

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KALBIN YOK SAYILDIĞI BİR HAYAL
YAŞANMAYA DEĞER MİYDİ?

DİKENLİ GÜL

DİLEK TAYGUN

ROMAN

KAKTUSUN

YEDİVEREN

*Kadın kendi masalını yaşamak için çabalarırken,
adam bu masaldan kaçmak için elinden geleni yapacaktı.*

Betül, yokluğun içinde var olmaya çalışırken kalbini kaybetmeyi
çoktan göze almıştı. Hayatını artık bir figuran gibi değil de
başrol olarak yaşama zamanı gelmişti.
Ve bu uğurda her şeyden vazgeçmeyi göze almıştı.

Kendinden Bile...

Kendisi için bir peri masalı istemiyordu.
Ailesini bir peri masalında yaşatacak gücü istiyordu.
Bu gücü elde etmek için ise elinden geleni ardına koymayacaktı.

Dünyanın en güçlü adamı da olsan kendi hayatına hükmedemedikten
sonra sadece kocaman bir hiçten ibaretsin.

Kerem de tam olarak kendini kocaman bir hiç hissediyordu.

Servet avcısı bir kadınla evleniyordu. İşin en garip
tarafı ise müstakbel karısı servet avcısı olduğunu
bir an bile saklamamıştı.

f /yediverenyayinlar

@ /yediverenyayinlari

t /yediverenyayin

🌐 /yediveren.com.tr

ISBN: 978-605-269-127-4

9 786052 691274

DİKENLİ GÜL

DİLEK TAYGUN

YEDİVEREN

Bölüm -1

Dinliyordu. Anlamaya çalışıyordu. Yapması gereken bir seçim vardı. Aslında bir seçimden ziyade zorunluluktu onun için. Derin bir nefes aldı. Yirmi yaşındaydı. Yolun daha çok başındaydı. Yaşamak istediği bir hayat vardı. Hayalleri vardı. Bu dünyaya yaşamaya gelmişti ve şu yaşına kadar elinden geldiğince yaşamaya da çalışmıştı. Hayallerinin yarısını bile gerçekleştiremeden yaşamak ne kadar yaşamaksa o kadar yaşamıştı işte.

“Betül...” dedi babası. Sesindeki endişe ve korku o kadar kendini belli ediyordu ki ... Aslında Betül de aynı durumdaydı. Fazlasıyla endişeliydi ve delicesine korkuyordu. Ne için korktuğunu bilmiyordu ama gelecek ve gelecekte yaşanacak her şey, şimdiden onun için fazlasıyla korkutucu geliyordu.

Yutkundu. Bir karar vermesi gerekti. Gülümsemesine engel olamadı. Sonucu belli olan bir karar vermesi gerekti. Aslında her şey çok belliydi. Babasının ondan cevap beklemesi gerçekten yersizdi.

“Kızım bunu yapmak zorunda değilsin.” dedi en sonunda babası. Sanırım bir cevap alamamak, babasının canını sıkıyordu.

“Evet, değilim baba biliyorum.” dedi Betül ve ekledi: “Ama bunu yapmaktan başka bir şansımız da yok değil mi?”

Necmi Bey sessiz kaldı. Kızının söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Betül aslında bu kadar acımasız sözler söylemek istememişti. Sadece gerçeği babasına söylemek istemişti ama işte hayatta her zaman gerçekler can yakıyordu. Bilerek yapmasa bile babasının canını gerçeklerle fazlasıyla yaktığını biliyordu.

“Buluruz.” dedi babası kısıp bir sesle. Kendi söylediğine kendi bile inanmıyordu. Betül bu düşüncesini kendine sakladı. Babasının kalbini kırmak istemiyordu. Çünkü bu yaşına kadar babasının onlar için elinden gelen her şeyi hatta daha fazlasını yaptığını biliyordu ama işte taşıma suyla değirmen dönmüyordu. Dönmemişti de...

- Adam kabul edecek mi sence bunca yıldan sonra senin isteğini?

-Bilmiyorum kızım ama sen kabul edersen konuşacağım.

Doğrusu Betül'ün pek inancı yoktu böyle bir şeyin olacağına ama babasına engel olmayacaktı.

-Peki, baba git konuş.

-Eminsin değil mi?

Dikenli Gül

Gülümsedi Betül. Emin falan değildi. Hatta böyle bir şeyi kesinlikle yapmak dahi istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Ailesi için ve kendisi için bunu yapmak zorundaydı.

-Evet, baba.

-Bu konuştuklarımızı annen bilmesin olur mu?

-Tamam baba.

Annesinin bilmesi demek, her şeyin iptal olması demekti. Annesi asla böyle bir şeye rıza göstermezdi. Fakat herkes bilirdi ki; boş bir inat, karın doyurmuyordu bu hayatta.

“Ben içeri annenizin yanına geçiyorum.” dedikten sonra babası odadan çıktı. O saate kadar pencerenin önünde durarak sessizliğini koruyan abisi, babası çıkar çıkmaz Betül’ün karşısındaki koltuğa oturdu.

-Sen kafayı mı yedin?

-Başka bir şansımız yok.

-Var. İş bulurum, sen de iş bulursun. Bir şekilde hallederiz.

-Buse de bizim gibi hayallerini yarım mı bıraksın abi?

-Senin kendini satman daha mı doğru Betül?

Abisinin sözleri tokat gibi yüzüne çarpmıştı. Aynen böyle yapıyordu. Kendini satıyordu. Gözleri gözyaşlarıyla doldu ama dişlerini sıktı. Bunu yapmayacaktı. Eğer abisinin önünde bir damla bile gözyaşı dökerse abisi buna engel olurdu. Ve Betül kendini düşünerek tüm ailesine haksızlık yapamazdı.

-Evlenmek, kendini satmak değil.

-Hiç tanımadığın, bilmediğin bir adamla sadece maddi yönden bizi rahatlatmak için evlenmek, tam olarak kendini satmak oluyor.

Betül ayağa kalktı. İçi daralıyordu. Abisinin her kelimesi çok doğruydı ve bu doğrular fazlasıyla can sıkıcıydı.

-Elbet bir gün biriyle evlenecektim.

Abisi de ayağa kalkmıştı. Sinirden bembeyaz yüzü, kıpkırmızı olmuştu.

-Elbette bir gün evlenecektin ama bu tanıdığın, sevdiğin, âşık olduğun bir adam olacaktı. Mutlulukla bu evlilikten bahsedecektin, bu şekilde zorunluluktan değil.

Bu konuyu daha fazla uzatmaması gerekiyordu. Bu yüzden geçiştirmek en mantıklısı ydı. Hafifçe gülümseyerek az önce kalktığı yere tekrar oturdu.

-Abi sakın ol lütfen. Daha adamı bulup bulamayacağımızın garantisi yok. Kaldı ki, adamın böyle bir teklifi kabul edeceği de belli değil. Biz sadece kendimiz böyle bir karar verdik. Adam belki de böyle bir şeyi kabul etmeyecek.

-Etmemesi en mantıklısı olur.

“Bence de.” dedi Betül ama içinden. Bunun yerine abisini elinden çekerek yanına oturttu ve başını omzuna gömdü. Aralarında sadece dört yaş vardı ama Betül için abisi her zaman bir baba gibi olmuştu.

Dikenli Gül

-Sen sakın ol abi. Kaderde ne varsa yaşayacağız.

Abisi saçlarını okşarken “Kaderde yazılanı silmeye kim-senin gücü yetmez Betül ama sen kendi kaderini kendin yazmaya çalışıyorsun.” dedi. Sesi fazlasıyla öfkeliydi. Sakinleşmiyordu bir türlü.

-Kendi kaderimi kendim yazabilseydim abi, şu an üniversite okuyor oluyordum.

-Sana oku, dedim. Gir o sınava, dedim. Girmedin.

Giremezdi. Girseydi ve bir yer kazansaydı daha zor olurdu her şey. Daha çok üzülürdü.

“Olmayacak duaya âmin deme abi.”

“Daha çok çalışırdım.” dedi abisi. Sesi titriyordu. “Senin okuman için gerekirse hiç uyumazdım.”

-Benim için kendini mahvedecektin yani. Buna nasıl izin vermemi beklersin?

“Şu an senin yaptığın şeyle aynı değil mi? Sen de bizim için kendini mahvetmeyecek misin?” dedi abisi ve Betül’ün yüzünü ellerinin arasına aldı. “Söylesene Betül, ben nasıl izin vereyim senin kendini mahvetmene?”

İşte o an gözlerinde biriken gözyaşlarının akmasına engel olamadı. Önce biri yanağında ince bir çizgi oluşturdu, sonra diğerleri... Bir kere başlamıştı, artık duramazdı. Ne kadar güçsüz olduğunu bir kez daha göstermişti. Hayatında ilk defa ailesi ve kendisi için bir kurtuluş yolu bulunmuştu

ve bu yolda gerekirse kurban olacaktı. Ama böyle güçsüzken bunu nasıl yapabilirdi ki?

Hayat acımasız mıydı, yoksa insanlar mı daha acımasızdı, bilmiyordu. Bildiği tek şey; bir insana en büyük kötülüğü kendisinden başkasının yapamayacağıydı. Betül de bunu yapıyordu. Belki hayatı bundan sonra öncekinden daha kötü olacaktı ama ailesi kurtulacaktı. Bunu düşünmek bile içine -az da olsa- bir ferahlama veriyordu. Annesi, babası, abisi... Bu aile için her şeyi yapmışlardı. Babası sağlığından olmuştu. Annesi zaten gözleri hep hüzünlü bakardı. O gözlerde çok şey görürdü Betül. Hayal kırıklığı... Pişmanlık... Öfke... Annesinin gözlerinde uzun zamandır görmediği tek şey, mutluluktan ve Betül artık mutluluk görmek istiyordu o gözlerde. Annesinin gözyaşlarının sadece mutluluktan akmasını istiyordu. Bu bile aldığı kararın doğruluğunu kanıtlıyordu. Ona vazgeçmemek için cesaret veriyordu.

Babasının başta anlattıkları ona saçma gelmişti. Bundan yirmi yıl önce bir kaza olmuştu ve babası o kazada zengin bir iş adamını kurtarmıştı. Kendi canını hiçe sayarak her an patlayabilecek bir arabanın içine girip o adamı çıkarmıştı. Ve o adam yaşıyordu. Üstelik bugün ülkenin en güçlü adamlarından biriydi. Canını kurtardığı için de babasına bir söz vermişti. Onun istediği ne olursa olsun kabul edecekti. Böyle demişti fakat babası ondan bir şey istemediğini dile getirmişti.

Dikenli Gül

Şimdi ise yıllar geçmişti ve o adamdan bir şey istemeye gidiyorlardı. Fazlasıyla uygunsuz ve doğru olmayan bir şeydi.

Abisinin bir arkadaşından ödünç aldığı eski bir araçla bir saatlik yolculuğun sonunda büyük bir binanın önünde durmuşlardı. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Doğru bir şey yapmadığından adı kadar emindi. Ve delicesine geri dönmek istiyordu. Babasına “Vazgeçtim.” demek istiyordu. Çünkü gerçekten vazgeçmişti.

-Hakan sen arabada kal.

-Ama baba...

-Bir anlık öfken her şeyi mahvedebilir. Arabada kal. Eğer Feridun Bey istediğimiz şeyi kabul ederse herkesin hayatı kurtulacak.

İşte bu sözler Betül'ün konuşmasına engel oldu. Vazgeçtim diyemezdi. Babası çoktan bu yolu onun için kapatmıştı. Adamın tekliflerini kabul etmekten başka bir şansı yoktu.

“Haydi kızım!” diyerek arabadan indi. Betül de kendini zorlayarak arabadan indi ama tüm vücudu titriyordu. Kendinde yürüyebilecek gücü bulamıyordu. Son kez abisiyle göz göze geldiler. O gözler “Yapma!” diye yalvarıyordu âdeta ama onları görmezden gelmeye çalışarak arkasını döndü ve görünüşüyle bile onu korkutan o devasa binaya doğru yürümeye başladı.

-İçeride ben konuşacağım kızım.

-Bizimle konuşmayı kabul edeceğini nereden biliyorsun baba?

-Bilmiyorum... Sadece elimden gelen başka hiçbir şey yok. Umut ediyorum. Bizimle konuşması gerek.

Konuşması mı daha iyi, konuşmaması mı, emin değildi Betül. Kafası öyle karışık ki, artık ne düşüneceğini ya da ne istediğini bilmiyordu. Tek istediği, rahat bir nefes alabilmektir. Babası bu konuyu açtığından itibaren rahat bir şekilde nefes almayı unutmuştu. Sanki gizli bir el sürekli göğsüne bastırıyordu. Ne onu öldürüyordu ne de rahat bırakıyordu.

Binanın önüne geldiklerinde güvenlik görevlisi direkt yanlarına geldi.

-Buyurun kime bakmıştınız?

“Feridun Bey ile görüşecektik.” dedi babası.

-Feridun Bey?

-Feridun Atay.

Güvenlik görevlisi bir an şaşırda da belli etmemeye çalışarak danışmaya yönlendirdi. Kendisi de yanlarında gelmişti. Danışmadaki kıza bir şeyler söyledi. Betül ne söylediğini duymamıştı; açıkçası duymak da istemiyordu. Hatta buradan onları kovsalar mutlu bile olabilirdi.

Danışmadaki kız hafifçe gülümseyerek “Hoş geldiniz, Feridun Bey’e kim diyelim?” dedi.

-Necmi Yalçın... Yirmi yıllık bir borç için gelmiş dersiniz tanır.

Kadının kaşları çatılmıştı fakat bir şey söylemedi. Telefonla bir yeri aradı. On beş saniyenin sonunda açılmıştı karşıdan telefon. Az önce Betül'ün babasının söylediklerini aynen söyledi ve telefonu kapattı.

“Birazdan haber verecekler.” dedikten sonra önündeki dosyalarla ilgilenmeye devam etti. Beş dakika anca geçmişti ki, telefon çaldı. Anında açarak “Tamam, ben eşlik ediyorum.” dedi ve masanın arkasından yanlarına doğru gelerek gülümsedi.

-Buyurun, sizi bekliyor Feridun Bey. O kata kadar ben eşlik edeceğim size.

“Teşekkürler.” dedikten sonra babası yürümeye başlamıştı. Betül olduğu yerde kalmıştı. Âdeta adım atamıyordu. Tüm vücudu bir anda pelte kıvamına gelmişti. Çok geçmeden onun gelmediğini fark eden babası durarak arkasına baktı.

“Haydi, Betül...” dedi.

Betül, babasının gözlerinde çaresizliği ilk defa bu kadar net görüyordu. Onun ne kadar üzgün olduğunu gözlerindeki öfkeden biliyordu. Onu daha fazla üzmeye hakkı yoktu. Üstelik babasının sağlığı da belliydi. En ufak üzüntü, yeni bir kriz demekti ve bu krizden ne yazık ki, kurtulma imkânı çok düşüktü.

Gülümsedi babasına ve yürümeye başladı. İçi kan ağlıyordu ama bunu babasına belli etmeyecekti. Hatta kimseye

belli etmeyecekti. Olması gereken ne varsa olacaktı. Üstelik daha hiçbir şey başlamamıştı. Ne olacağı bir sis bulutunun arkasındaydı ve birazdan bu sis bulutu aralanacaktı.

Asansöre bindiklerinde onunca katın tuşuna dokundu sekreter. Asansördeki tuşlara baktığında on iki kattan oluştuğunu gördü binanın. Daha fazla katı var diye düşünmüştü. Belki de korkudan öyle görmüştü. Her şey olduğundan daha devasa gelmişti ona.

Asansörün durmasıyla beyaz bir koridora çıktılar. Etraf bembeyaz ve tertemizdi. Koridorda sekreterin topuklu ayakkabılarının sesi yankılanıyordu sadece. Uzun bir koridorun ardından geniş bir alana çıktılar. Geniş bir masanın önüne geldiklerinde onları, sarışın güler yüzlü bir kadın karşıladı. Oturduğu yerden hemen kalkarak “Hoş geldiniz. Ben sizi hemen içeriye alayım. Feridun Bey sizi bekliyor.” dedikten sonra onların konuşmasına fırsat bile vermeden yürümeye başladı. Betül ve babası da gayriihtiyari onu takip ettiler. Durdukları kapının önünde kocaman harflerle “*Feridun ATAY*” yazıyordu. Betül artık nefes almayı unutmuş durumdaydı. Verdiği kararın büyük bir hata olduğuna ise fazlasıyla emindi.

Sekreter kapıyı çalarak içeri girdi ve onların da girmesi için kapıyı açık bıraktı.

“Efendim misafirleriniz...”

Babasının yaşlarında bir adam, onları gülümseyerek kar-

şladı. Oturduğu büyük bir masanın etrafından dolanarak yanlarına geldi ve sekreterine bakarak “Sen çıkabilirsin, telefon da bağlama bana.” dedi. Sekreterin çıkması ile Feridun Bey, Necmi Bey’e sımsıkı sarıldı.

-Tam yirmi yıl... Her gün gelmeni bekledim. Ölmeden bu borcu ödemek için senin yolunu bekledim.

-Allah geçinden versin beyim...

Feridun Bey gülümsedi. “Sende hoş geldin kızım.” diyerek koltukları gösterdi. “Oturun lütfen.” dedi.

Babasının oturması ile Betül de oturdu ama kalbi âdeta ağzında atıyordu. Kendinde konuşabilecek gücü bulamıyordu. Feridun Bey yıllardır babasını bekliyordu. Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey mi?.. Bunu yaşayarak öğrenecekti. Şu an bildiği tek şey, hayatının fazlasıyla değişeceğiydi.

Bölüm -2

“Çok bekledim.” dedi Feridun Bey. Sesindeki heyecan Betül’ü şaşırtmıştı. Çok değil on dakika önce bu binanın içine bile girebileceklerine inanmıyordu. Şimdi ise değil binanın içine girebilmek, Feridun Bey’in odasına kadar girmişlerdi. Bu iyi bir şey miydi, kötü mü, bilmiyordu. Ama artık kaçacak yeri olmadığı fazlasıyla aşikârdı. Artık yaşanacak ne varsa yaşanacaktı. Betül verdiği sözü tutacaktı.

-Ben bir şey istemeye hakkım var mı sizden bilmiyorum ama yine de geldim.

-Senin benden her şey istemeye hakkın var. Sen benim canımı kurtardın.

-Ben herkesin yapması gereken şeyi yaptım.

Feridun Bey gülümsedi. “Kimse her an patlamaya hazır olan bir arabanın yanına yaklaşp da yaşayan biri var mı diye kontrol etmezdi.” dedi.

Babası, Feridun Bey’in bu sözleri karşısında biraz daha huzursuz olmaya başlamıştı. Betül bunu görebiliyordu. Ya-

pacakları şeyden babasının da fazlasıyla mutsuz olduğu bel-
liydi.

-Şimdi söyle bakalım benden ne istiyorsun?

“Ben...” dedi Necmi Bey, durakladı. Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Betül güç vermek istercesine babasına bakıp gülümsedi. İçi kan ağlarken delice korkarken babasına sadece gülümsemekle yetindi.

-Kızım Betül’ü oğullarınızdan biriyle evlendirmek istiyorum.

Feridun Bey’in kaşları çatılmıştı ve yüzünde fazlasıyla şaşkın bir ifade vardı. Birkaç saniye öylece durduktan sonra bakışlarını Betül’e çevirdi. Açık bir şekilde Betül’ü inceliyordu ve bunu saklama gereği de duymuyordu. Bu durum karşısında genç kız sinirlendi ve bir an olsun gözlerini Feridun Bey’in gözlerinden çekmedi. Ne kadar süre öylece birbirlerine baktıklarının farkında değildi ki; en sonunda Feridun Bey pes etti.

“İki tane oğlum var...” dedi. “Büyük oğlum nişanlı...”

Betül her kelimedede daha fazla daralıyordu. Bir an önce sadede gelmesini istiyordu. Olur ya da olmaz diyecekti. Her şey bu kadar basitti. Uzatmanın manası yoktu ama karşısındaki adamın anlaşılacak acelesi de yoktu.

-Diğer oğlum Kerem... Biraz haytadır ama iyidir.

“Feridun Bey...” diyerek Necmi Bey araya girmeye çalışıyordu ki; Feridun Bey izin vermedi. “Açıkçası böyle bir şey

isteyebileceğini hiç düşünmedim. Şu an şaşkınım da... Bu isteğini çok değil iki gün önce söyleseydin kesinlikle kabul etmezdim. Ama şimdi işler değişti.”

Betül’ün artık sabırsızlığı artıyordu. Bir an önce ne olacaksa olsun istiyordu. Feridun Bey’in bu şekilde lafı uzatması, fazlasıyla canını sıkmaya başlamıştı. Zaten her şey, onun için yeterince zordu ve sanki kader acımasızca bunu daha da zorlaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

“Ne demek istiyorsunuz Feridun Bey?” diye araya girdi babası. Anlaşılan babası da en az onun kadar sabırsızlanıyordu. Bu isteğin babası için de ne kadar zor olduğunu görebiliyordu.

-Oğlumla kızını evlendireceğim.

Betül için zaman durmuştu. Böyle bir karar vereceğini beklemiyordu. Aslında başından beri bu işin olmayacağına güveniyordu ve şimdi her şey tersine dönmüştü. Artık çıkılmaz bir yola girmişti. Bu işin sonunun nasıl olacağını hiç bilmiyordu ama kendisi için hiç iyi şeyler getirmeyeceğini, hisleri söylüyordu. Belki de kendi sonunu kendi getirmişti.

Ne düşüneceğini, ne diyeceğini bilemez bir hâl deydi. Son bir saat, onun için hem çok şey ifade etmişti hem de hiçbir şey. Onun hayatı üzerinden önemli kararlar alınmıştı. Suçlamıyordu kimseyi. Sonuçta buna kendisi razı olmuştu ama yine de isyan etmekten kendini alıkoyamıyordu. Tüm

bu olanlar ona çok saçma geliyordu. Üstelik bu saçmalığın temelini kendinin oluşturduğunu bilmek de daha fazla canını sıkıyordu.

Feridun Bey'in odasından çıktıklarından beri babasıyla tek kelime konuşmamışlardı. Konuşacak bir şey de kalmamıştı aslında. En azından Betül için durum, tam olarak böyleydi. Her şey istedikleri gibi olmamış mıydı? Boğazına takılan düğümü yutkunarak geçiştirmeye çalıştı. Hayır, ağlamayacaktı. Bu kadar dirayetsiz değildi. Sonuçta kendi aldığı kararların sonuçlarına katlanabilecek bir yaşa gelmişti. Artık umursamaz ve güçlü olmayı öğrenmeliydi. Aksi takdirde bu sefillik içinde yok olup gidecekti. Ama şimdi hem kendi hem de ailesi için bir şansları vardı. Ve bu şans boş verilebilecek bir şans değildi kesinlikle.

Arabaya yaklaşmışlardı ki; babası "Betül!" dedi. Yürümeye devam ederken babasına doğru döndü. Onun ne kadar üzgün olduğunu gözlerinde görebiliyordu ve bu, Betül'ü biraz daha yaralıyordu. Babasının böyle hissetmesini istemiyordu. Çünkü babası onlar için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Evet, şu an bir çukurdaydılar ama babasının onları bu çukurdan kurtarmak için canını vermesi gerekse gözü kapalı yapacağını biliyordu. İşte tüm bunları bilirken onları bu karanlığa mahkûm edemezdi. Üstelik bu, kendi hayatını da kurtaracaktı. Yaşamak istediği hayatı yaşayabilecekti. Yapmak istediklerini, hayal ettiği yerlere gidebilmeyi ... Bunların hepsini yapabilecekti.

“Bak kızım, senden böyle bir şey istemeye hakkımız olmadığı çok iyi biliyorum. İstersen hâlâ vazgeçebilirsin.”

İşte beklediği çıkış kapısı bir anda belirmişti gözlerinin önünde. Vazgeçebilirdi. Tüm bu saçmalık başlamadan bitebilirdi. Her şey bir kelimedenden ibaretti. Sadece “vazgeçtim” demesi yeterli olacaktı. Ama diyemiyordu işte. Bir türlü ağzından o tek kelime çıkmıyordu. Çıkamıyordu. Deli gibi söylemek istese de hayatın gerçekleri bir tokat gibi yüzüne çarpıyor ve bundan başka bir şansı olmadığını kulağına fısıldayıp duruyorlardı.

“Ben vazgeçmeyeceğim baba...” dedi. Ses tonu öylesine ürkekti. Kendi bile söylediğine inanmamıştı ama inanmak zorundaydı. Artık bu işin dönüşü yoktu, olmayacaktı.

-Emin misin?

Sadece başını sallamakla yetindi. Kendinde bir daha aynı şeyleri söyleyecek gücü bulamıyordu. Hızlı adımlarla sabırsızca arabanın önünde durmuş onları bekleyen abisine doğru ilerledi. Abisine yaklaştıkça yüzündeki öfkeyi ve endişeyi görebiliyordu. Başından beri bu durumu kabullenmemişti. Gerçi çok görmemek gerekti. Betül bile daha bu durumu kabullenememişti ki...

-Nerede kaldınız? Biraz daha gelmeseydiniz içeri gelecektim.

-Hakan şu sabırsız hâlin sana her zaman kaybettirecek.

-Sabırsızlanılmayacak bir konu mu sence bu baba? Yıllar sonra bir adamın yanına gidiyorsunuz ve o adamdan daha önce yaptığın bir iyiliğin karşılığını istiyorsun. Üstelik bu iyilik, kızını onlara satmakla eş değer.

Betül'ün duyduğu kelimeler ile gözleri dolmuştu. Hakan her dediğinde haklıydı. Tam olarak böyle bir şey yapıyorlardı. Yutkundu. Babasına baktığında onun öfkeden kızaran yüzünü gördü. Öfke, pişmanlık, çaresizlik... Toplamalıydı kendini. Babası her an vazgeçebilirdi. Olmazdı. Abisinin hayatı mahvolmuştu. Kendi de keza öyleydi. Ne istediği gibi yaşayabilmişti ne de istediği gibi üniversite okuyabilmişti. Şimdi evde biri daha vardı. Hayatı kurtulabilecek birisi. Kız kardeşinin bir şansı vardı ve bu şansı kesinlikle yok etmeyecekti Betül. Kararlı olmalıydı. Böyle korkak gibi durmamalıydı. Derin bir nefes aldı ve bir an olsun gözlerini abisinin gözlerinden ayırmayarak "Ben kararımı verdim. Bu konu hakkında konuşmaya gerek yok. Feridun Bey bizi çok iyi karşıladı ve istediğimizi kabul etti." dedi.

Hakan yaslandığı arabadan ayrılarak sinirle ensesini ovdu: "Siz delirmiştiniz, o adam da anlaşılan zırdeli."

"Düzgün konuş Hakan! Bu konuyu uzatma artık." dedi babası öfkeyle ve arabaya bindi. Betül için de bu bir kaçış olmuştu. Hemen babasının arkasından arabaya binerek Hakan'ın öfkesinden kurtulmaya çalıştı. Yeterince zor bir gündü; bir de sürekli aldığı kararı sorgulayan abisine daha fazla laf yetiştiremeyecekti.

Hakan'ın da pes edip arabaya binmesi ile yola çıkmışlardı. Biraz olsun rahat bir nefes alabilmişti Betül. Hâlâaz önce yaşadıkları, kafasında tekrar edip duruyordu. Evlenecekti. Tanımadığı, bilmediği bir adamla evlenecekti. Neye benzediğini bile bilmiyordu. Acınacak hâldeydi. En dipteydi.

Güçlü durmaktan başka bir çaresi yoktu. Güçlü durmalı ve yeni hayatına alışmayı denemeliydi. Tabii bu hayatta nasıl karşılanacağı da belli değildi. Emin olduğu tek bir şey vardı; kimse onu ellerinde çiçeklerle beklemeyecekti.

Annesinin şaşkın bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Ona bir şey anlatmamışlardı. Anlattıkları takdirde hiçbir şeyi dinlemez, bu evliliğe izin vermezdi. Şimdi ise babasının tanıdığı zengin bir ailenin Betül'ü istemeye geleceğini biliyordu. Bu kadarını bilmesi daha iyiydi.

-Kızım bu nereden çıktı şimdi? Sen evlenmek istemiyordun. Hem daha yirmi bir yaşındasın.

-Annem çok iyi bir aile... Bundan daha iyisini nereden bulacağım?

-Ya üniversite?

-Evlendiğimde de üniversiteye gidebilirim.

Kendi söylediğine kendi bile inanmamıştı. Onu nasıl bir hayatın beklediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Buna rağmen hayaller kurması güzeldi. Belki de hiçbir zaman ger-

çekleşmeyecek hayallerdi ama yine de güzeldi işte . Yaşayamayacağını bilse bile hayal kurmak güzeldi.

-Betül benden bir şey saklamıyorsun değil mi?

Saklıyorum, demek istedi. Bunu gerçekten söylemek istedi. Annesinin her şeye engel olmasını, onu yine küçük bir kız çocuğuyken yaptığı gibi kucağına alarak tüm her şeyin geçeceğini kulağına fısıldamasını istedi. Buna çok ihtiyacı vardı ama yapamazdı. Bir karar vermişti ve bunun arkasında durmayı öğrenmesi gerekti. Artık dönüşü yoktu. Deli gibi dönmek istese de tüm dönüş kapıları kapılıydı.

-Hayır, anne. Ben gerçekten evlenmek istiyorum.

-Sen bu çocuğu gördün mü daha önce?

“Hayır.” dedi. Bu konuda yalan söyleyemezdi. Söylediği takdirde zaten ortaya çıkardı.

-Yüzünü bile görmediğin biriyle mi evlenmek istiyorsun? Kızım sen iyi misin?

Umursamazca omuzlarını silkti. “Ne fark edecek ki anne? Önünde sonunda biriyle evlenecektim. Sevip de fakir biriyle evleneceğime mantığımı dinleyip zengin biriyle evlenmeyi tercih ederim.” dedi.

-Saçmaladığının farkında mısın sen?

Betül alayla gülümsedi. “Doğrular ne zamandan beri saçmalık oldu anne? Babam gibi ya da abim gibi bir adamla evlensem ne kazanabilirim ki? Aşk, sevgi, karın doyuruyor

mu? Hayallerimi gerçekleştirmeme izin veriyor mu? Dur ben sana söyleyeyim, hiçbir işe yaramıyor. Aksine acı getiriyor.”

Annesi öfkeyle oturduğu yerden ayağa kalktı:

-Sevmediğin bir adamla bir ömür mutsuz olmak daha mı mantıklı? Tüm bu saydıklarından daha kötü değil mi?

-Denemeden bilemeyiz anne.

-Tanıyamıyorum seni Betül.

Gözlerine dolan yaşları akıtmamak için kendini sıkmaya devam etti. Ağlamaması gerekti. İyi gidiyordu. Biraz daha devam ettiğinde annesi artık onu sorgulamayı bırakacaktı.

-Bu benim hayatım ve ben nasıl istersem öyle yaşayacağım anne.

Annesinin öfkeden ve üzüntüden kızaran yüzüne bakmadı. Bakarsa dayanamayacak ağlayacaktı.

“Peki.” dedi annesi sadece ve odadan çıktı. O an Betül’ün yanaklarından gözyaşları süzölmeye başladı. Bağıra bağıra ağlamamak için dudaklarını ısırđı. Güçlü durmak zorundaydı ama kendini hiç güçlü hissetmiyordu. Aksine çok güçsüzdü. Söylediklerinin yarısını bile yaşayacak gücü bulamıyordu kendinde ama artık dönüşü olmayan bir yola girmişti. Sürünse de bu hayatı yaşayacaktı.

Bölüm -3

Öfkesine yenilmemeye çalıştı. Sakin olmalıydı. Aksi takdirde babası bu durumu inada bindirirdi. Onun konuşmasını bitirmesini bekledi. Her ne kadar bu konuşmayı dinlemek onu delirtse de başka bir şansı yoktu.

-Anladın mı Kerem?

-Beni hiç tanımadığım, aynı zamanda senin de tanımadığın bir kızla evlendireceksin ve ben buna razı olacağım. Doğru mu anlamışım baba?

Feridun Bey'in yüzü kızarmıştı. Kerem görmezden geldi.

-Ben tanıyorum ailesini de kızı da.

-Evet, yıllar önce kızın babası senin hayatını kurtarmış. Sonra da yirmi yıl geçtikten sonra kızını senin oğullarından biriyle evlendirmeye gelmiş. Yaptığı iyilik karşılığı öyle değil mi?

-Kerem, tanımadığın insanlar hakkında daha düzgün konuş.

Kerem alayla gülümsedi. Delirmek üzereydi. Hatta belki de delirmişti.

-Baba sen iyi misin? Adam da kızı da servet avcısından başka bir şey değiller. Gerçekten bunu göremiyor musun?

Feridun Bey umursamazca koltuğuna yaslandı.

-Ne fark eder ki? Sonuç olarak bir gün evlenecektin.

-Evet, evlenecektim ama kendi seçtiğim kızla ve aynı zamanda servet avcısı olmamasına da dikkat edecektim.

-Eminim ederdin. Her neyse benim için konu kapanmıştır.

Kerem oturduğu yerden kalkarak cama doğru ilerledi. Aşağıda akıp giden trafik gibi yok olup gitmek istiyordu buradan. Tüm bu olanların bir şakadan ibaret olmasını diliyordu. Her şey, gerçek olamayacak kadar saçmaydı ama babası bir türlü bunu görmek istemiyordu.

-Ya evlenmeyi kabul etmezsem baba?

-Tabii, etmeyebilirsin de. Bu durumda eşyalarını en kısa sürede evimden toplayıp kendi hayatını kurabilirsin.

Kerem'in kaşları çatıldı. Elleri yumruk hâlini alırken "Bir servet avcısı kız yüzünden oğlunu sileceksin öyle mi?" diye sordu. Sesindeki öfkeye engel olmamıştı.

-Hayır, oğlum yaptığı hatanın sonucuna katlanacak. Katlanmayı kabul etmezse de evet, onu hayatımdan sileceğim.

Babasına döndü öfkeyle:

Dikenli Gül

-Ne hata yaptım ben? Gerçekten sevdim. Senin annemi sevdiğin gibi ben de Derya'yı sevdim. Bu mu hata?

Feridun Bey de öfkelenmişti.

-Eğer o kadın annen gibi olsaydı zaten bunları konuşuyor olmazdık.

-Derya'nın nesi var baba?

-Kerem yeter! Bu konu kapandı. Ya benim söylediğimi kabul edersin ya da defolup gidersin.

Babasının inadı karşısında öfkesi her saniye daha fazla artıyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve bugüne kadar babasına bir gün olsun saygısızlık yapmamıştı ama şimdi her şey üstüne gelmeye başlamıştı ve artık patlamak üzereydi.

"Çıkabilirsin." dedi babası. Kerem öfkeyle odadan çıktı. Sinirden tüm bedeni titriyordu. Odasına girer girmez öfkeyle kapısını kapatmıştı ki; abisiyle yüz yüze geldi.

-Sakin ol biraz.

-Sakin olayım öyle mi? Seni zorla evlendirmiyor babam, beni evlendiriyor Burak. Nasıl sakın olmamı bekliyorsun?

-Öfken her şeyi çözecek mi peki?

Çözmeyecekti. Bu saatten sonra bir şeyin çözebileceğine de inanmıyordu. Artık yorulmuştu. Babasına, annesine yıllardır Derya'yı kabul ettirmeye çalışmaktan, onların kabul lenmemesinden fazlasıyla yorulmuştu.

“Senin önerin ne peki Burak?” dedikten sonra koltuğuna oturdu. Boş konuşmak yerine bir çözüm bulmak daha mantıklıydı.

-Bence kabullen.

-Dalga mı geçiyorsun sen benimle?

Burak umursamazca karşısındaki koltuklardan birine oturdu.

-Neden evlenmeyi kabul etmiyorsun?

-Çünkü sevmiyorum ve tanımıyorum.

-Tek sebep bu mu?

-Derya'yı biliyorsun.

-Sen de Derya'nın olmayacağını biliyorsun.

-Neden olmayacak? Herkes olmaz deyip duruyor. Neden?

-Bilmiyormuş gibi davranma Kerem. O kızın annesi, zamanında babamla nişanlıymış. Sonra babamı terk edip başka bir adamla evlenmiş. Sen şimdi o kadının kızıyla nasıl evleneceğini düşünüyorsun?

Çıldırarak üzereydi. Zamanında büyüklerin yaptığı bir hatanın bedelini onlara ödetmeleri saçmaydı.

-Sen de bunun saçmalık olduğunun farkındasın.

-Benim ne düşündüğümün bir önemi yok kardeşim. Sen annemin o kızı gelini olarak, annesini de dünürü olarak kabulleneceğine gerçekten inanıyor musun?

Dikenli Gül

Başını iki elinin arasına aldı. Son bir saat, hayatının en kötü saatiydi. Düşünüyordu, bir çözüm bulmaya çalışıyordu ama bir türlü başaramıyordu. Kapana kısılmıştı ve bir çıkış yolu yoktu.

-O kızın adresini bulabilir misin?

-O kız?

-Babamın beni evlendirmeye çalıştığı kız.

-Bulurum da ne yapacaksın?

-Bul da sen, gerisini ben hallederim.

O kızı bir şekilde kararından vazgeçirecekti. Böyle bir evliliğin mümkünü yoktu.

-Sakin olacaksın.

Demesi kolaydı. Sakin olmaya çabalayacaktı ama bu biraz karşısındaki insana da bağlıydı. Eğer o kız akıllılık yapıp Kerem'in teklifini kabul ederse hiçbir sorun olmadan bu konuyu çözeceklerdi. Aksi takdirde olacaklardan Kerem sorumlu değildi.

-Denerim.

-Deneme, yap!

-Sen neden benimle geliyorsun?

-Güvenmiyorum çünkü sana.

Alayla gülümsedi Kerem.

-Şimdiden yenge adayını önemsemeye başladın bakıyorum da.

-Benim önemsedğim, sensin Kerem. Her şey ters gider de bu yaptığın babamın kulağına giderse olacaklar, benim önemsedğim.

Kerem ciddileşti. Gözlerini yoldan ayırmadan “O kız kabul edecek. Benimle evlenmek yerine parayı kabul edecek. Zaten benimle evlenmekteki amacı da para değil mi? Ben ona kendini satmasına gerek kalmadan istediği parayı vereceğim.” dedi.

-Umarım öyle olur.

Öyle olacaktı. Olmalıydı. Her şey para için değil miydi? Verecekti işte Kerem parayı. Ondan sonra da herkes kendi hayatına devam edecekti. Herkes olması gerektiği hayatta, olması gerektiği kişiyle olacaktı.

Navigasyona göre dar bir sokaktan girdiler. Evlerin çoğu tek katlı, bakımsız evlerdi. O kızın yaşadığı ev de bunlardan biriydi işte. Aslında düşününce ona hak da veriyordu. Sonuç olarak kendini kurtarmak istiyordu ve bundan daha iyi bir şans da olamazdı. Kerem yine onu bu hayattan kurtaracaktı. Bunun için evlenmeleri gerekmiyordu sonuçta.

“Burayı gösteriyor.” dedi Burak. Arabayı durdurdu ve karşısındaki eve baktı. Tek katlı bir evdi. Ufak bir bahçesi vardı. Doğrusu beklediğinin aksine evin bahçesi, diğer evlere oranla daha iyi durumdaydı. Evin boyaları dökülmüştü.

Dikenli Gül

-Bu insanlar burada nasıl yaşıyorlar?

“Bilmiyorum Burak. Doğrusu ilgilenmiyorum da.” dedikten sonra arabadan indi. Bahçeden içeri girdiğinde kapının açılması da bir oldu. Elinde bir çöp poşetiyle ufak tefek bir kız çıktı. Siyah saçları dağınık bir şekilde ensesinde topuz yapılmıştı. Üzerinde ise yıpranmış eski bir kazak ile pantolon vardı.

“Buyurun?” dedi Kerem’i görür görmez. Siyah gözleri ateş gibi parlıyordu âdeta. Böyle çelimsiz bir kızın bakışlarının ateşten daha yakıcı olması, doğrusu şaşırtıcıydı. Bu kız mıydı acaba? Emin olamamıştı.

-Size söyledim.

-Betül Hanım’ı arıyorum.

Genç kızın küçük yüzündeki kaşlar çatılmıştı. Başka zaman olsa bu manzara Kerem için fazlasıyla sevimli gelirdi. Ama şimdi aklı tek bir yerdeydi. Bir an önce o kızı bulmalı ve bu evlilikten vazgeçirmeliydi.

-Benim, siz kimsiniz?

“Sen misin?” diye sormaktan kendini alıkoyamadı. Bu kız küçüktü. Acaba on sekiz yaşında var mıydı? Babası gerçekten kafayı yemişti. Onu küçücük bir kız çocuğuyla evlendirmeye çalışıyordu.

-Siz kimsiniz?

Duruşunu dikleştirdi. Bu kızı kolaylıkla evlenmekten vazgeçirebilirdi. Karşısındaki kız daha on sekiz bile değildi belki de.

-Kaç yaşındasınız?

-Size ne!

-Neden?

-Ne neden?

-Neden “size ne” dedin? Sonuçta ben senin evlenmek istediğin adamım. Bunları bilmek hakkım değil mi?

Genç kızın yüzünde kısa bir an şaşkınlık ve endişe belirse de hızla kendini toparlamıştı. Doğrusu dirayeti takdire şayandı.

“Kerem Bey...” dedi sesi az öncekine oranla daha güçsüz çıkıyordu.

-Evet, soruma cevap alayım.

-Yirmi yaşındayım.

Şaşıрма sırası Kerem'e gelmişti. Hiç yirmi yaşında gibi durmuyordu ama bu düşüncesini kendine saklamakla yetindi.

-Buraya seninle konuşmaya geldim.

-Ne hakkında?

-Ne hakkında olabilir? Şu saçma evlilik mevzuusuyla ilgili tabii ki.

“Saçma?” diye sordu Betül tek kaşı havada.

-Mantıklı mı sence? Biz birbirimizi tanımıyoruz. Ne sen beni seviyorsun ne de ben seni. Birbirimizin nelerden hoşlanıp nelerden nefret ettiği hakkında en ufak bir fikir sahibi bile değiliz. Üstelik aramızda altı yaş fark var.

“Sadece bu kadar mı Kerem Bey?” diye sordu Betül. Sesinde açık bir meydan okuma vardı. Anlaşılan bu kızla konuştuğu her an biraz daha şaşıracaktı.

-Daha acımasız mı ol diyorsun?

-Siz bilirsiniz.

-Peki, öyleyse. Hayat standartlarımız, aldığımız eğitimlerimiz, gördüklerimiz, konuşmamız... Kısacası her şeyimiz birbirimizden fazlasıyla farklı. Ne ben senin dünyana aitim ne de sen benim.

-Benim bir yere ait olmak gibi bir amacım yok zaten. Ben direkt yer edineceğim.

Kerem alayla gülümsedi.

-Sen şaka mı yapıyorsun?

-Oradan öyle mi görünüyor?

-Bak kızım... Benden sana koca olmaz, bu bir. İkincisi de sen bizim dünyamıza ait değilsin. Kendi hayatını kendin karartma. Bunun için sana yardım edeceğim.

“Yardım?” dedi Betül ve elindeki çöp poşetini yan tarafına bırakarak biraz daha dik durdu Kerem’in karşısında.

-Senin bu hayattan kurtulmana yardım edeceğim. Sonuçta benimle evlenmek istemenin sebebi, bu hayattan kurtulmak değil mi?

-Tek sebebi değil ama sebeplerden biri evet.

-Diğerleri?

-Sizi ilgilendirmez.

“Bu şekilde aksi olman sana bir şey kazandırmaz.” dedi Kerem hafif sert bir tonda. İlk gördüğü kız ile şu an karşısında konuşan kızın arasında dağlar kadar fark vardı. Cesareti hoşuna gitmişti ama bu aptal inadını biraz daha devam ettirirse böyle sakın konuşamayacaklardı.

-Kerem Bey siz şimdi sizinle evlenmemem için bana para teklifinde mi bulunmaya geldiniz?

-Aynen öyle. Sonuçta sen benimle param için evleniyorsun. Ben de sana bu parayı evlenmene gerek kalmadan vereceğimi söylüyorum.

-İstemiyorum.

-Anlamadım?

-Paranızı istemiyorum.

-Evlenmeyi de istemiyorsun bu durumda?

Betül bıkkınlıkla nefesini verdi:

-Evlenmeyi istiyorum.”

“Ben istemiyorum.

O sizin sorunuz.

-Seni istemeyen bir adamla nasıl evleneceksin? Üstelik beni tanımıyorsun bile.

-Bunların benim için bir önemi yok. Sonuç olarak ben biriyle evlenecektim. Bunun da sizin gibi zengin biri olması benim için daha iyi oldu.

Dikenli Gül

Kerem sakın olması gerektiğini kendine hatırlatsa da bu, her saniye biraz daha zorlaşıyordu. Betül'ün inadinı ve söylediklerini fazlasıyla saçma buluyordu.

-Söylediklerinin saçmalığının farkında mısınız?

-Bakın Kerem Bey, ben bu evliliği istiyorum. Siz istemiyorsanız babanızla konuşabilirsiniz. Bunun dışında başka bir konu yoksa çöpu atıp evime gireceğim.

Sinirle elini saçlarının arasından geçirdi.

-Sevdiğim bir kadın var ve onunla evlenmek istiyorum.

-Bunu babanıza söyleyin, bana değil!

-Seven iki insanın arasına girmekten rahatsız olmayacak mısınız?

-Gerçekten seviyorsanız zaten benimle değil, onunla evlenirsiniz. Lütfen şimdi gidin.

-Pişman olacaksın.

-Yaşamadan bilemem.

“Yaşadığında göreceksin o hâlde.” dedikten sonra öfkeyle bahçeden çıkarak arabasına bindi. Burak'a tek kelime etmeden arabayı sürdü. Öyle öfkeliydi ki, her şeyi yakıp yıkmak istiyordu. Bunun bile öfkesini dindirmeyeceğinin farkındaydı.

-Kabul etmedi sanırım.

-Etmedi.

-Derya'yı söyleseydin.

-Söyledim.

-Ne dedi?

Kısa bir an gözlerini yoldan ayırarak abisine çevirdi:

-Gerçekten seviyorsam onunla evlenmek yerine sevdiğim kadın ile evlenirmişim.

-Doğru söylemiş.

-Baksana ya bu kızla sen evlensene... Tam senlik.

-Saçma sapan konuşma!

-Saçma sapan konuşma ha? Herkes doğru olanı yapıyor, mantıklı olanı yapıyor, ben saçmalıyorum öyle mi?

“Kerem...” dedi abisi sakın bir sesle. “Bak bu işi kabul etmekten başka şansın yok.”

Edemezdi işte. Derya vardı. Üstelik tanımadığı bir kızla nasıl evlenebilirdi ki? Böyle bir şeyin mümkünâtı yoktu. Bunu neden kimse anlamıyordu bilmiyordu. Kafayı yemek üzereydi. Tek bildiği buydu.

Bölüm -4

Ağlamamalıydı. Kendisini tutması gerekti. Tam bir aptal gibi on dakika adamın arkasından bakakalmıştı. Annesinin ona seslenmesi ile çöpü atarak eve girdi.

“Kızım yarım saattir dışarıda ne yapıyorsun?” dedi.

-Hava aldım anne.

-Buz gibi dışarı... Hasta olacaksın.

“İyiyim anne sakın ol.” dedikten sonra odasına geçti. Gözlerini zorlayan yaşlar birer birer akmaya başlamıştı. Daha önce kendini hiç bu kadar küçük düşürülmüş hissetmemişti. Doğrusu kimseye kızmaya hakkı yoktu. Kerem söylediklerinde haklıydı. Onlar yabancıydı, hayatları birbirlerine yabancıydı. Betül bunların hepsini biliyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Kendisi ve ailesi için buna mecburdu.

Yatağının üzerine oturdu. Bu işin artık geri dönüşü yoktu. Evleneceği adamı ilk defa bugün görmüştü ve doğrusu hiç hoşlanmamıştı. Uzun boylu, mavi gözlü bir adamdı. O mavi

gözlerinde bugün âdeta fırtınalar esiyordu. Onun karşısında korkusunu belli etmemek için elinden geleni yapmıştı. İçinde fırtınalar koparken dışarıya karşı güçlü durmak çok zordu.

Odanın kapısı açılması ile hızla gözyaşlarını sildi ama çoktan abisine yakalanmıştı.

-Ne oluyor Betül? Niye ağlıyorsun?

-Hiç.

-Betül ne oluyor?

Gözyaşlarını sildikçe daha fazla akmaya başlamıştı. “O geldi.” dedi titreyen bir sesle.

-Kim?

-Kerem.

“Ne işi varmış burada?” diye öfkeyle sordu abisi. Başından beri bu evlilik olayına karşıydı. Ona göre her şeyin bir çözümü vardı. Betül’ün kendini feda etmesine gerek yoktu ama işte hiçbir şey öyle değildi. Betül de çok isterdi abisi gibi her şeyin bir çözümü olduğuna inanmayı ama yoktu. Saplanıp kalmışlardı. Kış gelmişti ve doğru düzgün yakacakları bile yoktu. Annesinin her gün boş buzdolabına bakıp ne pişireceğini düşündüğünü gördükçe hiçbir şeyin çözülmeyeceğinden daha emin oluyordu.

-Evlenmekten vazgeçmemi istedi. Bunun karşılığında da bana para vereceğini söyledi.

Abisi öfkeyle odada bir o yana bir bu yana dolanıp duruyordu.

Dikenli Gül

-Öldürürüm ben bu adamı.

-Neden abi? Doğruyu söylüyor. Ben para için evlenmiyor muyum? Evlenmeden de para sahibi olabileceğimi söyledi.

-Kabul mu ettin yoksa?

-Hayır, etmedim. Evlenerek zengin olmak ayrı bir şey, bir dilenci gibi para almak çok ayrı bir şey...

Abisi alayla gülümsedi.

-Betül farkında değil misin? İkisi de aynı aslında. Bu iş başından beri saçmaydı. Kabul etmemeliydin. Senin kabul etmen babamı da cesaretlendirdi. Vazgeçmek en iyisi...

“Hayır!” diye karşı çıktı Betül. “Ben vazgeçmeyeceğimi söyledim. Bu işin dönüşü yok artık.”

-Kendini, hayatını mahvedeceksin.

Şu an yaşadığından daha kötüsü olmayacağını düşünüyordu ama bunu abisine söylemedi. Onun ne kadar duygusal bir yapıda olduğunu biliyordu. Üstelik liseyi bitirir bitirmez hemen işe girip onlar için çalışmıştı. Kendine hiçbir şey almazdı. Olan parasını ailesine vermekten hiç gocunmazdı. Onun yüzüne karşı böyle şeyler söyleyemezdi. Söylediği takdirde abisini kaybedebileceğini biliyordu. Bunu göze alamazdı.

-Yaşamadan bilemeyiz abi. Bu konuyu artık konuşmanın gereği yok. Sonuçta yarın istemeye gelecekler.

-Yarın mı?

-Evet.

-Acelelerimiz ne?

-Beklemenin bir anlamı yok. Bir an önce ne olacaksa olsun ve bitsin.

Abisi yatağın kenarına oturarak başını önüne eğdi.

-Kendimden çok utanıyorum...

"Abi..." demişti ki, eliyle susturdu. Hâlâ başı önündeydi. Hafifçe burnunu çekti.

-Ben bir abi olarak yetemiyorum. Çok çabalıyorum ama olmuyor. Böyle bir şey yapmanı asla istemiyorum, onun yerine istediğin okula gitmeni, istediğin gibi yaşamayı istiyorum ama yetemiyorum. Bunları yapabilmen için canımı vermem gerekeceğini bilsem inan bir saniye bile düşünmem... Ben çok özür dilerim.

Abisinin gözünden akan yaş gördüğü anda Betül de kendini tutamamıştı. Abisine sımsıkı sarıldı. Canıydı onun. Onun gözünden akan yaş içini dağlıyordu.

-Yapma abi... Sen fazlasıyla bize yettin ve yetmeye devam ediyorsun. Bu evlilik benim için zoraki bir şey değil. İnan ben de istiyorum.

-Ah be güzelim... Dilin istiyorum diyor ama gözlerin abi kurtar beni diyor... Söylesene ben hangisine inanayım?

Kurtulmak istiyordu. Onu birinin bu durumdan kurtarmasını deli gibi istiyordu ama bunu yapamazdı. Ne kendi hayatı için ne de ailesi için böyle bir şeyi yapabilirdi .

Dikenli Gül

-Sen bana inan abi. Ben evlenmek istiyorum.

Abisi hiçbir şey demedi. Bunun yerine sadece sımsıkı sarıldı. Bu sarılma Betül için çok şey ifade ediyordu. Ne olursa olsun, ne yaşarlarsa yaşasınlar, abisi onun her zaman yanında olacaktı ve bunu bilmek, Betül için bu dünyadaki her şeyden daha değerli ve önemliydi.

Herkes çok gergindi ama hiçbiri Kerem kadar olamazdı. Kerem her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Kendini frenlemesi her saniye biraz daha zor bir hâl alıyordu.

“Feridun sen delirdin mi?” diye en sonunda annesi konuştu.

-Düzgün konuş Seval!

-Sende düzgün şeyler söyle. Ne demek oğlumuzu tanımadığımız etmediğimiz üstelik bizimle hiçbir şekilde alakası olmayan bir ailenin kızıyla evlendireceğiz? Bu nasıl bir saçmalık?

İşte baştan beri bu işin saçmalık olduğunu savunuyordu. Şimdi annesi de ona katılmıştı.

-Ben ailesini tanıyorum ve bize uygun görüyorum. Betül de aynı şekilde bize uygun.

Seval Hanım sinirle oturduğu yerden kalkmıştı.

-Sende o kızın bize uygun olmadığını çok iyi biliyorsun. Bir anlık sinirle hareket etme.

“Ben bir anlık sinirle falan hareket etmiyorum.” dedi Feridun Bey gayet sakin bir ses tonuyla. “Ben oğlunu zorlamıyorum. Seçenek olarak sunuyorum. Ya Betül ile evlenir aynı hayatı yaşamaya devam eder ya da o kızla evlenip bizim hayatımızdan çıkar.”

Yine başlamıştı babası. Derya’yı kabullenmemesini anlamıyordu. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Bunu neden anlamak istemiyorlardı?

-Baba ben Derya ile evlenmek istiyorum.

-Sen bilirsin oğlum.

“Saçmalama Kerem.” diye araya girdi Seval Hanım. “Feridun sen de saçmalama. Evet, Kerem’i evlendirelim ama bizim çevremizden biriyle. Tıpkı Burak gibi... Bak Merve ve Burak birbirlerine ne kadar uyumlular.” dedikten sonra salonun bir köşesinde sessizce oturan Merve ve Burak’a gülümsedi.

-Betül de bize uygun. Hem bak Ömer ve Buket gayet mutlular.

Seval Hanım’ın beyaz yüzü, her saniye biraz daha kızarıyordu.

-Hayatım, Buket belli bir eğitim görmüş, kibar, bilgili bir kız ve buna rağmen ne kadar zor birbirlerine ayak uydurdular biliyorsun. Tabii bir de kaybettikleri yalını söylemiyorum bile.

Kerem sinirden delirmek üzereydi. Konu kendisinden çıkmış, amcasının oğlu olan Ömer abisine kaymıştı. Dedeleri zamanında onun tanımadığı bir kızla evlenmesini vasiyet

etmişti. Ömer de bu vasiyete uyup evlenmişti. Doğrusu çok da mutluydu şimdi. Bu mutluluk uğruna maldan mülkten, en önemlisi de hemen yanlarındaki dedelerinden kalan yalıdan vazgeçmişti. Dedelerinden iki yalı kalmıştı; biri amcasına, diğeri de onlara. Şimdi diğeri yalıda hiç tanımadıkları bir aile oturuyordu. Onlar hakkında bildiği tek şey ise adamın yıllar önce öldü sandığı babasının yaşadığı ve bütün malını ona bıraktığıydı. Geçen şoförlerinden biri, taksi şoförlüğünden şirket “ceo”luğuna diye lafını etmişti.

“Mutlular ama...” demişti ki Seval Hanım Kerem araya girdi:

-Ömer abimin sevdiği biri yoktu baba. Benim sevdiğim ve evlenmek istediğim biri var.

“Ben sana evlenme demiyorum oğlum. İstersen o kızla evlenebilirsin.” dedikten sonra umursamazca koltuğunda elindeki kitabı okumaya başladı.

-Feridun bu konu kapanmadı.

Kitabı bırakmadan Feridun Bey “Benim için konu kapandı Seval. Yarın akşam o kızı istemeye gideceğiz ama yok sen Betül yerine o kızı tercih ediyorsan oğlunla sana da kapı açık.” dedi.

Artık ne olursa olsun babasının ikna olmayacağından emindi. Ne zaman kararından dönmüştü ki babası? O bir karar verdiyse herkes buna uyacaktı. Daha fazla bu duruma katlanamayacaktı. Derya ile konuşması gerekti ve gerekirse her şeyi arkasında bırakmalıydı.

“Ben gidiyorum...” dedikten sonra hızla salondan çıktı. Annesinin arkasından seslendiğini duymuştu ama geri dönmedi. Şu an yalnız kalıp kendini dinlemesi gerekti.

Arabasına bindiğinde direkt Derya’yı aradı.

-Neredesin?

-Evdeyim canım.

“Geliyorum.” dedikten sonra onun bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı. Aslında her şey güzel gidiyordu ta ki bir hafta öncesine kadar... Bir hafta önce çekilen fotoğraflarının gazetelerde yayınlanması ile her şey ortaya çıkmıştı. Gizli bir ilişki yürütmek gibi bir amacı yoktu, sadece babası ve annesini yumuşatmaktı niyeti öncesinde. Böyle öğrenmelerini hiçbir zaman istememişti.

Derya ile iki sene önce tanışmışlardı. Bir iş anlaşması için gittiği İzmir’de otelde kalıyordu. Derya da oraya tatile gelmişti. Onu ilk gördüğünde neye uğradığını şaşırmıştı. Onun pırıl pırıl mavi gözleri, kendi mavi gözlerine baktığında aklı başından gitmişti. Koskoca bir adam değil de âdeta yeni yetme bir çocuk gibi eli ayağı titremişti. Gidip tanışmamıştı. Derya gelip de onunla tanışmasa ne olurdu bilmiyordu. O günden beri birlikteydiler. Derya başarılı bir doktordu. Aslında ailesine uygun bir kızdı, ta ki anne ve babasını öğrene kadar. Derya’nın annesi, babasının eski nişanlısı çıkınca her şey bir anda tersine dönmüştü.

Derya’nın ailesi de bu ilişkiyi istemiyordu. Onun da ailesine kabul ettirmeye çalıştığını biliyordu. Kerem için artık

bu ihtimal kalkmıştı. Hiçbir şekilde ailesi kabul etmiyordu. Bu durumda ya ailesini ya da sevdiği kadını seçecekti. O kız bugün ne demişti ona? Sevdiğin kadınla evlen, demişti. Kerem de aynen böyle yapacaktı.

Derya'nın evinin önüne gelmesi ile dikiz aynasında kendine baktı. Çok dağınık ve yorgun görünüyordu. Dinlenmek istiyordu. Uzun bir süre dinlenmek. Gerçi bu gidişle tam da öyle olacaktı. Ailesini ve işini kaybettiğinde uzun bir süre yapacak bir şeyi olmayacaktı. Yeni bir iş bulana kadar bolca dinlenebilirdi.

Arabadan inerek apartmandan içeri girdi. Direkt asansöre yönelerek üçüncü katın tuşuna bastı. Asansör çıkana kadar o da boş gözlerle aynadaki yansımasına baktı. Her zaman giyinmeyi, bakımlı olmayı ve düzenli olmayı severken bugün bunlardan hiçbiri kendisinde yoktu. Kravatını nerede bıraktığını hatırlamıyordu. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Saçları ise fazlasıyla dağınıktı.

Asansörün durması ile direkt karşıdaki daireye doğru yürüdü ve zile bastı. Birkaç saniye sonra kapı açılmıştı ve âşık olduğu kadın ile göz göze geldi. Hiçbir şey söylemeden onu kendine çekerek sımsıkı sarıldı. Kokusunu uzun uzun içine çekti.

-Kerem iyi misin?

-Değilim...

“İçeri geçelim, gel.” diyerek Derya kollarından kurtulmuş ve salona doğru geçmişti. Kerem de gayriihtiyari peşinden

giderek salondaki kırmızı koltuklardan birine oturdu. Derya da karşısındaki koltuğa geçmişti.

-Çok yorgun görünüyorsun.

-Yorgunum.

-Neler oluyor?

-Babam evlenmemi istiyor.

-Evlenmeni mi?

-Evet.

-Kiminle?

“Tanımıyorum.” dedi ve sonra hafif kızgınca ekledi:

-Hem kim olduğunun ne önemi var? Senin dışında evlenmek istediğim birisi yok.

-Evlenmek istemediğini kabul ettiler mi peki?

-Hayır, ya evlenirmişim ya da hayatlarından çıkıp kendi istediğimi yapabilirmişim.

Derya acıyla gülümsedi.

-Yani benimle evlenebilmen için aileni yok sayman gerekiyor öyle mi?

Başını sallamakla yetindi. Bugün bu konu hakkında konuşmaktan fazlasıyla yorulmuştu.

-Ne tesadüf, aynısını benim ailem de söylüyor.

“Anlamadım?” diye kaşlarını çattı.

Dikenli Gül

-Şöyle... Benim ailem, seninki gibi cahilce davranıp beni evlendirmeye kalkmıyor ama seninle evlenemeyeceğimi söylüyor.”

-Cahilce?

-Sence cahilce değil mi?

Sesini çıkarmadı Kerem. Şimdi böyle bir şeyden kavga etmek istemiyordu hiçbir şekilde. Yeterince gerilmişti. Şu an tek istediği şey, Derya'ya sarılarak uyumaktı. Bunları konuşmak değil.

-Bunları daha sonra konuşsak...

“Kaçalım mı yani gerçeklerden?” diye sordu Derya.

-Kaçmıyorum bir şeyden, sadece çok yorgunum.

-Kerem konuşmamız gerek.

Anlaşılan bugün huzur falan yoktu ona. Her şey üstüne gelmeye yemin etmişti. Her zaman huzur bulduğu yerde bile huzur bulamıyorsa vardı bir sıkıntı.

-Konuş, dinliyorum.

“Ben ailemi karşıma alamam” dedi titreyen bir sesle Derya.

-Yani?

-Ailem seninle görüşmemi istemiyor.

“Derya...” dedi Kerem sakın kalmaya zorladığı bir sesle. “Biz seninle iki yıldır birlikteyiz ve ailelerimizi öğrendiğimiz günden beri bu işe onay vermeyeceklerini biliyorduk.”

-Nereye gelmeye çalışıyorsun Kerem?

Kerem artık patlama noktasındaydı. Daha fazla kendine hâkim olamayarak öfkeyle oturduğu yerden kalktı. “Nereye mi gelmeye çalışıyorum Derya?” diye bağırdı.

-Bağırma bana!

-Bağırtma o zaman! Bu yeni bir şey değildi. Ailelerimizin kabul etmeyeceği belliydi ve biz bunun üstesinden gelebiliriz diye başladık bu ilişkiye. Şimdi sen karşıma geçmiş, ben ailemi karşıma alamam diyorsun. Ben alırım kızım... Ben senin için değil ailemi, kendimi bile karşıma alırım. Sen niye alamıyorsun?

Derya'nın gözünden yaşlar akmaya başlamıştı. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerek “Özür dilerim Kerem... Ama yapamam... Anne ve babamın bana ihtiyacı var.” dedi.

“Benim de sana ihtiyacım var...” dedi Kerem ve hızla Derya'nın yanına giderek ayaklarının dibine çöktü, ellerini ellerinin arasına alarak “Hem de çok fazla ihtiyacım var Derya... Sen benim canımsın... Sensiz olmaz.” diye fısıldadı.

Derya ellerini, Kerem'in ellerinden kurtararak “Üzgünüm... Olmuyor bizden, izin vermeyecekler.” dedi.

-Ben kimseden izin istemiyorum. Sen benim yanımda ol, gerisi yeter.

-Olmaz, Kerem... Lütfen.

Son bir kez baktı Derya'ya. O gözlerdeki kararlılığı görmesi ile artık daha fazla çabalamasının manasız olduğunu

anladı. Gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle silerek ayağa kalktı.

-Emin misin?

“Evet.” dedi Derya ama gözlerini ondan kaçırmıştı.

“Peki...” dedikten sonra az önce büyük umutlarla geldiği evden hayal kırıklığı ve büyük bir acıyla çıktı. Kalbi parçalanırcasına acıyordu. Nefesi daralıyordu. Böyle olmamalıydı. Böyle olmaması gerekti. Bunu hak etmemişti. Gerçekten sevmişti ve bu sevgisi uğruna her şeyi yapabilir, herkesi karşısına alabilirdi. Ama Derya bunu yapamamıştı. İlk zorlukta onu bırakmıştı. Sevgilerine sahip çıkamamıştı.

Arabasına bindiğinde başını koltuğa yasladı. Canı çok acıyordu ve bu acı hiçbir zaman geçmeyecekti. Biliyordu. Derya onu diri diri toprağa gömmüştü. Bu saatten sonra yaşayacaklarının hiçbir önemi yoktu.

Titreyen elleriyle telefonunu cebinden çıkararak babasını buldu ve arama tuşuna bastı. Üçüncü çalışında açmıştı.

-Evet?

-Kabul ediyorum baba, evleneceğim.

-Emin misin?

Değildi. Evlenmek istediği tek kadın vardı, o da onu istemiyordu.

“Evet.” diyerek telefonu kapattı. Bitmişti işte. Her şey bitmişti. Yüreği paramparça bir hâlde kalmıştı. Sadece sevmenin yetmediğini çok iyi anlamıştı bugün.

Bölüm -5

Annesinin telaşlı hâlini gördükçe içi parçalanıyordu. Yüzünü asmamak için elinden geleni yapıyor, ona yardım etmeye çalışıyordu ama annesi öyle telaşlı ve mutluysa ki, her şeyi kendi yapmak istiyordu. Vicdanının sesini duymazdan gelmeye çalıştı. Annesi, her anne gibi kızının mutlu bir evlilik yapacağının sevinci ile her şey dört dörtlük olsun istiyordu.

Fırından pişmiş olan poğaçaları çıkardı.

-Kek hazır mı değil mi Betül?

-Hazır, anne.

-Poğaçalar da hazır. Kısır da yaptım. Başka bir şey de mi yapsaydık?

-Anne... Her şey tamam... Daha fazla bir şey yapmaya gerek yok. Çok yoruldu.

Annesi gülümseyerek kızına sarıldı.

-Benim bir tanecik kızım evlenecek, tabii yorulacağım. Sen bir ömür mutlu ol da ben hep yorulmaya razıyım.

Gözlerine dolan yaşları akıtmamaya çalışarak annesine sımsıkı sarıldı. Ah bir anlatabilseydi her şeyi... O evde asla mutlu olamayacağını... Kocasını olacak adam tarafından hiçbir zaman sevilip saygı görmeyeceğini... Bunların hiçbirini anlatamazdı. Bu onun kaderiydi ve kendi kaderine kendi katlanacaktı.

“Dur bir bakayım sana...” diye annesi onu kendinden uzaklaştırdı. “Maşallah kızıma benim... Çok güzel olmuşsun.”

Annesine gülümsemekle yetindi sadece. Kendini konuşabilecek kadar iyi hissetmiyordu. Birazdan tüm hayatı değişecekti. İstemediği bir hayatın ilk dakikalarına biraz sonra adım atacaktı ve bunun gerginliği tüm bedenini sarmıştı.

“Geldiler!” diyen kız kardeşi Buse’nin sesi ile bir anda tüm bedenini bir titreme almıştı. Artık yeni hayatının ilk dakikaları başlamak üzereydi.

Acınacak bir hâldeydi. Tam olarak hissettiği tek şey, buydu. Artık öfke bile hissedemiyordu. Sadece kendine acıyordu. Sevdiği kadın tarafından terk edilmiş, hiç tanımadığı bir kızla evleniyor... Kısacası hayatı mahvolmuştu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve bu yaşına kadar bir gün olsun kendi istemediği bir şeyi asla yapmamıştı. Ama bugün... Bugün her şeyin değiştiği gündü. Artık istemediği her şeyi yapabileceği bir döneme adım atıyordu.

Bütün gece düşünmüştü. Bu kararı ona, öfke mi aldır-mıştı ya da intikam duygusu mu? Bunlardan birisi olsa he-men şimdi vazgeçecekti ama işte bunlar değildi. Ona bu ka-rarı aldırان; artık hiçbir şeyi umursamıyor oluşuydu. Artık her şey değişmişti.

Şoförün arabayı durdurması ile babası konuşmaya baş-ladı:

-İnsanlara karşı saygısızlık yapmayın. Artık onlar bizim akrabamız ve o kız da bizim gelinimiz.

Son kısmı âdeta Seval Hanım 'a bakarak söylemişti. Ke-rem'in zaten hiçbir şey umurunda değildi. Babasının söyle-diklerini dinlememişti bile. Madem evlenmesini istiyordu, evlenecekti ve bu konu da kapanacaktı.

Anne ve babasının arabadan inmesinin ardından abisiyle birlikte indiler. Babası, ailece orada olmaları gerektiği konu-sunda fazlasıyla ısrarcı olmuştu. Aslında sadece babası gitse yeterdi. Sonuçta o kız, babasının geliniydi sadece ve evlerin-de sadece babası tarafından kabul göreceği şimdiden belliy-di. Babası farkında değildi ama oğluna ders vermeye çalışır-ken masum bir kızın hayatını mahvediyordu. Bunu önünde sonunda anlayacaktı ama o zaman iş işten geçmiş olacaktı.

İçeri girdiklerinde karşılaştıkları rutubet kokusu karşı-sında Kerem istemsizce yüzünü buruşturdu ve o anda Betül ile karşı karşıya geldi. O siyah gözlerdeki öfkeyi görmek, ne-dense gülümsemesine sebep olmuştu. Bu kız anlaşılan fazla

Dikenli Gül

öfkeliydi. Ama daha bu iyi günleriydi. O gözlerde öfke, yanına bir de üzüntüyü ekleyecekti.

Oturmak için bir odaya girdiklerinde koltuk demeye bin şahit isteyen karşılıklı koltuklara oturdular. Annesinin yüzündeki iğrenmiş ifadeyi çok net görebiliyordu. Gerçi Seval Hanım da bunu saklamaya çalışmıyordu. Âdeta kocasını cezalandırıyordu.

“Hoş geldiniz evimize. Sizi daha iyi ağırlamak isterdik ama...” demişti ki Necmi Bey, babası araya girdi.

“Saçmalama Necmi. Bundan iyisi can sağlığı... Hoş bulduk.” diyerek gülümsedi. Burada olmaktan tek mutlu olan, babasıydı.

On dakikaya yakın havadan sudan konuştular. O arada kek, poğaç ve kısır ikram edilmişti. Babası bunların hepsinden yemişti. Hatta şaşırtıcı olarak Burak da tatlarına bakıp keki bitirmişti. Roller değişiyordu anlaşılan. Normalde evin yaramaz çocuğu Kerem olurdu ve böyle durumlarda hem eğlenir hem de karnını doyururdu. Şimdi abisi tam olarak bunu yapıyordu. Yüzündeki ifadede, olan bitenden fazlasıyla memnun olduğu ve eğlendiği ortadaydı.

Ne önüne konulan yemeklerin tadına bakmıştı ne de çayın. Annesi de bu konuda ona destek çıkıyor gibiydi. Hiçbir şeye elini sürmemişti. Hatta yüzünde fazlasıyla memnuniyetsiz bir ifade vardı. Bu ifade karşısında gülmemek için Kerem kendini zor tutuyordu. Bu işte sevindiği tek bir şey

varsa o da annesinin de bu durumdan fazlasıyla rahatsız olduğunu biliyor olmaktı. En azından bu rahatsızlığa tek başına katlanmayacaktı.

Kahvelerin gelmesi ile babası konuşmaya başladı:

-Sebebi ziyaretimiz belli... Kızınız Betül'ü, oğlumuz Kerem'e istiyoruz.

"Hayırlısı olsun!" diyen Necmi Bey'le herkes kahvesinden içmeye başlamıştı. Yine tek içmeyen annesi ve Kerem'di. Kerem kendi ölüm kahvesini içecek değildi. Kravatı boğazını sıkmaya başlamıştı. Bu iş, her saniye daha fazla can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. İstemişlerdi işte. Sanki vermeyeceklermiş gibi gelip bir de kızı istemişlerdi. Oysa onlar kızlarını satmıştı. Neyi istiyorlardı ki? Ağzına gelen kelimeleri yutmaya çalışmak, onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

"Düğünü hemen yapalım..." dedi Feridun Bey.

-Ama biz...

"-izle alakalı bir şey yok Necmi. Haftaya Pazar düğünümüz var. Bu hafta her şeyi hallettiririm ben. Güzel bir düğün yaparız, olur biter. Artık gençler düğün bile yapmıyor ama benim çevrem çok... Düğün mecbur yapacağız.

Artık gençler zorla evlendirilmiyor, demek istedi Kerem ama sadece susmakla yetindi. İstemsizce bakışları, karısı olacak olan kıza kaydı. Geldiklerinden beri başı önünde duruyordu. Ama Kerem biliyordu. Bu kızın sessizliği, fırtına

öncesi sessizlikti. O gözlerde yanan ateşi görmüştü. Tam bir öfke kumkumasıydı ve önünde sonunda öfkesi kendi sonunu hazırlayacaktı.

“Betül kızım istediğin bir şey var mı düğün için? Havalar soğuk ama illa dış mekân olsun diyorsan...” demişti ki babası, Betül araya girdi:

-Hayır, Feridun Bey.

-Artık “Feridun Bey” yok, “baba” de bana.

Betül cevap vermek yerine sadece kafasını sallamıştı; o ara Kerem’in gözü kıyafetine takıldı. Siyah uzun bir elbise giymişti. Saçları da sıkı bir topuzdu. Yüzünde bir tane bile boya yoktu. Göz çukurları siyahlaşmıştı. Anlaşılan bu küçük hanım da bu evliliğe pek istekli değildi. Sadece para için evleniyordu. İşte bu, Kerem’i daha da delirtiyordu. Öfkesini bir kat daha arttırıyordu.

Artık hiçbir şeyin dönüşü yoktu. Her şey bitmişti. Sevmeyişi bir kadınla bir ömür yaşayacaktı. Kendi sonunu kendi hazırlamıştı. Tabii bu sonda yalnız olmayacaktı.

“Sakin ol... Sakin ol... Sakin ol...” Ağlamamak için tüm vücudunu kasıyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Şimdi olmazdı. Bir haftayı çok iyi idare etmişti. Tam şimdi kendini bırakamazdı. Biraz daha dayanmak zorundaydı. Çok değil, iki saat sonra her şey bitecekti. Sadece biraz daha dayanması gerekti.

Aynadaki yansımasına baktı. Beyaz gelinlik gerçekten güzel görünüyordu. Ama ne yazık ki, gelinliğini seçme hakkı bile tanınmamıştı ona. Bir sabah uyandığında elinde gelinlik poşeti ile bir terzi gelmişti ve bu gelinliği üzerine göre ayarlamıştı. Şimdi baktığında üzerindeki gelinliğin Seval Hanım'ın zevki olduğunu çok iyi görebiliyordu. Betül böyle iddialı bir gelinliği seçmezdi. Gelinliğin askıları ip gibiydi. Sanki her an kopacak gibi. Derin göğüs dekoltesi ise Betül'ün düşünmek istemediği yerdı. Kabarık bir gelinlik değildi. Elbise gibi de değildi. Çok hafif bir kabarıklık vardı. Duvağı ise ayaklarına kadar geliyordu. Saçları ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Yüzüne ise ömrü boyunca yapamayacağı yoğunlukta makyaj yapılmıştı. Aynaya ilk baktığında kendini tanıyamamıştı. Hoş hâlâ kendini tanıyamıyordu. Aynadaki yansıması, ona fazlasıyla yabancı geliyordu. Tıpkı içine gireceği hayat gibi...

“Biz geçiyoruz kızım.” dedi annesi. Üzerinde siyah güzel bir elbise vardı. Tabii bu lükslüğü yanında fazlasıyla sönük kalmıştı. Kız kardeşi Buse ise şirin pembe bir elbise giymişti. “Gitmeyin!” demek istedi. Yabancı olduğu bu hayatta onu tek başına bırakmasınlar diye âdeta yalvaracak oldu ama bunu yapamazdı. Bu saatten sonra bu işin dönüşü yoktu. Şu an yapacağı tek bir şey bile annesinin yüreğinde yara olarak kalacaktı. Annesini üzme hakkı yoktu. Dirayetli durmalıydı. Herkes sonuçta sevdiği insanla evlenmiyordu. Gerçi sevdiği biri de yoktu. Sadece sevebileceği biriyle evlenmek istemişti ama ona her bakışında açık bir şekilde iğrendiğini

Dikenli Gül

belli ederek bakan bir adamla evlenmek azap gibiydi. Onun mavi gözleri, Betül'e hep buz gibiydi.

"Tamam." dedi zoraki bir şekilde. Sesi titremişti. Annesi onu kollarının arasına aldı.

-O kadar güzel oldun ki...

"Ablam prenses gibi oldu anne." dedi Buse ve gülerek ekledi:

-Birazdan da prensi gelecek.

Betül istemsizce gülümsedi.

-Senin on altı yaşına geldiğini sanıyordum. Hâlâ masal mı okuyorsun yoksa?

"Ablaa..." dedi Buse hafif kızgın bir sesle.

-Haydi Buse biz inelim. Kızım her zaman yanımdayım unutma...

Betül sadece başını sallamakla yetindi. Konuşursa ağlayacaktı. Annesi ve kız kardeşinin odadan çıkması ile gözünden akan bir damla yaşa engel olamadı ve o an aynadaki yansımasında onu arkasında gördü. Üzerinde siyah bir smokin vardı ve gerçekten çok yakışmıştı. Âdeta üzerine dikilmiş gibiydi ki; büyük ihtimal özel dikimdi.

-Bu kadar mutsuzsan neden benimle evleniyorsun?

"Anlamadım?" diye sordu.

-Anladığın belli. Benimle evlenmek istemediğin de belli. Neden bu kötülüğü hem bana hem de kendine yapıyorsun?

Dilek Taygun

Betül ona doğru döndü ve direkt gözlerinin içine baktı:

-Benim yaptığım bir şey yok. Evlenmek istemiyorsan gidip babana söyleyebilirsin. Ben evlenmek istiyorum.

-Sebep?

-Ne sebebi?

“Benimle neden evlenmek istiyorsun? Bana ilk görüşte âşık mı oldun? Yoksa yıllardır platonik bir sevenim miydin? Ya da dur daha iyisi var...” dedi aralarındaki tüm mesafeyi kapattı. Artık nefesleri birbirlerinin yüzüne değiyordu.

-Param olduğu için mi? Zengin olmam mı sebebi?

-Gerçekten merak mı ediyorsun?

-Evet.

-Zengin olduğun için. Paran olduğu için... Yeterli mi?

Kerem'in mavi gözlerindeki öfkeyi görmek, istemsizce içini rahatlatmıştı. Ne yapıyorsa karşılığını alıyordu. Betül'ü kolay lokma sanıyordu ama yanılıyordu. Onun kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Kendinden vazgeçmişti ya... Daha ne olabilirdi ki artık? Bir insan kendinden bile vazgeçtiyse hangi kayıp onu korkutabilirdi ki?

-Kendini satıyorsun yani!

Kerem'in kabalaşması karşısında şaşırmamıştı. Baştan beri kibar olduğu bir ana denk gelmemişti zaten. Üstelik ondan kibarlık beklemek gibi bir aptallığa da düşmemişti.

Dikenli Gül

-Sana ne? Benim ne yaptığımdan sana ne? Bana burada hesap sorana kadar adam gibi babanın karşısına geçip “Ben evlenmeyeceğim.” deseydin ya...

“Bana bunu kendini para için satan kız mı diyor?” dedi Kerem, fazlasıyla alay dolu bir ifadeyle.

-En azından ben dürüst ve cesaretliyim. Senin gibi bir korkak değilim.

-Düzgün konuş!

“Konuşmazsam ne olur? Bak...” dedi ve derin bir nefes aldı. Bir an olsun gözlerini gözlerinden ayırmamıştı. “Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ben kendimden geçtim... Şimdi evlenmek istemiyorsan ailene söylersin olur biter. Ama bunu yapacak cesaretin yoksa susacaksın.”

Kerem tam öfkeyle bir şey söyleyecekti ki; içeri giren görevli ile susmak zorunda kaldı. “İçeri geçmeniz gerek.” diyen görevli kapıyı açıp onları beklemeye başlamıştı.

İşte başlıyordu. Betül önündeki hayattan delicesine korkuyordu. Az önce yaptığı cesaret gösterisi, sadece bir maskeydi. İçi kan ağlıyordu.

Kerem’in elini uzatması ile istemsizce elini tuttu. Az önce sanki birbirlerine hakaret etmemişler gibi el ele kapıdan çıktılar. Betül ne hissedeceğini bilemez bir hâldeydi. Öfke, endişe, korku... Sonra heyecan... Evet, tüm bunlara yabancı olarak bir de heyecan vardı.

Merdivenlerin başına gelmeleri ile büyük bir kalabalığın aşağıda onlara baktığını gördü ve istemsizce Kerem'in elini biraz daha sıktı. O an bakışları buluştuğunda onun gözlerindeki alay ile bir kez daha kalbi kırıldı. Kalabalığın alkış sesi ile aşağıya inmeye başlamışlardı. Yeni hayatı başlıyordu. Arkasına bile bakmadan kaçmak isteyeceği yeni hayatı başlıyordu.

Bölüm -6

Evlenmişti. Şimdi herkes rahat edebilirdi. Başta da tabii babası. Annesi de aslında rahat edebilirdi. Derya ile evlenmesini istemiyordu sonuçta ve onun istediği gibi olmuştu. Derya ile evlenmemişti.

Davetlilerin alkışları eşliğinde karısını alnından öptü. Karısı olacak kadının içeri girdikleri andan itibaren titrediğinin farkındaydı. Hatta her an bayılabilirdi bile ve bu fazlasıyla işine gelirdi Kerem'in. İnsanlar anında saçma sapan dedikodulara başlardı ve bu babasının itibarını zedelerdi, bundan fazlasıyla zevk alacağı aşikârdı; tabii bir de bu düğün saçmalığından erkenden kurtulmuş olacaktı. Kısacası; karısının bayılması fazlasıyla işine gelirdi.

İçi acıyordu. Bunu inkâr edecek değildi. Şu an yanında bu kız değil, Derya olmalıydı ve böyle öfkeli değil, mutlu olmalıydı. İnsanlar onlar için sevinip mutlu oluyorlardı. Bilmiyorlardı ki, mutsuzluğun ilk adımını atmıştı onlar.

İlk dans için sahneye çıktıklarında “Dans etmeyi biliyosundur umarım?” diye Betüle takıldı.

-Ne  nemi var? Nasıl olsa gelinlik yüzünden dans etmediğim görülmeyecek.

-Yine de bu senin dans etmediğini bilmediğin gerçeğini değiştirmez.

-şu an bir korkak olarak sevdiğin kadın yerine benimle evleniyor olman gerçeğini değiştirmedeği gibi mi?

Bet l n sözleri karşısında kaşları çatıldı. Bu kız eceline susamıştı. Belindeki eli biraz daha sıkılaştı ve onu tamamen kendine doğru çekti.

-Fazla cesaret, iyi değildir.

“Her zaman cesaretin korkaklıktan daha iyi olduğunu düşünmüşümdür.” dedi Betül gülümseyerek. “G l mse, bak insanlar bizi izliyorlar... Sonra sevgili damadın isteksiz olduğunu d ş nmesinler.”

Kerem gülümsedi. Ama bu öyle bir gülümsemeydi ki, Bet l n tüylerini diken diken etti ve gülümsemesinin solmasına neden oldu.

-Doğrusu kendi sonunu hazırlamış bir insan olarak gereksiz bir mutluluk var üzerinde.

-Ben kendi sonumu hazırlamadım. Aksine ben kendime yeni bir hayat çizdim.

-Para dolu bir hayat ha?

Dikenli Gül

Betül gülümsedi. “Aynen öyle... Para dolu.” dedi.

Kerem bu kızı anlamıyordu. Aslında anlamak işine gelmiyordu. Onun bir şeyleri kabullenmemesini tercih ederdi ama bu kız fazlasıyla dürüst davranıyordu. Para için evlendiğini saklamıyor, âdeta bunu her defasında söylüyordu.

“Paranın mutluluk getirdiğine mi inanıyorsun?” diye sordu Kerem ciddi bir şekilde. Betül de ciddileşmişti.

-Mutsuzluk getirmediği ortada...

-Mutlu gibi mi duruyorum?

Betül umursamazca omuzlarını silkti ve “Sen para yüzünden mutsuz değilsin ki, kendi korkaklığın yüzünden bu hâldesin.” dedi.

-Bir daha bana korkak dersin olacaklardan ben sorumlu değilim.

Betül sadece gülümsemekle yetinip onu cevapsız bırakmıştı. Bu durum, Kerem’i daha fazla öfkeliendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Karşısında düşündüğünden daha güçlü bir kız vardı. Ama bunun sadece maskeden ibaret olduğunu görebiliyordu. O öfkeli gözlerin altındaki korkan kız çocuğunu çok rahat görebiliyordu. Doğrusu onun için zerre üzülmüyordu. Sonuçta bu evliliği o istemişti ve olacak olanlara da katlanmak zorundaydı.

Müziğin bitmesi ile yerlerine geçtiler. İnsanlar teker teker tebrik etmeye gelmişlerdi. Zoraki gülümsemekten yanak kasları ağrımaya başlamıştı ki; gözü, Betül’ün ailesine kaydı.

Bir köşede tek başlarına duruyorlardı ki; yanlarına Buket yengesi gitti. Ömer abisinin de onlara doğru geldiğini gördü. Önce Betül'ü tebrik etmişti, sonra da Kerem'e sarıldı ve kulağına fısıldadı:

-Pişman olacağın şeyler yapma...

-Ben en büyük pişmanlığımı yaşıyorum şu an...

Ömer gülümsemişti. "Ben uyarıyorum, sonra benim hâlime düşme de..." dedikten sonra yanlarında ayrılmıştı. Keşke senin kadar şanslı olabilseydim, diye geçirdi Kerem. Şimdi sevdiği kadınla evli ve iki tane çocuğu vardı. Buket onların hayatlarına yabancıydı ama o kadar hızlı ayak uydurmuştu ki... Betül'ün ayak uyduramayacağı belliydi. Kerem'in de öyle bir derdi yoktu. Aksine ayak uydurmaması işine gelirdi. Babasının, yaptığı yanlış görmesini istiyordu ve bu yaptığından delicesine pişman olmasını dört gözle bekliyordu.

Buket de yanlarına gelmişti ve Betül'e sımsıkı sarılarak "Mutluluklar!" dedi ve sonra Kerem'e dönerek ona da sarıldı:

-Bizim yaramaz oğlan evleniyor ha...

-Kaçamadım.

Buket hoş bir kahkaha attı. O kadar güzeldi ki, Kerem hayrandı ona. Aralarındaki on yaş olmasa Ömer'den önce bulurdu onu.

-Böyle güzel bir peri kızından kaçman için aptal olman gerekirdi.

Dikenli Gül

Kerem cevapsız bıraktı. Betül bugün güzel olmuştu. Beklediğinden daha güzel... Gelinlik annesinin seçimi idi. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Tam annesinin zevkine göre idi. Makyaj da öyleydi ama doğrusu yakışmıştı. Karşısında çok farklı bir kadın görmüştü bugün. Küçük bir kız çocuğu, yerini hoş bir kadına bırakmıştı ama öfkesi o kadar yoğun ki, bunu kendine itiraf etmeye bile gönlü el vermiyordu. Tam olarak öfkesinin kime ya da neye olduğuna karar veremiyordu. Onu bu evliliğe zorlayan babasına mı? Yanındaki kadına mı? Sevddiği kadın olan Derya'ya mı? Ya da kendine mi? Bilemiyordu. Bildiği tek şey vardı; o da hissettiği öfkenin fazlasıyla yoğun olduğuydu.

Ne kadar süre öyle orada durduklarının farkında değildi ki; babasının "Artık siz eve geçebilirsiniz." demesiyle rahat bir nefes aldı. Oyun bitmişti işte. Şimdi gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Artık herkes üzerine düşen paydan gerçeklerle yüzleşecekti.

Betül ile onları dışarıda bekleyen arabaya bindiler. Şoför onları eve doğru götürürken her ikisi de fazlasıyla sessizdi. Kerem kafasında bugünün muhasebesini yapıyordu. Düğünü olmuştu ve artık evli bir adamdı. Arkadaşları gelmişti. Ona mutluluklar dilemiştiler. Derya'yı sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini bilen arkadaşları, bir anda bu değişime ayak uydurmuşlardı. Bir kez daha insanların samimiyetlerinin sahte bir maskeden ibaret olduğuna emin olmuştu.

Düşündüğünden daha kolay olmuştu her şey. Bu evlilik, düğün saçmalıkları hatta eğlenceli bile gelmişti. Betül'ün ona diklenmeleri bile bazen hoşuna gidiyordu ama işte her şey bu kadardı. Sonra yine gerçeklerle yüzleşiyordu. Kalbi yine acıyor, nefesi daralıyor, ölecekmiş gibi hissediyor fakat bir türlü ölmeyi bile beceremiyordu.

Son ana kadar beklemişti. Nikâh masasında dahi Derya gel dese giderdi. Fakat ne Derya ona gel demişti ne de Kerem o masadan kalkabilmişti. Her şey için artık çok geçti.

Yalının önüne geldiklerinde rahat bir nefes aldı. Bir saate yakındır arabanın içinde hiç konuşmadan durmuşlardı ve bu Kerem'i bunaltmıştı. Konuştukları takdirde de bunalayacaktı. Kısacası Betül ile olduğu her yerde bu hissi yaşayacaktı.

Yalının içine girdiklerinde hizmetliler hemen "Hoş geldiniz." dediler. Kerem umursamaz bir hâlde papyonunu çözererek "Betül Hanım'a odasını gösterin." dedikten sonra salona geçti. Arkasına bile bakmamıştı. Birazdan ailesi gelecekti ve onlarla ciddi bir konuşma yapması gerekti önce.

Koltuklardan birine geçerek başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı. Ciddi anlamda başı ağrıyordu. Sürekli aynı şeyleri düşünmek, yorgunluk, uykusuzluk... Bunların hepsi âdeta onu çökertmişti.

Ne kadar süre o durumda olduğunu bilmiyordu ki; annesinin "Kerem!" diye seslenmesi ile gözlerini açtı ve o an baş ağrısı yeniden gün yüzüne çıktı.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye öfkeyle sordu babası. Onun öfkesine inat gayet sakin bir şekilde oturduğu yerden kalktı.

-İstediğin oldu mu baba?

Sesinde ne öfke ne de sitem vardı. Duygudan arındırılmış, dümdüz bir şekilde sormuştu. Artık öfke de sitem de onu terk edeli çok olmuştu.

-Kerem ne saçmalıyorsun?

-Dediğini yaptım. O kızı gelinin olarak bu eve getirdim ama karım olup olmayacağı kararını ben veririm.

Babasının öfkeden kızaran yüzünü görmek, biraz olsun rahatlamasına sebep olmuştu. Hiçbir şey babasının düşündüğü gibi kolay değildi ne de olsa.

-Kerem babanı çıldırtmak mı istiyorsun?

-Gerçekleri söylüyorum sadece anne.

-Yeter, Kerem! Defol git odana!

Daha söyleyecek çok şeyi vardı ama annesinin müdahale etmesi ile susmak zorunda kaldı. Odasına doğru giderken her adımını âdeta geri dönüyordu. O kız, odasındaydı. Bir yabancı, odasındaydı ve o yabancı artık onun karısıydı.

Bundan sonraki hayatı, bu dört duvara tıklıp kalmak olacaktı sanırım. İçi daralıyordu. Yaptığı şeyin doğruluğundan her saniye biraz daha tereddüt ediyordu. Her şeyin çok

kolay olmasını beklememişti ama bu kadar zor olacağını da tahmin edememişti. Evlilik, Kerem, ailesi... Zordular. Hatta çok zordular.

Odaya girdiği anda kısa bir süre bocalamıştı. Ne yapacağına karar verememişti. Gelinliği çıkarması mı gerekti, yoksa kocasını beklemesi mi gerekiyordu , tam emin değildi. Kerem'in onunla fazlasıyla zoraki bir şekilde evlendiğini biliyordu ama adam o kadar dengesizdi ki, gelinliği çıkardın diye bile kavga çıkarabilirdi.

Sakin kalmalıydı. Şu an kendisi için yapabileceği en mantıklı şey, sakın kalmaktı. Kerem onun öfkelenmesini istiyordu ve bunu ona tattırmamalıydı. En azından korkusunu belli etmemeliydi.

Odanın kapısının açılması ile düşüncelerinden sıyrıldı. Odaya gireli neredeyse on dakika olmuştu ve öylece ayakta duruyordu. Şimdi ise arkasını dönüp gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Bunu hiç istemiyordu ama mecburdu. Kendine cesaret vermek istercesine derin bir nefes aldı ve arkasına döndü. Karşısında dağılmış bir Kerem gördü. Çok değil, daha yarım saat önce saçları düzgün bir hâldeyken şimdi saçları dağılmıştı ve yüzünde fazlasıyla öfkeli bir ifade vardı. Bir süre öylece bakiştılar. İlk konuşan, ikisi de olmak istemiyor gibiydi. Betül her saniye ona öfkeyle bakan mavi gözlerden biraz daha rahatsız oluyordu. O gözlerde kızgınlık, öfke, alay ve küçük görme vardı.

Kerem'in gözlerini çekip yatağa doğru yürümesi ile rahat bir nefes alabilmişti. Kocasını olacak adam bir anda kendini yatağa sırtüstü bırakmıştı. Bir koluyla gözlerini kapattı.

-Bütün gece bana bakıp duracak mısın?

-Ben...

-Sen ne? Benim karım değil misin?

Karısıydı, doğruyu söylüyordu. Betül'ün sessiz kalması üzerine Kerem kolunu kaldırarak gözlerini açtı ve yatakta oturur bir pozisyona geçti.

-Yanıma gel.

Gitmek istemiyordu. Deli gibi korkuyordu ama gitmek zorundaydı. Bu saatten sonra yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kerem'in yanına oturduğunda onun belini saran eli ile ürpermesine engel olamadı. Bunlar, ona çok yabancıydı. Fazla yabancı...

-Ne bekliyordun? Biz zorla evlendirildik sana dokunmayacağım falan dememi mi?

Betül onu cevapsız bıraktı. Yalan söylemek istemiyordu çünkü aynen böyle düşünmüştü. Onun kendisine dokunmayacağına o kadar çok inandırmıştı ki kendini... Şimdi ne yapacağını bilememesinin en büyük sebeplerinden biri de buydu. Ama bunun için yeterli sebepleri vardı. Ve bu sebeplerden en önemlisi de kocasının sevdiği bir kadın olduğunu bilmesiydi. Ona ihanet etmeyeceğini düşünmüştü. Hoş

zaten bu evliliği gerçekleştirerek çoktan bu ihaneti etmiş bulunuyordu ama... Bir an için işte kendini umutlandırmak istemişti.

Kerem'in eli, Betül'ün boynunda dolaşmaya başlamıştı. Gelinliğinin askına belli belirsiz değip geri çekiliyordu.

-Bak... İstersen şimdi hemen vazgeçebilirsin. Hâlâ sana para verebilirim. Hiçbir şey için geç değil.

Gözlerine dolan yaşları zorlukla geri itti. Her defasında bu evliliği para için yaptığını ima eden sözlere katlanmak zorundaydı artık. Sonuçta bunu kendi istemişti. Kendi düşen ağlamazdı ne de olsa.

"Hayır." diyebildi güçlü tutmaya zorladığı bir sesle. Artık bu işin dönüşü yoktu.

Onun hayır demesi üzerine gelinliğinin her iki askısı da kaydı. Nefesi daralıyor, bedeni titriyordu. Kerem'in gözlerine baktı direkt olarak. Ondan korkmuyordu. "Ya sen?" diye sordu.

"Ben ne?" diyen Kerem boynuna bir öpücük bırakmıştı.

-Sevdiğin kadına ihanet etmiş olmuyor musun böyle?

Betül'ün sorusu üzerine Kerem'in dudakları boynunda takılı kaldı. Bir süre öyle durduktan sonra başını kaldırarak Kerem öfkesini gizlemeyen bir sesle "Ben seninle evlenerek zaten ona çoktan ihanet ettim." dedi.

Bunlar aralarında geçen son konuşmalar olmuştu. Gelinliği üzerinden çıkarılmıştı ve hayatında ilk defa bu kadar

Dikenli Gül

utanmıştı. Kerem ona kaba davranmıyordu. Dokunuşları, öpücükleri kibar ve mesafeliydi. Aralarında bir mesafe vardı, bunu Betül hissedebiliyordu. Bu evliliği istemişti ve sonuç olarak da evliliğin getirilerine katlanmak zorundaydı. Ellerini Kerem'in boynuna sardığında onun şaşırان ifadesi karşısında hafifçe gülümsedi ama aynı karşılığı alamadı. Kerem'in kaşları biraz daha çatılmıştı.

Nefes nefese bir hâlde Kerem ona baktı. "Bak... Hâlâ vazgeçebilirsin. Hâlâ ayrılabiliriz ama bu saatten sonra bu işin geri dönüşü olmayacak."

"Ben ayrılmak için evlenmedim." demekle yetindi Betül. Artık bu işin dönüşü yoktu. Olmayacaktı da... Kerem de bunu kabullense iyi olacaktı.

Bölüm -7

Sabah gözlerini açtığında önce kendini bir boşlukta gibi hissetti. Bulunduğu oda, yattığı yatak, üzerindeki gecelik, her şey yabancıydı. Yatakta toplanarak sırtını yatak başlığına dayadı. O an gözü yerdeki gelinliğine takıldı. Hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı. Kerem'in ona dokunmayacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Artık gerçekten evli bir kadındı. Bundan pişman mıydı? Değildi. Olmaması da gerekirdi. Evliliği kabul ederken her şeyi bilerek kabul etmişti. Fakat pişman olan biri vardı dün gecedен. O da Kerem'di. Bunu, onun yüzünde görmüştü. Tabii odadan çıkıp gitmesi de bunu kanıtlar nitelikteydi.

Başını ellerinin arasına aldı. Son bir haftadır o kadar hızlı şeyler yaşamıştı ki... Şu an kendini bir boşlukta gibi hissediyordu. Yeni bir hayat başlamıştı onun için. Tam olarak ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Dün gece beklemediği şeyler olmuştu. Aslında olması gereken olmuştu. Kerem ona karşı kibar davranmıştı. Sözlerinde ve gözlerindeki öfkeyi

dokunuşlarına yansıtmamıştı. Kısa bir an bile olsa Betül, herkesi ve her şeyi unutmuştu ama sonra gerçeklerle yüzleşmişti. Gerçi bunu da uyuyarak en azından biraz ertelemişti ama artık öyle bir şansı yoktu.

Yataktan kalkarak banyoya girdi. Kısa bir duş aldıktan sonra tekrar odaya girerek dolabını açtı. Evinde olan ve diğer kıyafetlerine göre biraz daha iyi ve sağlam olanları yanında getirmişti. Bunlar da beş parçadan ibaretti. Siyah kazağı ve mavi kotunu alarak giyindi. Siyah saçlarını kuruttuktan sonra sıkı bir topuz yaptı. Aynadaki yansımasına baktığında dün gece ki kızla hiç alakası olmadığını gördü. Dün gerçekten güzel bir kadın vardı; bugün ise küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Üstelik gözleri, yorgunluğunu ele veriyordu.

Kapının çalması ile kendini incelemeyi bırakarak “Girin.” dedi, o an karşısında kendi yaşlarında bir kız gördü. Evin hizmetlilerindendi. Üzerindeki kıyafet bunu gösteriyordu.

-Kahvaltı hazır, herkes aşağıda sizi bekliyorlar.

Huzursuz oldu. Bu ev de Feridun Bey dışında ona iyi davranacak kimsenin olmayacağını biliyordu. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Ben yatağı...” demişti ki kız araya girdi:

-Siz odadan çıktığınızda biz toplayacağız.

Betül kaderine razı olmaktan başka şansı olmadığını kabullendi. Dün gecedan beri çantasının içinde olan telefo-

nunu eline alarak odadan çıktı. Tam olarak nereye gitmesi gerektiğini de bilmiyordu ki, az önceki kız yanına geldi.

-Aşağıya ineceğiz.

Dediğini yaparak aşağıya indi. Onun peşinden koridor-
da ilerlemeye başlamıştı ki, onun durması ile durmak zorunda kaldı.

“Burası efendim.” diyen kız yanından ayrılmıştı. Aslında bu odaya girmek yerine sonsuza kadar yürümeyi tercih edebilirdi.

Korkunun ecele faydası olmadığını biliyordu ama yine de işte kendinde içeri girecek cesareti bulamıyordu ki; Seval Hanım’ın sesini duydu.

-Feridun o kızın keyfini mi bekleyeceğiz kahvaltı için?

-Gelir şimdi.

“On beş dakika oldu. Ailesi herhâlde masanın bekletilmemesi gerektiğini öğretmemiş.” dedi. O kadar öfkelenmişti ki Betül... Kendisine söylenen laflar umurunda bile değildi ama ailesini karıştırmamaları gerekti.

İçeri girerek “Günaydın.” dedi. Masaya baktığında iki sandalyenin boş olduğunu gördü. Feridun Bey ve Seval Hanım masanın iki başında karşı karşıya oturuyorlardı. Burak babasının yanındaydı. Onun yanında da nişanlısı vardı. Betül de istemsizce o kızın karşısına oturdu. Tabii Seval Hanım’ın da yanına oturmuş oldu.

“Günaydın kızım.” dedi Feridun Bey.

Burak ve nişanlısı da “Günaydın.” demişlerdi ama Seval Hanım hiçbir şey söylememişti.

-Beklettiysem kusura bakmayın.

Feridun Bey gülümsedi. “Yok kızım. Haydi afiyet olsun!” dedikten sonra herkes kahvaltısına başlamıştı. Betül’ün bir şey yiyecek hâli yoktu. Az önce yediği laflar, karnını fazlasıyla doyurmuştu. Üstelik Kerem’in olmaması da sinirini bozuyordu. Onun bugün burada olması gerekti. Onu küçük düşürmüştü. Sonuçta o da bu evliliği kabul etmişti ve dün birlikte olmuşlardı; şimdi bunların hiçbir olmamış gibi hangi cehenneme gittiyse bir an önce gelmeliydi.

-Senle pek tanışamadık Betül... Ben Merve, mimarım.

“Memnun oldum.” demekle yetindi sadece. Soğumaya yüz tutmuş çayından bir yudum aldı. İçindeki sıkıntı her saniye biraz daha artıyordu. Kendini terk edilmiş bir gelin gibi hissediyordu. En azından nerede olduğunu bilse ona göre davranırdı ama nerede olduğunu bile bilmiyordu. Dün gece odadan gittiğinde evde olacağını düşünmüştü. Az önce buraya gelirken de onunla karşılaştığını düşünüyordu ama ne yazık ki hiçbir şey düşündüğü gibi olmuyordu.

-Kahvaltını biran önce yap, birazdan alışverişe çıkacağız. Merve’nin öğlene kadar zamanı var. Sağolsun kızım senin için bir boşluk ayarladı.

Seval Hanım'ın sözleri karşısında kaşları çatıldı. Kadın onu küçümsediğini hem ses tonuyla hem de kurduğu cümleyle açık bir şekilde gösteriyordu.

-Ne alışverişi?

-Bu kıyafetlerle bu evde dolaşamazsın. Üstelik sen artık bir Atay'sın. Oğlumun karısı, benim de gelinimsin. Kılık kıyafetine dikkat etmen lazım.

"Ben bir şey istemiyorum." dedi kararlı bir ses tonuyla. Üstelik kıyafet alışverişine çıkarlarken bir başkasının yardımına ihtiyacı yoktu. Allah'a şükür kendine kıyafet seçebilecek kapasitedeydi.

"Kızım... Yeni geline kıyafetler alınır; hem annenin de dediği gibi sen bizim ailemizin bir parçasısın ve bizim ailemiz fazlasıyla göz önünde. Bu yüzden kılık kıyafet önemli." dedi Feridun Bey. İtiraza yer bırakmayacak şekilde konuşmuştu âdeta.

"Tamam..." dedi ama lafını söylemekten de kendini geri çekmedi. "Fakat Seval Hanım sanırım benim kendi kıyafetlerimi kendim seçebilecek kapasitede olduğumu unutmuş." diye soğukça gülümsedi.

"Ben sadece yardımcı olmak istemiştım." diye araya girdi Merve.

"Yoo, sorun yok..." diyerek Betül ağzına bir ekmek parçası attı. Seval Hanım onu kolay yutulacak bir lokma sanıyordu anlaşılan ama yanıldığını görecekti. Betül bu evliliği

yaparak zaten gözünü karartmıştı. Bu saatten sonra çekindiği ya da korktuğu hiçbir şey yoktu. Bunu bu evdeki herkes anlayacaktı.

Saatlerdir yaptığı tek şey kıyafet denemektir. Kaç tane denediğini artık saymayı bırakmıştı. Seval Hanım'ın ve Merve'nin de beğendiği kıyafetlerle dünya kadar kıyafet seçilmişti. Seval Hanım ve Merve daha klasik şeyler seçerken Betül daha rahat şeyler seçme derdindeydi ama en sonunda hepsinin istediği olmuştu. Merve aslında kötü bir kız değildi. Sabahki çıkışı için pişman olmuştu. Bu alışverişe sadece Seval Hanım'la gelmiş olsaydı, muhtemelen sıkıntıdan ve gerginlikten ölürdü.

“Bir yorgunluk kahvesi içelim mi?” diye sordu Merve.

“Olur.” dedi Betül. Fazlasıyla yorulmuşlardı.

“Siz geçin. Benim kuyumcuya uğramam gerek. Çıkışa buluşuruz.” diyen Seval Hanım yanlarından ayrılmıştı. O an Betül rahat bir nefes aldı. Saatlerdir kendini sıktığının yeni farkına varabilmişti.

“Gel şöyle geçelim.” diyen Merve ile bir kafeye girdiler. Kenardaki bir masaya oturup kahve siparişlerini vermişlerdi.

“İnsan böyle garip oluyor.” demekten kendini alıkoyamadı Betül.

-Nasıl?

-Dünya kadar alışveriş yaptık ama elimde bir tane bile çanta yok.

-Bunu bizim yerimize yapanlar var, boş ver... Aldıklarımızın hepsi, sen eve geçmeden gönderilmiş olurlar.

"Senin ailen de mi zengin?" diye sordu Betül. Merve gülümsemişti.

-Yirmi iki yaşındaydın değil mi?

-Evet.

-Yaşına göre çok cesur ve açık sözlüsün.

Betül sadece gülümsedi.

-Soruna gelince de evet zengin. Tabii Ataylar kadar değil.

-Çok mu zenginler?

-Tahmin edemeyeceğin kadar.

Beki de böyle bir soru sormaması gerekirdi ama herkes onun neden evlendiğini biliyordu. En azından Betül bildiklerini düşünüyordu.

-Kerem'in sabah nerede olduğunu biliyor musun?

"Bilmiyorum..." dedi Merve. O ara kahveleri geldi. Kahvesinden bir yudum alarak "Ama Kerem bu, çok takılma ona. İşine gelmeyen bir şey olduğunda ortadan kaybolur, sonra yine gelir." dedi.

-Burak da öyle mi?

Merve'nin yüzünde farklı bir gülümseme belirmişti. Âdeta yüzü aydınlanmıştı. Burak'ı çok sevdiği her hâlden belliydi. Doğrusu böyle sevmek ve sevilmek isterdi ama işte hayatın ona biçtiği rol farklıydı.

“Hayır. O da tam tersi. Sessiz, sakindir. Gerekmedikçe konuşmaz bile. Aslında bu durum bazen beni çıldırtıyor...” diye kahkaha attı.

-Ben Kerem'in şu zamana kadar sadece öfkesine tanık oldum.

Neden bunu ona söylediğini bilmiyordu ama birisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Çok dolmuştu. Dün gecedен sonra daha normal bir hayat yaşayacaklarını düşünmüştü; ta ki o gidene kadar... Onun çekip gitmesi ile içinde yine korkular baş göstermeye başlamıştı.

-Ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum ama sanırım böyle bir durumda tepkisi normal değil mi? Sonuçta sevdiği başka biri vardı ve hiç tanımadığı birisiyle evlendirilmek zorunda kaldı.

-İstese sevdiğiyle evlenebilirdi. Evlenmeyeceğini söyleyebilirdi.

-Evlenmeyeceğini zaten söyledi canım. Ama o kızla da evlenmesi mümkün değildi. Fakat Kerem bunu pek takmıyordu. Nasıl oldu da evlenmeyi kabul etti, onu bilmiyorum. Tek bildiğim, sizin zamana ihtiyacınız var.

Zamana ihtiyaçları vardı; ama bu zaman, onlara iyi mi gelecek, kötü mü gelecek, belirsizdi.

-O kızla evlenmesi neden mümkün değildi?

-Bunları sana anlatmam ne kadar doğru aslında bilemiyorum. Sonuçta geçmişte kalan şeyler bunlar.

Merve'nin kararsızlığını görebiliyordu ve bu daha da merakını arttırmıştı.

-Eşi olarak bilmek hakkım değil mi sence?

-Derya... Onun annesi ile Feridun Baba yıllar önce nişanlıymış. Daha sonra ayrılmışlar işte. Şimdi böyle bir şey nasıl mümkün olsun ki? Ne karşı taraf ne de bizimkiler bunu kabullendi zaten.

"Anladım." demekle yetindi sadece. Kerem'in evliliği kabul etmemesi için ona neden baskı yaptığını artık daha iyi anlıyordu. Baştan beri iki seveni ayırdığı için kendini kötü hissediyordu ama görünen oydu ki, o olmasaydı bile böyle bir evlilik gerçekleşmeyecekti.

-Sen anlat bakayım... Neler yapıyordun?

"Hiç..." dedi umursamazca omuzlarını silkerek kahvesinden içti. "Lise bittikten sonra bir fabrikada çalışıyordum ama evlenince işten ayrıldım."

-Üniversite?

-Gidecek imkânım yoktu.

-Eğer şimdi gitmek istersen sana elimden gelen yardımı yaparım.

-Bilmiyorum ben...

Bilmiyor değildi. Aslında deli gibi gitmek istiyordu fakat Feridun Bey'in ve kocası olacak olan adamın buna nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. Dün gece yaşananlar olmasa aslında onu kocası olarak da saymayacaktı ama işte hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı.

-Bilmeyecek ne var canım? Sen istiyorsan üniversite okumayı, Feridun Baba seni destekler.

"Bakalım..." demekle yetindi sadece. Bunu ilk olarak Kerem ile konuşması daha mantıklı olurdu. Ondan ters bir tepki alırsa o zaman işi Feridun Bey'e taşırdı. Zaten şu an bunları düşünmek için çok erkendi. Daha bu evde kaç gün kalacağını bile garantisi yoktu. O an annesi geldi aklına. Cebinden telefonunu çıkararak babasını aradı. Annesinin telefonu yoktu ne yazık ki. Kendininki de ucuz bir telefondur.

-Kızım...

-Baba nasılsınız?

-İyiyiz biz. Sen nasılsın?

-Ben de iyiyim. Annemi verir misin?

"Vereyim." dedikten sonra babasının annesine seslenmesini duydu. Birkaç saniye sonra annesi telefonu almıştı eline.

"Yavrum..." dedi heyecanlı bir sesle.

“Annem... Çok özledim sizi.” dedi. Aslında duyguları konusunda biraz daha katı olmaya çalışacaktı ama işte annesi ve babasının sesini duyunca her şey değişmişti.

-Biz de seni çok özledik. İyisin değil mi?

-İyiyim anne, alışverişe çıktık. Şimdi de bir yerde kahve içiyorduk da sizi arayayım dedim.

-İyi etmişsin. Her şey yolunda mı kızım?

Değil, demek geldi içinden. Ama kendi de bilmiyordu ki; her şey yolunda mıydı yoksa yolundan mı çıkmıştı? Bilmiyordu... Dün gece Kerem ona kibar ve anlayışlı davranmıştı ve bunu hatırlamaktan utansa da kısa bir an bile olsa dünyanın en güzel kadını gibi hissettirmişti ona . Ama her şey bir anda yok olup gitmişti. Gerçekliğinden bile emin olamıyordu.

-Yolunda. Abim nasıl? Buse nasıl?

-Onlar da iyi.

-Tamam, anne. Sonra yine ararım, kendinize iyi bakın.

-Sen de yavrum... Sen de kendine iyi bak.

Annesinin telefonu kapatırken ağzından kaçan hıçkırıkları duyması ile bütün morali yerle bir olmuştu. Kendini berbat hissediyordu.

“İyi misin?” diye sordu Merve.

Değildi ama bunun yerine sadece başını sallamakla yetindi. Eve gidip kendine ait olmayan o odaya girdiğin-

Dikenli Gül

de istediği kadar ağlayabilirdi ama şimdi dirayetli durması gerekti. Bu hayatı kendi seçmişti ve sonuçlarına da katlanmak zorundaydı. Ailesiyle olan ayrılığı kısa bir süreydi. En kısa sürede gidip onları görecek. İşte o zaman biraz olsun rahatlayabileceğini biliyordu ama o güne kadar güçlü duracaktı. Acısını, özlemini kendi içinde yaşayacaktı. Sabretmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bölüm -8

Bir hafta geçmişti. Tam olarak kocaman bir hafta geçmişti ve kocası hâlâ gelmemişti. O geceden sonra onu bir daha görmemişti. Ne akşam yemeklerinde ne sabah kahvaltılarında vardı . Geceleri de yoktu. Kimse ondan bahsetmiyordu. Neden olmadığına dair hiçbir şey söylemiyorlardı ve bu, Betül'ü daha da delirtiyordu. Sonuç olarak onlar evliydi ve Kerem'in nerede olduğunu bilmek, en çok onun hakkıydı. Karısı olarak bunu hak ediyordu.

Ama bu akşam soracaktı . Her şey ortaya çıkacaktı. Bu belirsizliktense acı gerçeklerle yüzleşmeyi tercih ederdi.

Gözü masadakilere kaydı. Burak her zamanki gibi kendi hâlinde yemeğiyle ilgileniyordu. Feridun Bey ve Seval Hanım, tanımadığı bir aile ile ilgili konuşuyorlardı ki; en sonunda dayanamayıp “Kerem nerede?” diye sordu. Bu soruyu ortaya sormuştu. Onun için kimin cevap vereceğinin bir önemi yoktu. Önemli olan bir cevap alabilmekti.

“Bize mi soruyorsun? Senin kocan.” dedi Seval Hanım fazlasıyla alay dolu bir sesle.

Dikenli Gül

-Annesi sizsiniz. Bu evdeki her şeyden haberiniz olduğu gibi eminim bundan da haberiniz vardır.

Seval Hanım'ın yüzündeki az önceki eğlenir ifade, yerini öfkeye bırakmıştı. Betül normalde böyle kaba davranmak istemiyordu ama işte bazen mecbur bırakılıyordu buna.

"Sen ne demek istiyorsun?" diye öfkeyle sordu Seval Hanım. Betül'ün cevap vermesine fırsat kalmadan Feridun Bey araya girmişti.

-Seval sakın biraz daha. Betül kızım sen de biraz sabret... Zamanı gelince gelir. Kendi içinde kabullenmesi gerekenler var.

Betül'ün de kabullenmesi gereken çok şey vardı. Bu ev, evlilik, kocasının ailesi... Ama bunları sadece kendine saklıyordu. Kendini bir yabancı gibi hissettiği o odada tüm bunlara alışmaya çalışıyordu. Kerem gibi kaçma şansı yoktu. Ne de olsa bu evlilik için direten oydu. Şimdi kaçamazdı.

"Anladım." demekle yetindi sadece. Ağzına gelen tüm kelimeleri yutmak, nefesini daraltmıştı.

"Bence artık Kerem şımarıklık yapıyor." diye araya giren Burak ile Seval Hanım'ın tüm öfkesi ona kaymıştı.

-Düzgün konuş kardeşinle. Yaşadıkları kolay değil.

Burak sandalyesine yaslandı ve gülümseyerek "Söylesene anne, kardeşim ne yaşadı?" diye sordu.

-Ne mi yaşadı?

“Sevmediği bir kadınla evlendi...” dedi ve direkt Betül’ün gözlerinin içine bakarak “Üstelik ona hiçbir şekilde uymayan biriyle...” diye devam ettirdi sözlerini.

Betül daha fazla bu hakaretlere dayanamayacaktı. Öfkeyle oturduğu yerden kalktı. O an düşen çatalı, bıçağı umursayacak durumda değildi. Bir haftadır zaten Seval Hanım’ın tüm imalı sözlerine katlanmıştı. Sürekli ona, bu eve ve bu hayata ait olmadığına dair şeyler söylüyordu. Sanki kaçması için elinden geleni yapıyordu.

“Yapmayın.” dedi sakinliğini korumakta zorlandığı bir sesle. “Bunu yapmayın.”

-Ne saçmalıyorsun sen? Ne yapıyorum ben?

“Bakın...” dedi Betül. Tüm bedeni sinirden titriyordu. “Siz kabul edin ya da etmeyin, ben sizin oğlunuzun karısıyım. Sadece kâğıt üzerinde değil, gerçekten karısıyım.”

Son kelimeyi söylerken yüzü kıpkırmızı olmuştu fakat öfkesi o kadar yoğunlu ki; bunu umursayacak bir hâlde değildi.

-Ben bu hayata alışacağım, tabii siz engel olmazsanız. Hatta size bir tavsiyem var. Sürekli beni aşağılayıp önüme set vuracağınıza beni kendi hâlime bırakırsanız her şey rayına oturacaktır.

Cümlesini bitirir bitirmez yemek odasından çıktı. Bu kadına daha fazla katlanabilecek hâlde değildi. Saygı da bir yere kadardı. Kendini ezdiremezdi. Bir kez buna izin verirse

hep bu davranışla karşılaşacaktı. Kişiliği gereği de öyle pırsırık bir insan değildi. Hiçbir zaman hakkını yedirmemişti. Herkes kadar saygılı ve herkes kadar ürkekti ama asla bir asalak değildi.

Gözlerini zorlayan yaşları akıtmamayı başarak odasına girdi. Nefes nefese kalmıştı. Merdivenleri koşarak çıkmıştı. Öfkesi öyle yoğundu ki... En çok da kendine öfkeliydi. Kendini böyle bir duruma düşürdüğü için hiçbir zaman kendisini affetmeyecekti. Ama işte başka bir şansı da yoktu. Olsaydı yapmazdı. Kesinlikle yapmazdı.

Kendini yumuşacık yatağına bıraktı. Yirmi iki yaşındaydı ve bugüne kadar bu kadar yumuşak bir yatakta yatmamıştı. Bir haftadır gerçekten yatak konusunda fazlasıyla şanslıydı. En azından kader bir taraftan güldürüyordu işte yüzünü. Kafasının dağılması ile öfkesi biraz olsun peşini bırakmıştı. Nefes almaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini sımsıkı kapadı. O an Kerem'in mavi gözleri belirmişti. O gece hiç öpüşmemişlerdi. Doğrusu onun tarafından öpülmek nasıl olurdu bilmiyordu. Öpmesi de dokunuşları kadar kibarsa gerçekten güzel olabilirdi. Anlayamıyordu. Dokunurken sanki her an yapraklarını dökebilecek bir gülmüş gibi davranmıştı ona. Ama sözleri ve davranışları... O kadar acımasızdı ki. Kalbinin kırılmasına engel olamıyordu Betül. Kırılmak istemiyordu. Hatta belki de böyle daha iyisi olabilirdi. Evli ama istediği gibi yaşayan biri olabilirdi ama işte içindeki bir yer bunu kabullenemi-

yordu. Kerem'i ilk gördüğü andan beri o yüreğine garip bir sızı peyda olmuştu.

Biraz sakinleşince az önce yaptığı davranış doğru gelmemişti. Bu evde hep birlikte yaşıyorlardı ve yaşamaya devam edeceklerdi. Bu yüzden biraz daha saygılı olmak zorundaydı. Bunu istemese de buna mecburdu. Sonuçta onlara da hak vermek zorundaydı. Bu evliliği tertipleyen kendisi ve babasıydı. Bu insanlar da mecbur kalmıştı. Çünkü geçmişten gelen bir vefa borcu vardı. Şimdi de onlara hesap soruyordu. Hayır, ne bekliyordu ki? Kerem'in onu kabullenmesini ve mutlu bir evlilik sürmeyi mi? İşte o zaman tam bir aptal olurdu.

Çok zordu her şey. Çok zor. Gözlerinden akan damlalar, yanaklarından çenesine doğru süzüldü. Bu eve, bu insanlara alışması çok zor olacaktı. Tabii onların da Betül'ü kabullenmesi zor olacaktı. Bu açıkça ortadaydı.

Kaçmıyordu. Kendince kaçmıyordu tabii. Her sabah işinin başındaydı. Hayatına devam ediyordu. Sadece evine gitmiyordu. Gitmek istemiyordu. Gittiği takdirde ne yapacağını bilemiyordu. O gece o kızla birlikte olmuştu. Onu karısı yapmıştı. Şimdi ise eve gitmemek, tam bir şerefsizlik örneği idi fakat gidemiyordu işte. Kendini iyi hissetmiyordu. Eve gittiği takdirde de istemediği şeyleri yapmak ve söylemek zorunda kalabilirdi. Bu da içinde bulunduğu durumu zor-ken daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Dikenli Göl

Bir anda kapısının açılması ile başını dosyalarından kaldırdı. Karşısında babası ve abisi vardı. Sanırım babasının ona verdiği mühlet bitmiş gibiydi. Bir haftadır ona bu konuyla ilgili tek kelime etmemişti ama bugün hesap günüydü. Yüzündeki ifadeden bu açıkça ortadaydı.

-Bitti... Bu akşamdan itibaren evindesin.

"Baba..." demişti ki, Feridun Bey elini kaldırarak konuşmasına izin vermedi:

-Sen bu evliliği kabul ettin mi etmedin mi?

-Baba ettim ama...

"Sus lan! Bana ama falan deme. Ben ne soruyorsam ona cevap ver!" dedi. Babasının öfkeden titrediğini görebiliyordu.

-Kabul ettim.

-O kızı da karın yaptın.

-Evet.

-O hâlde o eve eşek gibi geleceksin. Haydi seni zorla ben evlendirdim; ya kızın koynuna da ben mi soktum lan seni zorla? Beni çileden çıkardın. Akşam evde olacaksın!

Kerem'in bir şey söylemesine izin vermeden odadan çekip gitmişti. Zaten Kerem'in de söyleyecek bir şeyi yoktu. Babasının her sözünün doğru olduğu ortadaydı.

-Oğlum bu ara çok eğleniyorum ya. Sen eve gelmeyerek büyük hata yapıyorsun.

Burak'ı duymazdan gelerek sandalyesine iyice yaslandı.

-Ne demek o?

-Senin küçük gelin, tam bir dikenli gül çıktı.

-Dikenli gül?

-Oğlum, anneme kafa tuttu ya... Hatırladıkça keyifleniyorum valla.

-Annem bunu duysa eminim o da senin için keyiflenir.

Burak umursamazca karşısındaki koltuklardan birine geçti, ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak birbirinin üzerine attı.

-Valla ben dün eğlendiğimi gösterdim. Üstelik benim bahislerim, senin dikenli güle hep.

-Şu kıza senin deyip durma.

-Ama senin...

-Burak!

-Benim dememem, gerçeği değiştirmiyor ne yazık ki. Bence sen de buna alışsan iyi edersin. Her neyse... Ne diyordum... Dün akşam yemekte seni sordu. Sonra da anneme dıklendi ve açık bir şekilde birlikte olduğunuzu ortaya döktü.

Kerem şaşırmasına engel olamamıştı. Karşısındaki kız, pısrık bir kız değildi ama bu kadar cesaretli olabileceğine de pek inanmıyordu.

-Bunları o mu yaptı?

-Evet, bunların hepsini dikenli gül yaptı. Annemin suratını görmeliydin, mora çalıyordu. Her zaman her söylediği

emir kabul edilen bir kadına gelini kafa tutuyordu ve düşün-sene o gelini bir varoş mahallesinden gelmeydi...

Burak bir daha kahkaha attı. "Bence çok şey kaçırıyor-sun. Ev bu aralar çok eğlenceli."

-Belli sen baya eğlenmişsin.

"Yengem sağ olsun." dedikten sonra oturduğu yerden kalktı. "Şaka bir yana, o kızı öylece ortada bırakamazsın."

-Ben kimseyi ortada bırakmadım.

-Bırakmak için bahane arıyorsun ama artık çok geç. Kabullensen iyi edersin.

"Bana akıl verme!" diye öfkeyle soludu Kerem. İnsanların ona ne yapıp ne yapmayacağını söylemesinden fazlasıyla yorulmuştu.

-Valla sen bilirsin kardeşim. Sen bu gece eve gelmezsen bence pek yakında senin dikenli gül burayı da basabilir. Sana fena hâlde takık.

-İşine bak Burak...

Burak hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Çok değil on beş dakikada her şey yine mahvolmuştu. Başında yine şiddetli bir ağrı, kalbinde yine bir acı... Öfkesi ise arşa çıkmıştı. Başını ellerinin arasına aldı. Bu işten sıyrılamayacağı ortadaydı. Nereye kadar kaçabilirdi ki? Kaçamayacağı ortadaydı. Bunu az önce gayet iyi anlamıştı. O kızın peşini bırakmaya niyeti yoktu. Daha doğrusu karısının...

Madem herkes gelmesini bekliyordu. Gelecekti. Evine geri dönecekti. Kimseyi kırmamak için uzaklaşmıştı ama işte kimse anlamıyordu. Onlar anlamıyorsa Kerem bunu gayet net bir şekilde anlatacaktı onlara.

Telefonunun çalması ile düşüncelerinden sıyrıldı. Arayan kişiye baktığında şaşırılmamıştı. Bir annesi eksikti, o da şimdi tamamlanıyordu işte. Zoraki bir şekilde açtı telefonu. Açmadığı takdirde annesinin pes etmeyeceğini biliyordu.

-Efendim?

-Oğlum ne yapıyorsun?

-Çalışıyorum.

-İyi vaktini fazla almayacağım. Bir an önce eve dönmen gerek.

-Neden?

-Bu kızı ben zapt edemiyorum. Bana dün akşam söylediklerini bir bilsen... Hayatımda öyle terbiyesiz bir üslup görmedim.

Kerem derin bir nefes aldı. Annesi ve onun saçma sapan takıntıları...

-Zapt etmeye çalışma anne sen de o hâlde. Bırak nasıl istiyorsa öyle yaşasın.

"Kerem!" dedi annesi öfkeyle. "Sen ailemizin itibarını hiç düşünmüyor musun?"

“Siz beni o kızla evlendirirken benim itibarımı düşündünüz mü? Ben cevaplayayım anne, hayır! Şimdi ben de hiçbir şeyi düşünmüyorum. Kapatmam gerek, akşam görüşürüz.” dedikten sonra annesinin tek kelime bile etmesine izin vermeden telefonunu kapattı. Bugün için yeterince gerilmişti.

Herkesin istediği oluyordu işte. Dönüyordu eve.

Bölüm -9

Sabah biraz rahatsız olduğunu söyleyip kahvaltıya inmekten kurtulmuştu. Öğleden sonra indiğinde ise şansına evde yalnız başınaydı. Mutfakta kısa bir kahvaltı yaptıktan sonra tekrar odasına geçmişti. Evdeki hizmetliler de sağ olsun onu rahat bırakmışlardı. Onlar dahi onunla konuşma zahmetine girmiyorlardı. Bu eve ait olmadığını gözleriyle bağııyorlardı âdeta. Belki de Betül kafayı yemişti. Saçma sapan düşüncelerin girdabına düşmüş olmalıydı. Yoksa insanların bakışlarından anlam çıkarmanın daha mantıklı bir açıklaması olamazdı.

Kapısının çalınması ile içeri hizmetli kızlardan biri girdi.

-Yemek masası hazır, sizi bekliyorlar.

Gözü kolundaki saate kaydığında on dakika geç kaldığını fark etti. Bu evde bunlar önemli şeylerdi ama işte Betül bir türlü bunlara uymayı beceremiyordu. Oysa çok basitti. Saatinde o masada olacaktı.

Hızlı adımlarla odadan çıkarak merdivenlerden indi ve direkt yemek odasına doğru yürüdü. Bir anda odanın içine

girdiğinde kendini garip hissetti. Çok geçmeden bu garip-
liğin nedeni kendini belli etmişti. Hemen onun sandalyesi-
nin yanında oturan bir çift mavi göz ona bakıyordu. Kerem
buradaydı. Kerem gelmişti. Kısa bir an duraklamasına engel
olamadı. Gerçekten gelmiş miydi?

“Yerine geç Betül.” diyen Feridun Bey’in sesiyle bir aptal
gibi kapı girişinde durduğunu fark etti. Yanaklarının yan-
masına engel olamayarak yerine geçti. Kendi kendini rezil
etme dalında herhâlde en iyisiydi.

-Bir daha lütfen kızım yemek saatinde masada olun.

-Peki, Feridun Bey.

-Bak şimdi oldu mu? Ne “Bey”i? Baba diyeceksin.

-Tamam.

“Tamam ne?” diye sordu Feridun Bey.

“Tamam baba...” diyebildi Betül titreyen bir sesle. Başını
kaldırmıyordu. Önündeki çorbaya bakıp duruyorlardı.

-Güzel... Bugün keyfim yerinde. Oğullarım yanımda,
gelinlerim burada...

O an Merve'nin de masada olduğunu fark etti.

“Sevdiğim kadın karşımda... Hep böyle olalım.” dedi
mutlulukla. “Şimdi afiyet olsun.”

Herkesin yemek yemeye başlaması ile o da kendini ye-
meye zorladı. Elleri titriyordu. Nabızı hızlanmıştı. Ona ne
oluyordu böyle? Şu an hissetmesi gereken tek şey, öfke ol-

malıydı ve yanındaki adama bir haftadır nerede olduğunu hesabını sormalıydı. Betül ise bunları yapmak yerine tam bir aptal gibi kendini olmayacak hayal dünyasına kaptırmış gidiyordu.

-Çok yakışmış Betül.

“Ne?” diye sormaktan kendini alıkoyamadı ama Merve’nin kaş göz işaretiyle üzerindeki göstermesi ile anladı. Üzerinde kırmızı boğazlı bir kazak vardı. Alt kısmında ise siyah deri bir tayt vardı. Bunu ona Merve seçmişti. Normalde pek Betül’ün giyeceği şeyler değildi ama... Bugün giyme sebebi de kendini içinde rahat hissetmesiydi.

“Deri sana çok yakışmış.” diyerek Merve onun şaşkınlığını yok etti.

-Teşekkür ederim. Zevkin gerçekten güzel.

Merve hafifçe gülümsedi.

-Yanımdaki adamdan bu gayet belli bence.

Betül gülümsedi. Başta Merve’ye karşı ön yargıları vardı ama burada yaşadığı bir haftalık süreçte bunların basit bir saçmalıktan ibaret olduğunu anlamıştı. Başarılı bir kadındı. Ailesi zengindi. Güzeldi. Ama Seval Hanım gibi değildi. Seval Hanım konuşması ve oturması ile bile insanları yerin dibine sokabilecek kapasitedeydi. Onunla göz göze bile gelmekten çekindiği anlar oluyordu.

-Tabii senin de güzel olman, seçtiğimiz kıyafetlerin sana yakışmasında önemli bir etken.

Yanakları kızarmıştı. “Teşekkür ederim.” diyebilirdi sadece.

Yemeğin geri kalanı genel olarak sessizlikle geçmişti. Kerem hiç konuşmamıştı. Sanki sabahtan beri hiçbir şey yememiş gibi sadece yemek yemeye odaklanmıştı. Betül ise hiçbir şey yiyememişti. Bir kaç kez gözü ellerine takılmıştı ve o an içinde garip bir mutluluk peyda olmuştu. Yüzüğü parmağındaydı. Çıkaracağını düşünmüştü ama anlaşılan çıkarmamıştı. Betül’ün de yüzüğü parmağındaydı. Belki de hâlâ güzel ve mutlu bir hayat için şansı vardı. Belki de hâlâ gerçekten sevip sevdiği adamla bir ömür geçirebilirdi. Bu belki’ler uzar giderdi... Üstelik bir de böyle sevinçliyken...

Burak’ın “Sonunda yüzünün güldüğünü gördük yenge hanım.” demesiyle ağzındaki lokmayı boğazına kaçırdı. Öksürükleri arasında su ararken Kerem’in ona uzattığı suyu aldı ve zorlukla bir kaç yudum aldı. Bu Burak normalde hiç konuşmuyordu, bu akşam nedense konuşacağı tutmuştu. Betül’ü utandırmak hoşuna gidiyordu anlaşılan.

Kendini biraz toparladığında “Sen de normalde pek konuşmazdın, bugün konuşacağın tuttuğu herhâlde.” diye laf söylemekten kendini alıkoyamadı. Babası her zaman, başına ne gelecekse bu dilin ve dik başlılığın yüzünden, derdi. Belki de biraz dilini ısırıp kendini geri çekmesi gerekirdi.

“Öyle oldu demek ki...” diyerek hafifçe gülümsedi Burak.

“Maşallah bugün herkes çok neşeli.” diye araya girdi Seval Hanım. Ses tonunda hafif bir ima vardı. Betül’ü bu tabloya fazla gördüğü belliydi. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Ne güzel değil mi hayatım?” diye cevap verdi Feridun Bey. “Keşke sen de bu neşemize ortak olsan...”

Seval Hanım hiçbir şey söylememişti. Belki de cevap vermeye tenezzül etmemişti. Doğrusu şu an için Betül’ün umurunda bile değildi onun lafları. Şu an onu takarak moralini bozamazdı. Üstelik her şey için yeni bir umudu olmuştu. Bu umudun ~~peşinden gidecekti~~.

Ev ~~buldu~~di. Bütün gün gelip gelmeme konusunda büyük bir savaş ~~vermişti~~ kendiyle. ~~Gelmese~~ ne yapacaktı ki? Bu işten artık kaçışı ~~ya~~ da kurtuluşu ~~yoktu~~ yoktu. İstese de istemese de o kız artık onun ~~karısıydı~~ ~~Bunu~~ inkâr etmek, sadece ona geçici bir huzur verecekti ama sonra yine gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Gelmişti. Yemek masasına otururken onu göremeyince gelmeyeceğini düşünmüştü ki; o girdi içeri. En son gördüğüyle şimdi gördüğü arasında büyük bir fark vardı. Düğün gününü saymıyordu. Her kadın düğününde dünyanın en güzel kadını olurdu. Düğünden önce gördüğü kızla şu anda karşısında duran kızın alakası yoktu. Siyah saçları ensesinde dağınık bir şekilde topuzdu. Kırmızı bir kazak ve siyah

Dikenli Gül

bir tayt giymişti. Yüzünde makyaj gözükmüyordu. İhtiyacı da yoktu. Küçük yüzü, fazlasıyla güzel duruyordu. Çirkin bir kadın değildi. Güzeldi. Belki başka şekilde tanışsalar başka şeyler yaşayabilirlerdi. Ama şimdi her şey karman çormandı.

Yemeklerini yerken birkaç kez onun bakışlarıyla karşılaşmıştı. Tabii bir de yemek sırasında onun boğazına lokmasının takılması ile Kerem de hızla uzanıp önündeki suyu vermişti. Onun dışında bu kısma kadar her şey sakın geçmişti. Annesinin imalı laflarını saymazsak.

Yemekten sonra salona geçtiler. Babası ve annesi tekli koltuklara oturmuşken Burak ve Merve diğer koltukta yan yana oturmuşlardı. Betül'ün onların karşısındaki koltuğa oturması ile Burak da yanına oturdu. Tabii aralarında bir insan oturabilecek kadar aralık vardı.

“Kerem...” dedi babası. “Betül'ün ailesine gidilmesi gerek.”

“Yarın bırakırım ben.” demekle yetindi. Oraya gidecek değildi.

-Birlikte gitseniz daha iyi olur oğlum.

“Hayır.” demekle yetindi sadece. O eve gitmeyecekti. Betül'ün babasına kızgındı. Kızını resmen satmıştı. Böyle bir babanın evine gidecek de değildi.

-Kerem...

“Hayır dedim baba. Uzatmayalım istersen...” diyerek son sözlerini söyledi. O an içeri elinde çay tepsisiyle hizmetli

kızların biri girdi. Çayını eline alırken gözü yanındaki kadına kayd. Onun yüzünün asıldığını görebiliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu. Bu evlilik, Kerem'in hayatını mahvetmişti. Şimdi de buna sebep olan adamın evine gidip el öpmesini bekleyemezdi kimse ondan.

"Ben kendim giderim." diye araya girdi Betül. Ses tonunda açık bir öfke vardı.

-Ben götürürüm.

O an Betül ona doğru döndü. Siyah gözleri öfke ateşiyle yanıyordu. "Oraya kadar gittikten sonra eve girmediğinde ailem fazlasıyla üzülecek ve yanlış anlayacak. Ben de bunu istemiyorum."

"Tamam çocuklar... Şoför götürür." dedi Feridun Bey.

Ne yapılacağına karışılmasından oldum olası nefret ederdi. Şimdi de tam olarak bu yapılıyordu. Bu evde her geçen saniye sakinliğini korumak biraz daha zor bir hâl alıyordu.

-Melih evleniyormuş.

-Evet, anne.

-Düğün ne zaman?

-Haftaya ama yarın akşama düğün öncesi bir parti var.

"Aynen." diye araya girdi Merve. "Biz de gideceğiz. Kerem ve Betül, sizin de gelmeniz gerekiyor. Biliyor musun Betülcüğüm?.. Melih, Kerem'in samimi arkadaşlarındandır."

Merve'ye çatık kaşlarla baktı. Onun ne yapmaya çalıştı-

ğını anlayamıyordu. Evet, tabii ki o partiye katılacaktı ama Betül olmadan. Onu oraya götürmek, aklının ucundan bile geçmemişti. Üstelik Derya da orada olabilirdi. Bu yüzden Betül'ün gelmemesi, en doğrusuydu.

-Betül sıkılabilir.

-Neden sıkılayım?

-Kimseyi tanımıyorsun.

-Tanışır Kerem.

-Merve... İstersen buna Betül karar versin.

-Gelmek istiyorum senin için bir sakıncası yoksa.

-Kızım ne sakıncası olacak. O senin kocan. Bu saatten sonra o nereye sen oraya... Böyle şeyler düşünme bile.

-Feridun Babam çok haklı. Yarın akşam geliyorsun.

"Tamam." diye gülümsemişti Betül.

Kerem olan biteni şaşkınlıkla izliyordu. Az önce ne olmuştu böyle? Karar verilmişti bile. Kimse ona sorma gereği duymamıştı bile. Hayatının kontrolünün elinden gitmesi, Kerem'i delirtiyordu. İşte bu eve bu yüzden gelmek istemiyordu. Hayatı ellerinin arasından çalınmıştı ve Kerem buna izin vermişti. Belki de öfkelenmesi gereken tek kişi, kendiydi.

Onu ilk gördüğü andaki heyecan biraz olsun gitmişti. Bunda tabii Merve'nin de katkısı büyüktü. Akşam onu öyle cesaretlendirmese herhâlde hâlâ aynı heyecanda olurdu.

Banyonun aynasından yansımasına baktı. Artık evli bir kadındı. Hiçbir zaman evlilikle ilgili negatif düşünceleri olmamıştı; sadece sevdiği ve sevildiği bir adamla evlenmek isterdi. Hayat tabii buna pek izin vermemişti. Kendisi de rahat durmamıştı tabii. Sonuç olarak Kerem ile daha iyi bir hayat için evlenmişti. Bunu inkâr etmeye gerek yoktu.

Şimdi ise kocası gelmişti. Buradaydı. Ne olacağını bilemiyordu. Kerem onu şaşırtma konusunda fazlasıyla başarılıydı. Şimdi nasıl bir Kerem ile karşılaşacağını bilemiyordu. Ama öfkeli olmamasını umut ediyordu. O öfkeliyken kendisi de hırçınlaşıyordu ve böyle olunca iş içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Yaklaşık on beş dakikadır banyodaydı. Geceliğini giymişti. Dizlerine kadar uzanan mor saten bir gecelik giymişti. Bu, kendi seçtiklerindendi. Göğüs kısmı biraz derindi, ince askıları ise her an düşecekmiş gibi duruyordu. Kendine çok yakıştırdığını inkâr edecek değildi. Gerçekten güzel olmuştu.

Saçlarını açarak bir kaç dakika da onları taramakla oyalandı. En sonunda pes etti. Ne kadar oyalanırsa oyalansın, önünde sonunda içeri girecekti. Bir an önce kaçtığı gerçekle yüzleşmek en mantıklısıydı.

Tarağı bırakarak banyodan çıktı. Başını kaldırıp yatağa baktığında Kerem'in yatağa uzanmış olduğunu gördü. Üzerinde pijama takımı vardı ve yorgan beline kadar örtülüydü. Elindeki telefona dikkatli bir şekilde bakıyordu. Betül'ü fark

Dikenli Göl

etmemiş görünüyordu. Bu duruma sevinse mi, üzülse mi, bilemedi.

Yatağa doğru yürüdü. Kerem bir kez olsun dönüp bakmamıştı ona. Işığı kapatarak yatağa uzandı. Bir haftadır ona fazlasıyla büyük gelen yatak, bugün dar gelmeye başlamıştı. Üstelik yüzünde de bir yanma peyda olmuştu. Buz gibi havada terlemeye başlaması da cabasıydı.

Yastığı biraz dikleştirerek yaslandı ve konsolun üzerindeki telefonunu eline alarak inceliyormuş gibi yaptı. Bir şey yapması gerekti. Öyle boş boş duramazdı. Telefonda öylesine rehber girip bakındı.

Kocasının "Sana yarın yeni bir telefon alacağım." demesiyle bir anda başını kaldırdı ve ona baktı. Onun mavi gözleri fazlasıyla ciddi bakıyordu.

-Hayır, bu beni idare ediyor.

O an Kerem'in yüzünde alay dolu bir gülümseme belirmişti.

-Yapma şunu... Malda mülkte gözü olmayan, fakir ama gururlu kızı oynama. Sen ne olduğunu baştan gösterdin.

Boğazı düğümlenmişti. Zorlukla yutkundu. Sakin kalması gerekti. Sakin olmalıydı.

-Neymişim ben?

Kerem ciddileşmişti. Mavileri yine buz gibi bakıyordu.

-Sen para için kendini satan bir kadınsın.

Sözleri ne kadar çok canını acıtırsa acıtsın, belli etmedi. Aksine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “Çok yazık.. Para için kendini satan bu kadın senin karın. Farkındasın değil mi?” diye sordu. İşte yine başa sarmışlardı. Betül sürekli bunu yapmak istemiyordu. Her şey konuşulmuştu. Her şey baştan belliydi. Kerem’in sürekli mağduru oynaması delirtiyordu onu.

-Ne yazık ki öyle... Bana kimse başka bir seçenek bırakmadı.

-Öyle mi? Sen korkaklığından başka bir seçenek görememiş olabilir misin?

“Düzgün konuş!” diyen Kerem’in sesi fazlasıyla öfkeliydi.

-Önce kendin düzgün konuşacaksın sonra benim düzgün konuşmamı bekleyeceksin. Ben senin emir kulun değilim.

-Gece gece seninle uğraşamayacağım... Yat uyu.

“Uğraşma da zaten. Telefon olayına gelince de ben yarın gidip kendim seçeceğim telefonu ve kendi seçtiğimi alacağım!” dedikten sonra arkasını döndü. Yastığını biraz alçaltarak iyice yatağa gömüldü. Ağlamamalıydı. Hayır, ağlamaması gerekti. Bunu yaparsa o kazanacaktı. Bu yola girdiğinde bu sözleri duyacağını biliyordu. Sonuç olarak yalan bir şey söylemiyordu. Betül ne yaptıysa onu söylüyordu ama yine de zoruna gidiyordu işte. Her ne kadar yaptığı şeyin yanlış olduğunun farkında olsa da başka bir şansı yoktu. Bu

hayatta bazı insanlar gerçekten şanslı doğarlardı, bazıları ise sadece şanslı. Bir de şanssızlar vardı. Onların da kötüsü gerçekten şanssızlardı. Kerem gerçekten şanslı olan gruptandı. Ailesi vardı, zengindi, istediği hayatı yaşayabiliyordu. Betül ise gerçekten şanssız olan gruptu. Tabii ailesinin yanında olması ona göre en büyük şanstı ama diğer şeylerin hepsinde şanssızdı. Sağlık ve aile önemliydi. Çok önemliydi ama işte bir de para lazımdı. En azından karın doyuracak kadar. Para, Betül'ün hayatında her zaman ihtiyaçtan daha öte olmuştu. Böyle olmasını hiç istemezdi ama hayatın kimi nereden nereye savuracağını kimse bilemezdi.

Bölüm -10

Dün gece söylediğini hemen yapmıştı. Kendine önce güzel bir telefon almıştı. Hatta -daha doğrusu- en pahalı hangisiyse gidip onu almıştı. Buse'ye de o hep istediği telefonu almıştı. Tabii bunlar, evlendikten sonra Feridun Bey'in ona verdiği kredi kartlarıyla mümkün olmuştu. Sadece sabah biraz alışveriş yapmak istediğini söylemişti ve bunun bir sakıncası olup olmadığını sormuştu Feridun Bey'e. O ise istediği kadar alışveriş yapabileceğini söylemişti.

Şoför arkasında, o önde, bir sürü giyim ve market alışverişi yaptı. Ailesinin hepsine kışlık montlar aldı. Bütün aldıklarını arabaya zar zor sığdırdıktan sonra ailesinin evine gelebilmişti. Evlerini gördüğünde bir kez daha kalbi acıdı. Bu eski, yıkık dökük ev, onun yuvasıydı. Ailesiyle hep birlikte olduğu yerd. Birlikte güldükleri, birlikte ağladıkları yerd. Şimdi ise bu yere Betül fazlasıyla yabancı kalmıştı.

Kapıyı çaldığında annesi açtı ve bir anda birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Bir haftadır görüşmüyorlardı. Ama bu bir

hafta, Betüle bir yıl gibi gelmişti. Kendini her şeye ve herkese yabancı olduğu bir evde bulması, belki de bu ayrılık sürecini böyle çetrefilli yapmıştı.

“İçeri geçin kızı üşüteceksin.” diyen babası ile zorla ayrıldılar birbirlerinden ama annesi elini sımsıkı tutmaya devam etti. Sobanın yandığı odaya girdiklerinde Betül herkese sımsıkı sarıldı. Abisi en sona kalmıştı. Onun gözlerine baktığında çaresizlik ve pişmanlığı gördü. O gözlerde hâlâbu evliliğe engel olabilmek için daha fazla şey yapamamanın pişmanlığı vardı. Gözleriyle özür diliyordu âdeta.

“İyi misin?” diye fısıldadı kulağına. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. İyi değildi ama bunu söyleyemezdi. Söylemesi sadece ailesini üzerdi, bu yüzden “Çok iyiyim.” dedi.

Sarılma faslı bittikten sonra herkes için aldığı hediyeleri verdi. Buse’nin telefonu görünce attığı çığlıkla az kalsın sağır olacaktı.

-Ama abla bu benim hayalimdeki telefon.

Sevgiyle gülümsedi.

-Evet, canım o.

-Ama çok pahalı...

Kendine aldığı telefonun yarısı fiyatına almıştı Buse’nin telefonunu. Normalde sadece kız kardeşine telefon alacaktı ama bunu şimdi değil daha sonra yapacaktı. Fakat Kerem ile dün geceki konuşmalarından sonra artık hiçbir şey umurunda değildi. Madem bunun için evlenmişti. Derdi paray-

dı... Ona göre yaşayacaktı. Para için evlendiyse para harcaması kadar da doğal bir şey olamazdı değil mi?”

“Bunlara ne gerek vardı Betül?” diye sordu annesi hursuzca.

-İçimden geldi...

-Kızım sana bir laf söylerler, alma bize bir şey. Biz hallediyoruz.

Hiçbir şey halledemediklerini çok iyi biliyordu. Çok değil daha bir hafta önce bu evde onlarla yaşıyordu. Daha doğrusu yaşamaya çalışıyorlardı. Çünkü eğer buna yaşamak derse Betül'ün şu an yaşadığı hayata hakaret olurdu. Asıl yaşamak, şu an yaşadığı hayattı ne yazık ki.

-Kimse bana bir şey diyemez anne. İçin rahat olsun ve lütfen böyle isteksiz bakma. Hepsini sizler için tek tek seçtim.

Annesinin zorlama da olsa yüzü biraz olsun gülmüştü. Babasına baktığında onun gözlerini kaçırması ile şaşırsa da belli etmedi. Utandığını görebiliyordu. Onu böyle bir şeye zorladığı için kendini kötü hissettiği her hâlinden belliydi ama işin aslı böyle değildi işte. Babası onu zorlamamıştı. Betül'e bir teklif sunmuştu; ya kabul edecekti ya da etmeyecekti. Betül kabul etmişti. Bunda babasının bir suçu yoktu ki...

-Biliyor musun abla abim eniştemin şirketinde işe başlayacak.

İşte bu beklemediği bir haberdı. Şaşırmıştı doğrusu.

Dikenli Gül

-Gerçekten mi çok sevindim.

-Evet, Feridun Bey sağ olsun düğünden sonra aradı. Bir soföre ihtiyaç varmış şirkette, o da bana söyledi.

Betül gözlerinin dolmasına engel olamadı. Feridun Bey gerçekten harika bir adamdı. Her yerden yetişiyordu.

-Beni de emekli yaptı.

İşte bunları duymak, bu evliliği boşa yapmadığının en büyük göstergesiydi ve Betül'ü biraz olsun rahatlatmıştı. Belki bir ömür mutsuz olacaktı ama artık ailesi güvende olacaktı. Daha iyi bir hayat yaşayacaklardı. Betül ise ona kalana razı olacaktı.

-Abla... Eniştem niye gelmedi?

Bu sorunun sorulacağını bekliyordu ama bu kadar erken duyunca şaşırdı.

-Gelmeyi istiyordu ama önemli bir toplantısı var. Malum benim anlamadığım işler. Baya yoğunmuş.

Yalan söylemek hoşuna gitmese de yapabileceği bir şey yoktu. Kerem'in söylediği sözleri söyleyerek ailesini yaralamaktansa yalan daha zararsızdı.

"İşine baksın tabii." dedi babası. Ses tonundan Betül'e inanmadığı belliydi. Umursamadı Betül. Kerem'in gelip gelmemesini takacak durumda değildi. Ailesinin de umursamamasını tercih ederdi.

“Kayınvaliden nasıl? Nasıl davranıyor sana?” diye sordu annesi. Yüzündeki ifade çekingendi. Ters bir şey duymaktan korkar bir hâli vardı.

-Gayet iyi davranıyor anne. Hiç yabancılık çektirmedi bana.

O kadar iyi davranıyordu ki... Elinden gelse Betül’ü yalıdan içeri sokmayacaktı. Üstelik hâlâ bu gerçekleşen evliliği kabullenememiş gibi bir hâli vardı.

-İyi sevindim... Eltin olacak kız da çok kibar. Bizimle düğünde baya ilgilendi.

Merve’nin anılması ile gülümsemesine engel olamadı. Gerçekten çok kibar ve iyi bir kızdı. Betül’ü fazlasıyla şaşırtan tek kişi oydu. Diğer herkes beklediği gibiydi ama o beklediğinden çok farklıydı. Kibardı, tatlıydı ve en önemlisi Betül’ü küçük görmüyordu. Ona insan gibi muamele yapıyordu. Bu o kadar önemli bir şeydi ki... Bunu doğru anlatacak bir kelime zordu.

-Çok iyidir anne. Bana da sa ğolsun ilk günden itibaren alışmam için her türlü desteğini sağladı.

-İyi bari, gözüm arkada kalmayacak. Bir haftadır ne yaptın ne içtin diye kafayı yiyecektim. Seni aramamak için zar zor tuttum kendimi.

-Beni istediğin zaman arayabilirsin anne. Çekinme ne olur.

Dikenli Gül

Aramasını isterdi. Yalnız olmadığını bilmek, ailesinin arkasında olduğunu bilmek, ona daha fazla güç verirdi. Kendini daha iyi hissedirdi. Bunlar o kadar önemli duygulardı ki... Bir telefon, tüm bu duyguları ona yaşatabilirdi.

Güzel bir üç saatin sonunda ailesinden ayrılmak çok zor gelmişti ona. Gözünden akan yaşlara engel olamamıştı. Oradan çıkmıştı ama yüreğinin yarısının hâlâ orada durduğunu biliyordu. Kendini bir türlü bu eve ait hissedemiyordu. Bu ev, bu oda, her şey, ona fazlasıyla yabancıydı. Bu yabancılıkların arasında kendini kaybediyordu.

Bu akşam hiç gitmek istemiyordu Kerem'in arkadaşının düğün öncesi kutlamasına. Oradan da dışlanacağını farkındaydı ve bunu kaldırabilecek güçte hissetmiyordu kendini. En azından bu akşam o güçte değildi. Gitmemek için her şeyi yapardı; ama bir kere geri çekildi mi, gerisi gelirdi. Onun karşısında korktuğunu ve yorulduğunu gösteremezdi. Kerem'in bundan fazlasıyla mutlu olacağından emindi ve Betül onun mutlu olmasını istemiyordu. En azından ona karşı tavırları düzelene kadar mutsuz olabilirdi.

Oturduğu yatağından kalkarak dolabın olduğu bölmeye geçti. Öyle bir yere ne giyinir tam olarak bilmiyordu ki. Kafası karışmıştı. Kıyafetlerini karıştırırken bir tane deri etek ve ince siyah bir bluzda karar kıldı. Üzerine yine deri ceke-tini giyecekti.

Kıyafetlerini giyindikten sonra saçlarını da açık bıraktı. Eteği diz kapağının üzerinde bitiyordu. Bilek boy topuklu çizmelerini de giyindi. Çok az bir makyaj yaptı. Aynadaki görüntüsüne baktığında kendini umduğundan daha iyi bir hâlde buldu.

Yeni telefonunu eline alarak biraz karıştırdı. Pek bir şey anladığı söylenemezdi. Eski telefonuna göre fazla karışıktı. Birkaç gününü bunu çözmeye ayırabilirdi. En azından sıkılmayacaktı birkaç gün.

Odanın kapısının çalınması ile başını telefonundan kaldırdı. Hizmetlilerden biri “Kerem Bey geldi, sizi aşağıda bekliyor.” dedi. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Evdeki hizmetliler bile onu yok sayıyordu. Hatta bunu açıkça belli ediyorlardı. Merve’ye davranış şekilleri ile ona davranışları çok farklıydı.

Merdivenlerden indiğinde onun kapının orada annesiyle konuştuğunu gördü. Üzerinde sabah giydiği lacivert takımı vardı. Doğrusu ona çok yakışmıştı. Gözlerinin güzelliğini daha da ortaya çıkarmıştı. Bunları düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Kendisi böyle şeyler düşünürken Kerem ondan açıkça nefret ettiğini her hâlinden belli ediyordu.

Bakışları buluştu. Belli belirsiz onun soğuk mavilerinde bir şaşkınlık görür gibi oldu ama bir türlü emin olamadı. O kadar kısa bir anda gerçekleşmişti ki.

Seval Hanım’ın bakışları ile karşılaşınca ilk defa onun gülümsediğini gördü. Bu sefer şaşırma sırası Betül’deydi. Ondan böyle bir tepki beklemiyordu.

-Çok şık olmuşsun.

“Teşekkürler.” diyebilirdi titreyen bir sesle. Bu kadından niye bu kadar çekindiğini anlayamıyordu. Belki de oğlunun mavi gözlerinin aynısının onda olması... Belki de herkese üsten bakan tavrı. Bilemiyordu.

“Gidelim.” diyen Kerem ile bakışlarını Seval Hanım’dan çekerek dışarı çıktı. Aralarında belli bir mesafe vardı. Kocasını olacak adam yan yana yürümeye bile tenezzül etmiyordu. Gerçi ne bekliyordu ki? Adam açıkça söylemişti onu istemediğini. Başka hayallere, umutlara kapılıp üzülen kendisiydi.

Kerem’in mavi spor bir arabaya yöneldiğini görünce şaşırmadı. Tam kendine göreydi. Arabaya bindiğinde kocasının kokusu sardı her yanını.

Kerem öyle hızlı çalıştırmıştı ki arabayı, Betül’ün emniyet kemeri takılı olmasa camdan uçabilirdi. Her hâlimden gergin olduğu belliydi. Açıkça bu gece oraya Betül ile gitmek istemiyordu. Daha doğrusu hiçbir yere onunla gitmek istemediğinden emindi. Fakat buna alışması gerekti. Kerem kabul etse de etmese de evlenmişlerdi ve bundan sonra Betül, onun hayatının her yerinde olacaktı.

Yol boyunca ikisi de tek kelime konuşmamışlardı. Betül’ün söyleyecek bir şeyi de yoktu zaten. Hem nasıl olsa söylediği her kelimeden sonra aşağılandığı için konuşmayarak kendine eziyet etmekten kurtuluyordu.

Boğazda hoş bir restoranın önünde durmuşlardı. Daha önce dizilerde görmesi mümkün olduğu bir yerdeydi. Üzerindeki kıyafetler... Telefonu... Her şey ona fazla yabancıydı.

Arabadan inmeye hazırlanıyordu ki; bir anda kolundan tutulması ile durmak zorunda kaldı. Kerem ile yüz yüze gelmişlerdi. O geceden sonra ilk defa bu kadar yakındılar birbirlerine. Mavilerine baktığında sadece düşmanlık gördü. Bir tek o gece biraz yumuşamıştı. O gece farklıydı. Şimdi ise düşmanına bakar gibi bakıyordu.

“Bütün arkadaşlarım burada.” dedi. Betül zaten bunu biliyordu ve onun bunu tekrar etmesine önce bir anlam veremedi ama çok geçmeden yüzündeki endişeli ifadeden ne demek istediğini anlayabildi. O da buradaydı. Kalbi acıdı. Takmaması gerekti. Sonuçta bu adamın başka bir kadını sevdiğini biliyordu ve bunu bilerek evlenmişti. Şimdi oturup da bunu takacak değildi. Kaldı ki; kocasına âşık falan da değildi. Sadece kocası olduğu için bir sahiplenme vardı içten gelen ama bunun da geçici olduğuna emindi. Geçmek zorundaydı. Aksi takdirde Betül kendinden geçmek zorunda kalacaktı.

Gülümsemeye çalışarak “O da mı burada?” diye sordu.

-Bilmiyorum ama gelebilir. Arkadaşlarımız ortak.

-Sevgiline karşı sabırlı olmamı mı istiyorsun? Sizin birbirinize bakışlarınızı falan yok mu saymalıyım? Ne istiyorsun tam olarak?

Dikenli Gül

Kerem'in çehresi her kelimesinde biraz daha gerilmişti. Gözleri ise kararmaya başlamıştı.

-Saçmalama artık! Biz evlenmeden önce ayrıldık. Kaldı ki, devam eden bir ilişkim olsaydı seni buraya getirip de onu üzme gibi bir aptallığa kalkışmazdım.

Betül'ün kaşları çatıldı.

-Yani karın olarak beni aldatmayı göze alırdın ama o kadının üzülmelerini göze alamazdın öyle mi?

Kerem gülümsemişti.

-Sen benim karım değilsin, babamın seçtiği gelinisin. O ise benim sevdiğim kadın.

-Az önce ayrıldık dediğini hatırlıyorum.

-Ayrılmış olmam, onu sevmeyecek olmam anlamına gelmiyor.

"Ya ben?" demek istedi ama diyemedi. Bunu söylemeye hakkı yoktu. Karşısındaki adamın sevdiğini görebiliyordu. Zaten baştan da söylemişti. Hiçbir zaman gerçekleri saklamamıştı ki. Şimdi üzülmek gibi bir hakkı yoktu. Her şeyi bilerek bu evliliği yapmıştı ve sonuçlarına da katlanmak zorundaydı.

Kerem'in arabadan inmesi ile Betül de indi ama ne bastığı yerin farkındaydı ne de attığı adımın. Bozuk olan morali, artık iyiden yerlerde sürünüyordu.

İçeri girdiklerinde yirmi kişilik bir grubun olduğunu gördü. Bu gece için restoranın kapatıldığı belliydi. Zenginlik

böyle bir şeydi işte. Kalabalığa bakarken kendini kötü hissetti. Kimseyi tanımıyordu ve insanlar açıkça onu inceleyerek bakıyorlardı. Bu çok iğrenç bir şeydi. Sonra kalabalığın arasında Merve'yi gördü. Gülümseyerek yanına gelmişti. Biraz olsun rahatladı. Kerem onu bırakıp arkadaşlarının yanına gitmişti. Açıkça yok sayıyordu. Buraya gelmesi belki de hataydı.

-Çok güzel olmuşsun ya...

-Teşekkür ederim.

-Sende ışık var kızım. Sadece biraz çaba harcamak gerek. Gülümsedi.

-Bence böyle iyi. Daha fazlasını Kerem'in kaldırabileceğini zannetmiyorum.

-Aman boşver onu.

-Siz ne zaman geldiniz?

-Az önce geldik. Benim suratsızı görüyorsun değil mi?

Gözü Burak'a kayınca masanın en başında oturmuş telefonuyla uğraştığını gördü. Dikkatli bir şekilde telefonuna bakıyordu.

-İşi mi var?

-Bilmiyorum ama sinir olmaya başladım. Bir aydır böyle. Neyse bu konuları daha sonra konuşuruz. Haydi herkes masaya geçiyor, biz de geçelim.

Merve'nin ses tonunda üzgün bir ifade vardı. Betül onu rahatlatmak isterdi ama işte kelin ilacı olsa herhâlde önce kendine sürerdi.

Dikenli Gül

Masaya geçtiklerinde Kerem ile karşı karşıya denk gelmişlerdi. Merve de yanında oturuyordu. Diğer yanında ise tanımadığı bir adam vardı. Burak ise Merve'nin karşısındaydı ve hâlâ telefonuyla ilgileniyordu. Yeni evlenecek çift ise masanın en başındaydılar ve doğrusu çok keyifliydi. Kıs-kandı. Gerçekten deli gibi kıskandı. Böyle bir hayat yaşayamadığı için böyle bir evlilik yapamadığı için ve en önemlisi ise gözleriyle bile sevdiğini söyleyen bir adamı sevemeyeceği için...

“Bu güzel ve önemli günümüzde bizim yanımızda olduğunuz için herkese çok teşekkür ederiz.” dediler keyifle. Birbirleriyle sarmaş dolaşlardı. Masanın arkasından biri “Murat köprüden önce son çıkışın iyi düşün!” diye bağırdı. O an damat bey gülerken gelin hanım kaşlarını çattı.

-Bahri çok konuşma istersen.

-Ben arkadaşımı uyarıyorum.

-Ben hâlimden memnunum... Hayatımın anlamı yanımda ve benim bir yere gitmek gibi bir isteğim yok.

Çıldırarak üzereydi. Bir erkek nasıl bu kadar romantik ve sevgi dolu olabilirdi ki? Bir Kerem'e bakıyordu bir de bu adama... Ama hata Betül'deydi. Sonuçta herkes sevdiğine böyleydi. Kerem onu sevmiyordu ki. O bu düşünceler içinde boğuşurken masadaki sessizliği son anda fark edebildi. Herkes kapıya dönmüştü. O da döndü. İçeri hoş bir kadın girmişti. Gerçekten hoştu. Güzel ve şık giyinmişti. Üzerinde

tüm bedenini saran yeşil bir elbise vardı ve doğrusu çok yakışmıştı. Onun kim olduğunu Merve'ye sormak için döndüğünde Merve'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Hiç düşünmeden Kerem'e baktığında direkt olarak o kadına baktığını gördü ve üstelik o gözlerde tıpkı az önce damadın gözünde gördüklerini gördü. Kalbi acıdı. Nefesi daraldı. Kaçıp gitmek istiyordu buradan. Uzaklaşmalıydı. Midesi bulanmaya başlamıştı. Kalkmak için yeltenmişti ki; Merve'nin onu çekmesi ile geri oturdu.

-Sakın böyle bir şey yapma. Kerem'in karısı sensin, unutma!

Sözde demek istedi. Sözde karısı oydu. Ya kalpteki? Gözleri doldu. Önüne baktı. Ne o kadına ne de Kerem'e bakacak hâli yoktu. Duyduğu seslerden gelinin yakın arkadaşlarından olduğunu anladı ve yeri de hemen Kerem'in yanıydı. Gelinin ve Kerem'in arasına oturmuştu. Hata yapmıştı. Buraya gelmemeliydi.

"Hoş geldin Derya." dedi Merve.

-Hoş buldum.

-Seni Betül ile tanıştırayım, Kerem'in eşi.

O an Betül başını kaldırmak zorunda kaldı ve gözleri buluştu. Derya'nın gözlerinde kötü bir şey göremedi. Aksine hüznün ve kırgınlık vardı.

"Memnun oldum." dedi titreyen bir sesle.

"Ben de." demekle yetindi Betül. Şu an bu tanışma ve burada onunla olmak, fazlasıyla saçma ve gereksiz geliyordu ona.

Dikenli Gül

Kerem'e bakmaması gerekti ama işte kalbine söz geçiremedi. Bakışları Kerem'i bulunca onun fazlasıyla huzursuz bir hâlde etrafına bakındığını gördü. O da bu olanlardan pek memnun değil gibiydi. Aslında Betül'ün burada olmasından memnun değildi demek daha doğru olurdu. Bunu açıkça görebiliyordu.

Masadaki herkesin bakışları onların üzerindeydi. Hepsi bir rezalet çıkmasını bekler gibiydi ama Betül'ün böyle bir niyeti yoktu. Bir rezalet çıkacaksa bile bunu yapan Betül olmayacaktı. Buraya gelerek kendini fazlasıyla küçük düşürmüştü zaten. Bunu daha da katmerleme ye gerek yoktu.

Yemekler yenmeye başlayınca biraz daha rahatladı. En azından artık daha az bakışın saldırısına maruz kalıyordu. Tabağından birkaç lokma zor alabildi. Midesi çok bulanıyordu. Yüzünü ekşitmekten geri duramadı.

-İyi misiniz?

Başını sallamakla yetindi. Yanında oturan adam bile kötü olduğunu fark etmişti. O bir yabancıydı ve bunu fark edebiliyordu; Kerem ise onun kocasıydı ama onun yüzüne dahi bakmıyordu.

"Su içmek ister misiniz?" diye suyu uzattı. Betül sudan bir kaç yudum aldıktan sonra masaya bıraktı.

-Teşekkürler.

-Rica ederim. Bu arada ben Emir. Damat beyin abisi oluyorum.

“Betül.” demekle yetindi sadece. Konuşacak bir hâlde olduğunu zannetmiyordu. Üstelik buradan kimseyle tanışmak gibi bir düşüncesi de yoktu.

“Evet, biliyorum. Düğününüzdeydim.”

“Öyle mi?” demekle yetindi sadece Betül.

-Evet, doğrusu size o akşam söylemek isterdim ama sizi gelinlikle gördüğümde dünyanın en güzel gelini olduğunuza karar verdim.

Betül gülümsemesine engel olamadı. Yüzü kızarmıştı. Yanındaki adama iyice dönerek açıkça inceledi. Sarışın bir adamdı. Sıcak kahverengi gözleri vardı ve doğrusu yakışıklıydı. Hatta Kerem'e göre daha fazla yakışıklıydı. Kader Kerem'i değil de böyle bir adamı karşısına çıkarsaydı ne olurdu ki?

-Neye gülüyorsunuz?

-Kaderime.

-Kaderinize mi?

-Evet.

-Neden?

-En olabilecek zamanda hiç olmayacak birini çıkarır karşına, sonra da en olmayacak zamanda en olabilecek insanı çıkarır karşına.

“Öyle diyorsanız...” demekle yetindi sadece. Betül'ün deli falan olduğunu düşünüyordu herhâlde. Gerçi bunu düşünse çok da yersiz olmazdı. Aklı olan bir insan gibi davranmıyordu ki.

Bölüm -11

Hayat onunla dalga geçiyordu. Yoksa bütün bu olan-
ların başka bir açıklaması olamazdı. Karşısında karısı,
yanında sevdiği kadın vardı. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?
Sevdiği kadın başkaydı, karısı başka. Kaderin bir oyunu mu,
bilinmezdi; ama babasının ona attığı büyük bir kazıktı bu.

Nereye bakacağını bilemez bir hâldeydi. Karısına kaydı
bakışları. Yüzünün asıldığını görebiliyordu. Yanında oturan
Emir ile konuştuğunu gördü bir an. Hatta gülümsemişti bile.
Bu durumdan rahatsız olup olmadığından emin olamadı.
Betül düşündüğünden de farklı bir kadın çıkmıştı. Onda
gördüğü bir şey vardı. Ya hep ya hiç diyenlerdendi. Bunu
dün geceki tartışmalarından ve bugün ek kartlarından top-
lamda otuz bin liralık alışverişi gördüğünde emin olmuştu.

“Nasılsın?” diye soran Derya ile karısından bakışlarını
çektir. Tam o anda da Betül ona bakmıştı ama Kerem çoktan
Derya’ya doğru dönmüştü.

-Sence?

“İyi gözüküyorsun.” diye gülümsedi. Ses tonu her zaman-ki gibi sakindi. İnsana huzur veren bir yapısı vardı. Kerem bunu çok seviyordu. Derya saatlerce konuşsa sus demezdi. Aksine sonsuza dek konuşmasını isterdi ama işte hiçbir şey istediği gibi olmamıştı. Hayatında istemediği ne varsa herhâlde hepsi başına gelmişti.

“Öyle diyorsan...” demekle yetindi. Kötü olduğunu dile getirmeye gerek görmüyordu. Sonuçta kötü olduğu her hâ- linden belliydi.

-Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkür ederim.

-Benden sonra nasıl olduğunla ilgilenmiyorum.

-Kabalaşmak zorunda değilsin.

Kerem için çıldırma noktası, işte tam burası olmuştu. Hayatında akli başında bir kadın yoktu herhâlde. Olmaya- caktı da... Sevdigi kadın aptalı oynuyordu, karısı ise kaçıgın tekiydi. Ne kadar da güzel bir hayatı vardı.

“Ne bekliyordun?” diye bağırdı. Masadaki herkes sus-muş onlara bakıyordu ama Kerem’in umurunda bile değildi. Derya’nın kızardığını görebiliyordu ama umurunda değildi.

-Kerem...

-Derya sen benim hayatımdan defolup gitmeyi tercih ettin. Şimdi benim nasıl olduğum seni ilgilendirmez. Aynı şekilde senin nasıl olduğun da beni ilgilendirmez.

Derya bir şey söylemeden masadan kalkıp hızlı adımlarla restorandan çıktı. Belki bu kadar kabalaşmaması ge-

Dikenli Gül

rekirdi ama kendine engel olamamıştı. O kadar öfkeliydi ki Derya'ya. Karısı bile ondan daha dirayetli çıkmıştı. Kararlarının arkasında durabiliyordu. Derya bunu yapamamıştı. Ne aldıkları kararların arkasında durabilmişti ne de sevgisinin.

“Bunu yapmak zorunda mıydın?” diye soran gelin ile bakışlarını ona kaydırды. Derya'nın en yakın arkadaşlarından biriydi. Hatta onların tanışması, Derya ile Kerem sayesinde olmuştu.

-Arkadaşının gerçeklerden kaçma gibi bir huyu var.

-Çok kabasın!

“Hak ettiği gibiyim.” dedikten sonra oturduğu yerden kalktı. Gözlerini Betül'e dikerek “Gidelim!” dedi ve arkasına bile bakmadan az önce Derya'nın çıktığı kapıdan çıktı. Topuk seslerinden Betül'ün arkasından geldiğini duyabiliyordu.

Arabaya kadar ikisi de tek kelime etmemişlerdi. Kerem önde, Betül arkada, arabaya ulaştılar. Arabayı çalıştırdı ve dikkatini yola verdi. Kafasını başka şeylerle meşgul etmesi gerekti.

“Beni...” dedi Betül, sesi titriyordu. “Bir daha sakın böyle küçük düşürme!”

Kerem cevap vermedi. Cevap verirse fazla kırııcı olacağından emindi. Aslında kırııcı olmakla ilgili bir sorunu yoktu. Özellikle de Betül'e karşı. Onun ne hissettiğiyle ilgilenmiyordu. Ama yeni bir kavgayı kaldıracak sabrı kendinden bulamıyordu.

Dilek Taygun

-Sana söylüyorum!

-Saçmalamayı kes!

“Sen var ya çok basit bir adamsın.” dedi Betül öfkeyle. Kerem bir anda direksiyonu sağa kırarak emniyet şeridinde durdu ve öfkeli mavilerini karısına dikti.

-Ne saçmalıyorsun sen?

-Gerçekleri duymak zoruna mı gitti?

-Hangi gerçeklerden bahsediyorsun?

-Sen kendi sevgine ihanet ettin.

Kerem'in kaşları çatıldı. Betül'ün bilmece gibi sözleri, onu fazlasıyla bunaltmaya başlamıştı.

-Bak beni delirtme!

-Neden? Sen evlendiğimiz gece benimle birlikte olmadın mı? Sevdiğin kadına ihanet etmedin mi? Sen işte böyle basit bir adamsın. Sözde seviyorsun.

Öyle öfkelenmişti ki; ağzından kötü şeyler çıkmaması için susmak zorunda kaldı. Öfkesinin büyük payı da kendineydi. Betül doğruyu söylüyordu. Onunla birlikte olmuştu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Aklında böyle bir düşünce, hiçbir zaman olmamıştı ama o an yapmak istemişti ve yapmıştı da. Bunun bedelini de ödeyecekti elbette. Betül'ün o gece hakkında konuşmayacağını hiçbir zaman düşünmemişti zaten ama bu kadar erken konuşabileceğini tahmin edememişti.

Dikenli Gül

Sessiz kalarak arabayı çalıştırdı. Betül'ün bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu ama onu yok saymayı tercih etti. Bu kadına cevap verdikçe kendi çileden çıkıyordu, cevap vermemek en iyisiydi. Belki o zaman Betül Hanım biraz çileden çıkardı.

Ne bekliyordu ki? Gerçekten ne beklemişti ki? Kerem'in onu insan yerine koyup cevap verebileceğini mi sanmıştı gerçekten? Büyük bir aptallık göstergesiydi yaptığı.

Tam beş dakikadır gözünü bir an bile ayırmadan ona bakmıştı. Söylediklerine bir cevap almak istemişti ama işte değil bir cevap almak, ciddiye bile alınmamıştı ki kocası tarafından. Bakışlarını zorlukla ayırdı. Bu gece, herhâlde hayatının en kötü gecelerinden biriydi. Hata yapmıştı. Gitmemeliydi. En azından bu kadar kendini kötü hissetmezdi. Herkesin bakışlarında aynı ifade vardı. İki seveni ayıran kötü kadın olarak görülüyordu. Sahi ne zaman kadın olmuştu ki? Daha yirmi iki yaşındaydı. Hayatının baharı denen dönem bu değil miydi? O hâlde Betül neden cehennemi yaşıyordu ki?

“Sana soru bile soramıyorum.” diye mırıldandı. Bir cevap alacağını düşünmemişti ama Kerem'in “Ne bekliyordun ki?” diye sormasıyla gülümsedi.

-Hayatımız boyunca böyle mi sürecektir?

Kerem kısa bir an gözlerini yoldan ayırdı. Mavilerinde öfke ve kırgınlık vardı. Güçlü durmaya çalıştığı her hâlden

belliydi ama gözleri ele veriyordu. Derya'yı gördüğü andan itibaren o maviler daha bir hüzünlü bakıyordu.

“Hayatımız mı?” diye gülümsedi Kerem. “Bende bir hayat bırakmadın sen. Kendi hayatına gelince de sen seçtin bu hayatı ve bedeline de katlanmak zorundasın.”

Doğru söylüyordu. Bu hayat onun seçimiydi ve sonuçlarına da katlanırdı ama atladığı bir yer vardı. Kerem'in hayatını bitiren, o değildi. O, Kerem'e bir seçme şansı sunmuştu. Onunla evlenmeyebilirdi ve kendi hayatını istediği gibi yaşayabilirdi. Ama o bunu tercih etmemişti. Şimdi kendi cesaretsizliğinin yükünü, Betül'ün omuzlarına yükleyemezdi.

-Bu hayatı ben seçtim evet ve bedeli neyse çekerim fakat senin hayatını ben mahvetmedim. Kendi cesaretsizliğinin bedelini bana ödetemezsin.

-Cesaretsizlik?

-Evet, istersen o kadınla evlenebilirdin.

-Evlenmek istemediğimi nereden çıkardın?

-Benimle evli olduğuna göre...

“İstemedi.” dedi sadece ve o an Betül'ün biraz daha canı yandı. Önceden Kerem'in vazgeçtiğini düşünüyordu ve bu biraz olsun gelecekleri adına ona umut veriyordu. Vazgeçebiliyorsa belki de düşündüğü kadar sevmiyordur, demişti ama şimdi işte her şey değişmişti.

-Benimle evlenmeyi istemedi. Beni istemedi. Onun için her şeyi yok saymaya razıydım.

Dikenli Göl

Sözleri fazla dürüsttü. İçinden geçenleri söylediğini görebiliyordu Betül. Daha fazla dinlemek istemiyordu. Dinledikçe kendini kötü hissediyordu. Onların ayrılmasında ne kadar kabul etmese de kendisi de büyük bir sebepti. Belki de bu hikâyenin kötü kadınıydı.

-Nelerden vazgeçtiğinle ya da ne yaptığınla ilgilenmiyorum. Artık benimle evlisin ve bir daha sakın beni küçük düşürme.

Yalının önüne gelmişlerdi. Kerem otopark kısmına arabayı sürdü ve park etti. Daha sonra Betül'e doğru döndü:

-Küçük düşürürsem ne yaparsın? Babama mı söylersin?

-Gerekirse evet.

-Sen de haklısın. Karımın bir çocuk olduğunu ara sıra unutuyorum.

-İşine gelmeyince çocuk oluyorumdur zaten.

-Seninle ilgili hiçbir şey benim işime gelmiyor, gelmez de.

Betül'ü öylece arabada bırakıp inmişti. Hata Kerem'de değildi ama Betül'deydi. Onunla konuşarak kendini fazla yoruyordu ve boşuna canını sıkıyordu. Onu yok sayarak hayatına devam edebilirdi. Bu zenginliğin keyfini sürebilirdi. İsteddiği bu değil miydi sonuçta? Hayatını bunun için mahvetmemiş miydi?

Arabadan indi. Eve doğru yürürken denizin kokusu sardı her bir yanını. Eve girmek istemiyordu. Şu an ne Kerem'i

ne de Seval Hanım'ı çekecek durumda değildi. Şu an kendine bile fazlaydı. Öyle bir noktadaydı ki... Ne geri dönebiliyordu ne de yaşayabiliyordu.

Evin tersi tarafında olan korkuluklara doğru yürüdü. Deniz karanlıkta daha bir güzel gözüküyordu. Boğazdaki gemilerin ve etraftaki yalıların ışıkları ile daha canlı duruyordu. Korkuluklara doğru yaslandı. Rüzgâr üşütüyordu onu. Üzeri inceydi ama umurunda değildi. Hâlâ bir şeyler hissedebiliyorken bunun keyfini sürmek istiyordu. Çok yakında bu evde his duyusunu da kaybedeceğinden korkuyordu. Herkes o kadar donuktu ki...

Gözünden bir damla yaş yanaklarından çenesine doğru süzüldü. Bugün ne yapmıştı? Bu zenginliğin keyfini sürmüş, istediği ne varsa almıştı. Peki ya mutlu muydu? Değildi. Kendini mutlu hissetmemişti. Ama bu kimsenin suçu değildi. Tamamen kendi yaptıklarının bedeliydi bu. Sonuçta mutlu olmak yerine zengin olmayı seçmişti.

“Deniz karanlık.” diyen Burak'ın sesi ile istifini hiç bozmadı.

-Tıpkı içim gibi.

-Değdi mi peki?

Ona doğru döndü. Burak da aynı onun gibi korkuluklara yaslanmıştı ve ona bakıyordu. Gözleri, kardeşinin gözleri gibi mavi değildi. Siyaha yakın bir tondaydı. Daha doğrusu mavi ve siyah arası bir tondu. Lacivert gibiydi.

Dikenli Gül

-Ne demek istiyorsun?

Burak gülümsedi. Gülümsemeleri birbirlerine benziyordu.

-Kerem ile neden evlendiğini ikimiz de biliyoruz. Kerem'e âşık olacak hâlin yoktu. Sonuçta hiç tanımadığın bir adamla evlendin. Belki ben nişanlı olmasam benimle evli olacaktın.

Kendisine bir kez daha öfkelenildi. Yaptığı şeyin iğrençliğini her gün daha iyi görebiliyordu.

-Mantık evliliği yaptım diyelim.

-Yaşına göre çok cesaretlisin.

-Yaşadıklarım diyelim. Hayat ne yazık ki bana sizin gibi altın kaşıkla sunulmadı.

"Bu bizim suçumuz mu?" diye sordu Burak. Kerem ne kadar öfkeliyse Burak da tam tersi o kadar sakindi. Bu iki kardeş insanı delirtmeye bire birdi. Biri öfkesiyle diğeri de sakinliğiyle.

-İyi bir hayat yaşamak için evlenmek de benim suçum mu?"

Burak umursamazca omuz silkti.

-Hayır, kesinlikle seni suçlamıyorum, beni yanlış anladın. Ben üzüldüğünü görüyorum ve bunun için değdi mi diye sordum. Açıkçası bana bir zararın yok.

Betül gülümsedi.

-Başı yanan Kerem oldu sonuçta değil mi?

-İnan hiç alakası yok. Benim için açıkçası çok da önemli değil. Evleneceğim kişi Merve değil, sen de olabilirdin.

Kaşları çatılmıştı. Böyle bir cevap beklemiyordu. Merve bu adamı çok seviyordu ama Burak resmen “evlendiğim kişi umurumda değil”e getiriyordu.

-Senin Merve’yi sevdiğini sanıyordum.

Burak denize doğru çevirdi gözlerini.

-Sana güvenebilirim değil mi?

-Anlamadım!

-Boşver... Sonuçta bunu Merve de biliyor, o yüzden söyleyebilirim.

-Neyi?

Bu adam Kerem’den daha karışıktı. Son on dakikadır kafası allak bullak olmuştu. Tam olarak ne dediğini bir türlü anlayamıyordu. Deyim yerindeyse kendini tam olarak aptal gibi hissediyordu.

-Merve benim en iyi arkadaşım.

-Hiçbir şey anlamıyorum gerçekten.

-Merve’yi annem seçti. Ben değil.

-Kabul etmeyebilirdin.

-Neden kendimi bunun için yorayım ki? Merve ile evlenene kadar hayatıma sevdiğim bir kadın girmezse sıkıntı

Dikenli Gül

yok. Merve ile evleniriz, olur biter. Sonuçta arkadaş olarak fazlasıyla iyi anlaşıyoruz.

-Ya sevdiğin biri çıkarsa?

-İşte onu hiç sorma dikenli gül. O zaman her şey birbirine girer.

“Umarım öyle bir şey olmaz.” demekten alıkoyamadı kendini Betül. Merve’nin mutsuz olmasını istemezdi. Burak’ı ne kadar sevdiğini görebiliyordu. Zaten Merve bunu belli etmekten hiç çekinmiyordu. Böyle bir şey olduğu takdirde onun yaşayacağı hayal kırıklığı ve üzüntüyü düşünmek bile istemiyordu.

-Hayat bu Betül. Kime ne zaman neyi yaşatacağı belli olmaz.

-Merve’yi üzmeni istemem.

Burak tekrar ona doğru baktı ve gülümsedi.

-Emin ol, bunu ben de istemem. O değerli bir insan.

-Ama sevemiyorsun değil mi?

-Nasıl?

-Ona saygı duyuyorsun, onu önemsiyorsun ve onunla nişanlanıyorsunuz. Onunla vakit geçirebiliyorsun, güveniyorsun... Ama sevemiyorsun değil mi?

-Evet.

-Benim hiç şansım yok yani.

-Onu ne sen ne de ben bilemeyiz. Hatta Kerem bile bilemez. Kalple alakalı bir şey bu.

-Ama başkasını seviyor.

“Sen Kerem’i seviyor musun?” diye sordu Burak ve o an eve doğru baktığını gördü. Betül de onunla birlikte dönerek eve baktığında ilk başta bir şey anlamadı ama çok geçmeden Kerem’in odalarındaki balkonda olduğunu gördü ve direkt olarak onlara bakıyordu. Birkaç saniye öylece ona baktıktan sonra bakışlarını tekrar denize çevirdi.

-Sevgi değil bu. Bir haftadır tanıyorum, ben onu nasıl sevebilirim ki? Sahiplenme. O da evli olduğumuz için.

“Betül...” dedi Burak omzuna dokunarak. “Ben Merve’yi yıllardır tanıyorum ama sevemiyorum. Eğer bir kadını sevmeye hakkı bana verilseydi emin ol bu Merve olurdu ama işte sevemiyorum.”

-Ne söylemeye çalışıyorsun?

-Sevgi ilk görüşte olur. Onunla ilk karşılaştığın anlarda bir şeyler olacağını anlarsın zaten. Kalbin yerinden çıkacak gibi olur.

“Yaşamadığın duyguyu nasıl böyle anlatabiliyorsun?” diye şüpheyi sordu.

“Otuz yaşındayım ve bu yaşma kadar yaşamadım doğru ama şu bir kaç gündür...” demişti ki, telefonu çaldı. “Üzgünüm bunu açmam gerek. Senle bir gün yine muhabbet ederiz. Muhabbetin güzel ve daha fazla durma, eve gir dikenli gül, üşüyeceksin.”

Bir şey söylemedi. Burak’ın bahçeden eve doğru gidişini izledi. Kocasının bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyordu.

Dikenli Gül

yordu ama bakmadı. Ona bakmak istemiyordu. En azından bu gece onunla çok fazla yüz yüze gelmek istemiyordu. Yeterince kırılmıştı, daha fazlasını kaldırabilecek gücü olduğuna emin değildi.

Tekrar denize doğru çevirdi gözlerini. Burak'ın söyledikleri beyninde yankılanıp duruyordu. Onun en son ne söyleyeceğini merak etmişti. Kötü şeyler olacağını hissedebiliyordu. Bugün Merve ne demişti ona? Son zamanlarda sadece telefonla ilgileniyor demişti. Şimdi bu gelen telefon, onun acele edişi ve son anda ağzından kaçıracakları... Düşündüğü gibi olmamasını temenni etti. Yanılıyor olmalıydı. Hayatında ilk defa bir konuda yanılmak için dua etti.

Bölüm -12

Evleneli neredeyse bir ay olmuştu. Betül biraz daha alışmıştı. Doğrusu Seval Hanım da ona biraz daha ılımlı davranıyordu. Tabii bunda Merve'nin katkısı da büyüktü. Her gittikleri yere birlikte gidiyorlardı ve Merve sürekli onu övüp duruyordu.

Bu süreçte Betül üniversite okumak istediğinden de bahsetmişti Feridun Bey'e ve onun ılımlı tavrı karşısında çok mutlu olmuştu. Bir kursa yazılmıştı ve günlük o kursa gitmek de kafasının dağılmasına sebep oluyordu. Kendini daha iyi hissediyordu. Bir işe yaradığını bilmek, bu hayatta bir insanın psikolojisi için olabilecek en iyi ilaçtı.

Kerem'le de iki yabancı gibiydiler. Gerekmedikçe konuşmuyorlardı. Aynı odada kalıyor, aynı yatakta uyuyorlardı ama iki yabancından farkları yoktu. Tabii uyku sersemi bazen birbirlerine doğru kaymış olabiliyorlardı. Mesela bu sabah... Kendini bir anda Kerem'in göğsünde bulmuştu. Onun eli de sıkı bir şekilde belini sarmıştı. Fakat buna da

alışmışlardı. Hiçbir şey olmamış gibi normal hayatlarına devam ediyorlardı. Kerem'in öfkesi biraz daha azalmış gibiydi ama o mavilerdeki düşmanlık, hâlâ ilk günkü gibiydi.

Bugün önemli bir gündü. Bugün abisine kız istemeye gideceklerdi. Yıllardır abisinin görüştüğü kızdı Melek. Sonunda abisinin düzgün bir işinin olması ile kızın babası evliliğe razı olmuştu. Tabii bunda Feridun Bey'in Betül'ün ailesine aldığı müstakil iki katlı evin de büyük etkisi vardı. Bunu başta kabul etmek istememişti ama sonra zaten bunun için evlendiğini Kerem bir kez daha hatırlatmıştı ona. Ama umurunda değildi. Artık ailesi daha rahattı. Annesi artık soba yakmakla uğraşmıyordu. Her şeyi yeniydi. Daha huzurluydular ve bunlar için her şeye değerdi. Kerem'in tüm aşağılayıcı sözlerine bile değerdi.

Kerem'i araması gerekti. Annesi Kerem'in de gelmesini istemişti. Evlendikleri günden beri bir kez olsun ailesinin evine gitmemişti. Gitmediği gibi bir kez bile ailesini aramamıştı. Açıkça Betül'ü ve ailesini yok saydığını gösteriyordu ama buna rağmen ailesi böyle önemli bir günde onu da yanlarında görmek istiyordu . Betül gelmesini istemezdi ama annesinin ısrarı yüzünden Kerem'i arayıp soracaktı. Gelmek istemeyeceğinden emindi ama yine de annesinin hatırına bir kez olsun soracaktı.

Cesaretini en sonunda toplayarak Kerem'i aradı. Bir aylık evlilikleri boyunca ilk defa onu aramıştı. Telefonu kapamaya yakın açıldı.

-Ne var?

Telefonun böyle açılmasına nedense hiç şaşırmamıştı.

-Akşam abime kız istemeye gideceğim ailemle.

-Git.

-İzin istemiyorum senden.

“Neden aradın o hâlde?” diye sordu Kerem. Sesi fazlasıyla sabırsız geliyordu. Betül’e ayıracak bir dakikası bile yoktu anlaşılan.

-Sen de gelir misin?

Birkaç saniye sessizlik oldu. Bu sessizlikte istemsizce umutlandı Betül. Belki dedi... Sonuçta Betül onun ailesine karşı olabildiğince saygılı davranıyordu. Annesi ile hiç anlaşmasa da artık ona karşı daha sabırlı ve daha kibardı. Kerem’den de bunu beklemeye hakkı olmalıydı.

-Benim ne işim var?

-Damatları olarak... Benim eşim olarak.

-Ben onların damatları değilim. Onların damatları para... Ondan da cüzdanında ve hesabında fazlasıyla olduğuna eminim. Ha yoksa hemen hesabına havale edebilirim.

Betül’ün gözleri doldu, boğazı düğümlendi. Ne bekliyordu ki? İnsan gibi hayır demekten dahi âcizdi.

“Hayır demek bu kadar mı zor? İlla kırmak zorunda mısın beni?” diye sordu. Sesi titriyordu. Ağladığı belli oluyordu. Ona belli etmek istemezdi ama kendini tutamıyordu. Onun karşısında böyle güçsüz durmak istemiyordu.

Dikenli Gül

-Ben seni kırmıyorum. Ben sadece gerçekleri söylüyorum Betül. Gerçekler neden seni kırıyor?

“Sana hiçbir şey söylemedim ben. Seni aramam hataydı.” dedikten sonra telefonu kapattı. Gözlerinden yaşlar o kadar hızlı akıyordu ki; tüm bedeni hıçkırıklarla titremeye başladı. Zar zor yatağına oturmuştu ki, bir anda Merve’nin “Betül iyi misin?” diye soran endişeli sesiyle zorlukla başını kaldırıp ona baktı.

-Sen ne zaman geldin?

-Az önce. Kapıyı çaldım ama duymadın sanırım. Ağlama sesi gelince de girdim içeri. İyi misin?

“Değilim.” dedi ve yanına oturan Merve’ye sınıksı sarıldı. Ne ağzından kaçan hıçkırıklara engel oldu ne de gözünden akan yaşlara. O kadar dolmuştu ki; ağlayarak rahatlamaya çalıştı.

-Ağla güzelim rahatla...

-Merve, bana o kadar değersizmişim gibi davranıyor ki...

Merve, Betül’ü kendinden uzaklaştırarak elleriyle göz yaşlarını sildi.

-Senin değerini o göremiyorsa onun aptallığı.

-Bana sürekli paradan bahsediyor. Ben ona ne söylesem paraya getiriyor konuyu.

-Öfkesini çıkarmaya çalışıyor, takılma sen ona.

Demesi kolaydı ama işte olmuyordu öyle. Keşke her şey söylendiği kadar kolay olsaydı. O zaman her şey daha iyi olurdu.

Betül kendini toparlamaya çalışarak yüzünde kalan bir kaç damla yaşı da elinin tersiyle sildi.

-Bugün çok işin var diye biliyordum.

“Evet.” dedi Merve. Yüz ifadesinden canını sıkan bir şeyler olduğu belliydi.

-Bir şey mi oldu?

-Bilmiyorum. Bir şeylerin olduğunu hissediyorum ve bu his beni ofiste tutmadı. Yapmam gereken onca işi bırakıp buraya geldim. Kafamı dağıtmam gerek. Çok bunaldım Betül.

Betül gülümsedi.

-Kafanı dağıtacağın kişi de kafanı şişirdi değil mi?

-Saçmalama.

-Gel haydi aşağıdaki büyük balkona geçelim. Denizin temiz havasını içimize çekip kahve içeriz.

-Şey... Seval anne evde mi?

-Hayır, onun bugün işleri varmış. Haydi gel inelim.

Birlikte odadan çıkarak aşağıya indiler. Büyük balkona geçtiklerinde üzerlerine kalın şallardan almışlardı. Kahveleri de geldikten sonra Betül “Neyin var?” diye sordu. Aslında az çok bir şeyler tahmin edebiliyordu ama işte konduramıyordu. Bir ay önce Burak ile aralarında geçen konuşmadan sonra bir daha tek kelime konuşmamışlardı. Merve’nin de geçen bu bir aylık süreçte her gün biraz daha moralinin bozulduğunu görebiliyordu. Zaten bunu görmemek için kör

olmak gerekirdi. Betül de Burak'ın gözünü bir an olsun telefondan ayırmadığını görebiliyordu. Merve'nin bir şeyler anlamamasını beklemek aptalca olurdu.

“Sanırım Burak biriyle görüşüyor.” dedi Merve. Gözleri dolmuştu. Yüzü kızarmıştı.

-Emin misin?

-Bilmiyorum... Emin olamıyorum ama sana daha önceden de söylemiştim ya, telefondan başını kaldırmıyor diye... Artık sadece bununla kalmıyor; bazen saatlerce telefonlarımı açmıyor ve telefonu sürekli meşgul oluyor. Ben artık kafayı yemek üzereyim. Düşünüyorum sürekli ama bir çıkış yolu bulamıyorum.

Ne diyebilirdi ki? Bu şüphelerinde haksızsın dese yalan olurdu, haklısın dese emin değildi. Durduk yere iki insanın ilişkisinin bitmesine sebep olamazdı.

-Sorsan... Hani niye böyle davrandığını sorman daha iyi olmaz mı?

Merve hızla başını salladı.

-Soramam Betül. Eğer doğruysa kaldıramam. Ben kendimi bildim bileli Burak'ı seviyordum ve her zaman onunla evleneceğimi düşünüyordum. Şimdi bu kadar ona yaklaşmışken kaybedemem.

-Ama doğruysa böyle yürütemezsin ki.

-Biliyorum ama engel olamıyorum kendime. Onu kaybetme düşüncesi bile mahvediyor beni. Bir haftadır o kadar

kötü bir hâldeyim ki... Kimseye belli etmemek için elimden geleni yapıyorum fakat daha fazla dayanamadım.

Betül kahvesinden büyük bir yudum aldı. O an telefonuna gelen mesaj sesiyle dikkati dağıldı. Baktığında Kerem'in olduğunu gördü.

"Bir daha telefonu yüzüme kapatma!"

Umursamayarak telefonun ekranını kapattı.

-Ben ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama bence gerçeği öğrenmek daha doğru. Hem belki de doğru değildir, boşuna evham yapıyorsundur.

-O kadar isterim ki, doğru olmamasını... Doğru olursa ne yapacağımı bilemiyorum.

"Zor ama yanılıyor olabilirsin." dedi. Kesin yanılıyorsun ya da Burak öyle yapmaz, diyemedi. Çünkü o da en az Merve kadar şüpheleniyordu ve ne yazık ki bu şüphelerinin doğru olduğundan emin gibiydi. İşin en kötü yanı da Burak'ı tanıdığı kadarıyla eğer böyle bir şey varsa bu çok yakında ortaya çıkacaktı. Çünkü o bir şey yaşayacaksa gizli yaşayacak bir adam değildi. İşte o zaman gerçekten kıyamet kopacaktı.

Elindeki telefonda oyalanmaktan sıkılarak saate baktı ve neredeyse gecenin on ikisi olduğunu gördü. Elinde olmadan sinirlendi. Betül Hanım hâlâ gelmemişti. Evdeki hizmetçilerden öğrendiği, akşam üzeri çıktığıydı. Üstelik şoförle değil, taksiyle gitmişti. Aklı sıra Kerem'i cezalandırmaya çalı-

şıyordu ama hanımefendinin unuttuğu bir şey vardı. O da Kerem'in zerre kadar bu durumla ilgilenmediği idi.

"Ben yatıyorum." dedi babası. Annesi de peşinden kalkarak "Ben de geliyorum." dedi. Kerem daha fazla dayanamayarak "Gelininiz nerede acaba? Haberiniz var mı?" diye sordu. Babası ona doğru dönmüştü.

-Senin karın, bize mi soruyorsun?

-Evet, sizin seçtiğiniz benim karım. Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?

"Ailesinin yanında." dedi babası gayet sakin bir sesle.

-Saat gece yarısı oldu. Neden gelmedi acaba? Şoförle de gitmemiş.

Babasının "Orada kalacak." demesi üzerine sinirle oturduğu yerden kalktı.

-Kim izin verdi ona?

"İzine ihtiyacı mı var oğlum?" diye sordu annesi. "Ailesinin yanında kalabilir."

-Kime haber verdi?

-Akşam beni aradı söyledi.

-Akşamdan beri biliyordun, neden bir şey söylemedin?

Feridun Bey gülümsemişti.

-Bu kadar merak ediyorsan arasaydın karını.

Sinirle telefonundan Betül'ün numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Birkaç çalıştan sonra telefon açılmıştı.

“Neredesin sen?” diye bağırdı. Babasının öfkeli bakışlarını görmezden geldi.

-Ailemin yanındayım. Feridun babamın haberi var.

-Senin kocan benim.

-Yani?

-Bana haber vermen gerek, ona değil, bu bir! İkincisi de hemen eve geliyorsun!

-Ben gelemem. Saat çoktan gece yarısı oldu. Şoför yok, taksi de bulamam. Hem burada kalmak istiyorum.

Kerem oturduğu yerden kalkarak “Hazırlan, yarım saate oradayım.” dedikten sonra telefonu kapatarak salondan çıktı. Babasının arkasından “Bu saatte gitme, kalsın kız orada.” dediğini duydu.

“Baba size iyi geceler.” demekle yetinmişti. Hızlı bir şekilde evden çıkıp arabasına bindiğinde hâlâ sinirliydi. Betül Hanım onunla evlendiyse onun kurallarına göre yaşayacaktı. Gece dışarıda kalamazdı. Bu kendi ailesi bile olsa.

Aslında biraz daha sakın olabilirdi ama işte nedense içindeki öfkeye engel olamıyordu. Bir aydır her gece birlikte uyuyorlardı. Sadece ilk evlendikleri hafta ayrıldılar. Onun dışında hep birlikte o odaya girmişlerdi. Bir an onun olmayacak olması, sinirlenmesine sebep olmuştu. Ona hâlâ çok öfkeliydi. Para için bu evliliği yaptığını hatırladıkça öfkesi ilk günkü gibi harlanıyordu.

Bugün telefonda kırıcı laflar ettiğinin farkındaydı. Genel olarak Betül'ü kırıyordu zaten. Bunun dışında yaptığı pek bir şey yoktu. Bundan memnun olduğu söylenemezdi. İnsanları kırmaktan hoşlanmıyordu. Üstelik en çok kıldığı kişi de karısıydı. Zoraki de olsa, babasının seçtiği de olsa karısıydı. Kerem bunu inkâr etmekten vazgeçmiş durumdaydı. Hatta kabullendiği bile söylenebilirdi. Artık bu işin dönüşü yoktu. Üstelik artık savaşıması gereken bir şey de yoktu. Önceden Derya için bu evliliğe karşıydı. Savaşıyordu. Derya onu istememiş olsa bile yine de Betül'ü uzak tutuyordu kendinden.

Son bir haftadır öğrendiği gerçeği sindirmeye çalışıyordu. Derya evleniyordu. Onunla evlenmeye cesaret edemeyen kadın, başka bir adamla bir hafta sonra evleniyordu. Üstelik bu adamı, yakın arkadaşlarından biri olarak Kerem ile tanıştırmıştı bir de. Kendine mi daha çok öfkelenmeliydi, Derya'ya mı?.. Emin değildi. Ama içinde patlamaya hazır bir yanardağ vardı ve her gün bir lavını oradan oraya atıyordu. Genelde yanan da Betül oluyordu.

Aslında kimseyi yakmak gibi bir derdi yoktu. Bütün derdi kendiyleydi. Ama işte Betül de kurban oluyordu. Aslında bunu Betül kendi yapmıştı. Sonuçta bu evliliği isteyen oydu. Bir nevi onun ateşinde yanmaya kendi razı olmuştu.

Hayat böyleydi işte. Sen hayaller kurardın, birini severdin, o sevdiğin kişiyle bir hayat kurmanın düşünüyken bir anda o düşü kâbusa çevirebilirdi. Artık hiçbir şeye inancı

kalmamıştı. Mutlu olacağını düşünmüyordu. Mutluluk, güven ve sevgi... Bunlar ondan gitmişti. Hem de çok acı bir biçimde.

Bütün yol boyunca kendini ve yaşadıklarını sorgulamaktan başka bir şey yapmamıştı. Arabayı Betül'ün ailesinin evinin önünde durdurdu. Bu evi, Betül'ün ailesine babası hediye etmişti. Önceki evlerine göre burası onlara saray yavrusu gelmiş olmalıydı. Kerem'e kalsa kızını para için satan bir aileye değil ev almak, beş kuruş para bile vermezdi ama babası onun gibi düşünmüyordu. O hem ev vermiş hem para vermiş hem de iş vermişti. Birkaç kez Betül'ün abisini şirkette görmüştü ama görmezden gelmeyi tercih etmişti. Para için kızlarını satan bir aileyle akrabalık bağı kuracak hâli yoktu.

Telefonunu eline alarak Betül'ü aradı. İlk çalışta açılmıştı. Uzatmadan direkt "Aşağıda bekliyorum." dedikten sonra telefonu kapattı. Onun itiraz cümlelerini dinleyecek bir ruh hâlinde değildi şimdi.

Bir kaç dakika sonra kapıda karısını gördü. Üzerinde şık bir mavi palto vardı. Saçları güzel bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı ve yüzünde hatırı sayılır bir makyaj vardı. Anlaşılan kız isteme merasimi yeni bitmişti.

Arabadan inmedi. Kapıda Betül'ün annesi vardı. İndiği takdirde konuşması gerekekti ve Kerem bunu kesinlikle istemiyordu.

Dikenli Gül

Betül'ün arabaya binmesiyle direkt arabayı çalıştırdı. Bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Ne zaman Betül'ün ailesinden birini görse öfkesi ilk günkü gibi Everest'e tırmanıyordu.

“Neden geldin?” diyen karısının sesi fazlasıyla soğuktu.

-Asıl sen neden eve gelmedin bu saate kadar?

-Ailemin evinde kalacaktım.

Kerem karısına doğru baktı kısa bir an. Göz göze geldiler. Betül'ün gözlerinde ilk defa böyle soğuk bir ifade vardı. Şaşır-mıştı doğrusu ama takılmadı. Tekrar bakışlarını yola odakladı.

-Bu kadar ailenin evinde kalmaya meraklıysan ne diye benimle evlendin?

-Aaa! Unuttun mu? Seninle paran için evlenmişim.

Kerem elinde olmadan gülümsedi. Karısı güzel yerden vurmuştu.

-Biliyor musun belki de Burak haklı?

-Ne konuda?

-Senin dikenli bir gül olduğun konusunda. Geçen gün demişti.

-O dikenlerimin hepsinin sebebi sensin.

-Sana daha önce böyle etkilerimin olabileceğini söyle-miştim ama sen para için mutsuz olmayı göze aldın.

-Beni aşağılamak için mi eve götürüyorsun? Canın mı sıkıldı? Sen de haklısın, benden başka kim çeker ki seni?..

-Belki de beni senden başka kimse çekmez.

-Belki'si fazla. Her gün aşağılanarak bir hayat yaşamak, inan görüldüğü kadar kolay olmuyor.

Kerem alay dolu bir sesle "Eminim zordur." dedi. Betül onun alay dolu imasını duymazdan gelerek "Bir daha lütfen kararlarımı saygı duy." dedi.

-Kararların?

-Evet, mesela bu geceyi ailemle geçirmek istiyordum. Senin o çok küçümsediğin ailemle yine o çok küçümsediğin evimizde güzel, mutlu bir gece geçirdik.

-Öncelikle aileni küçümsediğim doğrudur. Kızını para için satan bir aile hakkında nasıl davranmamı bekliyorsun?

-Beni kimse para için satmadı! Ben kendim seninle evlendim.

Betül'ün sesi itiraza yer bırakmayacak cinstendi ama karşısında Kerem olduğunu unutuyordu. Kerem için onun ses tonundaki öfkenin hiçbir önemi yoktu.

-Engel olabilirlerdi sana.

-İzin vermedim.

Kerem umursamazca elini salladı.

-Her neyse, bunların bir önemi yok. Benim gözümde ailen bu. Diğer konuya gelince de babamın ailene aldığı evi kesinlikle küçümsemiyorum. Sonuçta bize maddi yönden bir külfeti oldu.

Dikenli Gül

“Sen...” dedi Betül gözleri dolmuş, sesi titriyordu. “Sen... Hayatımda gördüğüm en kötü insansın.”

“Sayende, sayenizde.” diye soğukça gülümsedi Kerem. Böyle bir insan değildi ama neden böyle davranmıştı bilmiyordu. Aslında bu kadar kötü olmak yoktu aklında. Üstelik fazla kırıcı olduğunun da farkındaydı. Göz ucuyla karısına baktığında başını cama yaslamış bir şekilde yolu izlediğini gördü. Bazen gerçekten berbat bir adam olabiliyordu. Bu kadar kötü olmasına gerek yoktu. Çünkü artık hiçbir şeyi değiştiremiyordu. Her şey çoktan rayından çıkmıştı.

“Çorba içelim mi?” diye bir anda ağzından kaçırır soru. Betül’ü kırmıştı ve bu hâlde eve gitmek istemiyordu.

-Ne?

-Acıktım ben, çorba içelim mi?

-Ben az önce laflarınla doydum. Beni eve bırakıp kendin iç.

-Seninle içmek istiyorum.

-Benimle mi?

-Evet, seninle çorba içmek istiyorum.

-Sen gerçekten delisin.

Kerem gülümsedi.

-Deli değilim ama çok da akli başında sayılmam. Yoksa bu yüzden beni boşayacak mısın?

Betül hafifçe gülümsedi.

-Seni boşarsam çok mu mutlu olacaksın?

Kerem kısa bir an düşündü. Mutlu olacak mıydı? Bilmiyordu doğrusu. Bir ayı geçkindir evliydiler. Pek evli gibi hissetmese de kendini, evliydi. Boşansa ne fark edecekti? Kerem şu anda istediğini yapabiliyordu. Sadece istediği hayatı yaşayamıyordu ama boşandığı takdirde de o hayatı yaşayamayacaktı artık.

-Bilmem, olabilir.

O hâlde bir an önce söyleyeyim de boş heveslere kapılma.

-Öyle mi? Ne söyleyeceksin?

-Seni boşamayacağım.

-Peki.

-Peki mi?

Can sıkıntısını belli eden bir şekilde nefesini dışarı verdi. Bu konu artık sıkmaya başlamıştı. Kerem'in de boşanmak gibi bir düşüncesi yoktu. Bu şekilde babası ona biraz nefes aldırmıştı. Öyle bir şey olduğu takdirde bu sefer kim bilir kiminle evlendirmeye kalkıştırdı. Bir daha böyle bir şeyi kabullenemezdi.

-Ee soruma cevap vermedin... Çorba içecek miyiz?

Konunun değişmesiyle Betül'ün yüzündeki şaşkınlığı kısa bir an olsun görmüştü.

-Bir şartla!

-Neymiş?

-Çorba içerken kendimizden bahsedeceğiz.

Dikenli Gül

-Sebep?

-Tek başına iç o hâlde.

-Tamam, öyle olsun bakalım dikenli gül.

Neler yapıyordu böyle? Kendine inanamaz bir hâldeydi. Nefret ettiği bir kadınla -gerçi bu kadın karısı oluyordu - çorba içecekti. Üstelik bu süre zarfında ona kendinden bahsedecekti. Gerçekten kafayı yemiş olmalıydı. Yoksa akı başındayken böyle şeyler yapmazdı.

Bölüm -13

Kalbi her an kanatlanmaya hazır bir kuş gibiydi. Kendini sakinleştirmesi gerekti. Altı üstü birlikte çorba içiyorlardı. Daha fazlası yoktu. Çok değil daha yarım saat önce karşısındaki adam yine onu acıtmıştı. Yine kalbini kıracak şeyler söylemişti. Şimdi bir çorba içtiler diye hepsini sineye çekecek değildi.

-Buranın çorbaları çok güzeldir. Ben çok severim.

Betül gülümsedi.

-Doğrusu senin paça seveceğin hiç aklıma gelmezdi.

-Neden? Ben insan değil miyim?

-Burnun Kaf Dağında ya biraz kocacığım, ondan.

Kerem yüzünü ekşitmişti.

-Kocacığım ne ya? Benim adım Kerem.

-Peki, Kerem. Oldu mu?

-Oldu. Senin mercimek çorbası da fena gözükmüyor.

-İstersen tadına bakabilirsin.

Dikenli Gül

-Miden bulanmaz mı?

“Niçin?” diye sordu Betül şaşkınca.

-Sonuçta senin tabağına kaşığımı daldıracağım.

-Senin miden bulanır mıydı?

Betül bu sorunun cevabını deli gibi merak ediyordu. Çünkü kendisinin asla Kerem'den ya da onun kullandığı tabaktan, kaşıktan midesi bulanmazdı.

-Bilmiyorum.

“Eh, bu da bir şey.” diye geçirdi içinden. En azından direkt midem bulanır dememişti. Bunun üzerine Betül kendi kaşığıyla çorbasından alarak Kerem'e doğru uzattı. Onun şaşkın bakışlarını görse de umursamadı.

-Aç ağzını...

Yaklaşık bir on saniyenin sonunda Kerem ağzını açmıştı. Kendi kaşığıyla çorbasını Kerem'e içirdi. Deli gibi mutlu olmuştu. Böyle basit bir şeyden mutlu olacağını hiç düşünmezdi ama mutlu olmuştu işte. Kerem'in nasıl bu kadar hayatını zapt ettiğini anlayamıyordu. Bir anda onun tarafından kuşatılmış bulmuştu kendini. Nereye dönse o, her düşüncesinde o. Bu bazen insanı delirtiyordu. Özellikle de Kerem onu umursamadığı zamanlar.

“Paça ister misin?” diye sordu Kerem.

-Çok sevmem.

-Belli yüzünden.

Dilek Taygun

Betül sadece gülümsemekle yetindi.

-Haydi başlayalım!

-Neye?

-Kerem bir anlaşma yapmıştık.

-Şu saçma anlaşma, hatırladım.

Kaşları çatılmıştı. Yine başa sarıyorlardı anlaşılan. Ne zaman bir adım ileri atsalar anında iki adım geri geliyorlardı. Attıkları adımın bir anlamı kalmadığı gibi daha da geriye gidiyorlardı.

-Böyle yapacaksan kalkalım.

Kerem gülümseyerek "Tamam, şaka yaptım. Başla bakalım." dedi.

"İlk sen başlayacaksın." dedi Betül kararlı bir sesle. Kerem'in bu kadar kolay yırtmasına müsaade edecek değildi. Bir anlaşma yapmışlardı ve anlaşmanın kurallarına uyacaklardı. Kerem bunu istese de istemese de.

-Ne söylememi bekliyorsun?

-Kendin hakkında bir şeyler söyle işte.

Birkaç dakika sessizlik oldu aralarında. Kerem'e baktığında onun ciddi bir şekilde düşündüğünü gördü.

-Küsmek yok, baştan söyleyeyim.

Betül'ün tüyleri bir anda diken diken oldu. Duyacağı şeyler karşısında elinde olmadan yine kırılacaktı ama duymak istiyordu. Bu yüzden "Yok." diyebildi titreyen bir sesle. Onun endişeli hâlini anlamamasını diledi.

Dikenli Gül

-Seninle evlenmeyi istemiyordum.

Evet, işte ilk kurşun gelmişti bile. Acısını belli etmeyerek gülümsedi. Kerem'den güzel bir şey beklemek gibi bir hataya düşmek, kendi aptallığıydı. Sonuçta bu adam ona karşı iyi olmamaya kararlıydı. Betül bunun tam tersi olsun istiyor ve bunun için çabalıyordu ama boşaydı. Bugün daha iyi anlamıştı. Yapmaya çalıştığı her şey boşaydı.

-Bozuldun mu?

-Hayır.

-O yüzden mi sus pus kesildin?

-Beni kırmaktan ne zaman vazgeçeceğini düşünüyordum. Ne zaman bu öfken geçecek?

Kerem masadan peçete alarak ağzını sildi ve sandalyesine yaslandı.

-Ben seni kırmaya çalışmıyorum ve kırmamak için de bir çaba göstermiyorum. Daha doğrusu seninle ilgili bir şey yapmak, pek ilgimi çekmiyor.

“Daha fazla ne söyleyebilir ki?” diye düşünürken her cümlesiyle daha fazlasının olduğunu gösteriyordu.

-Çorban bittiyse kalkalım mı?

“Bitti.” dedi ve Betül’ün tabağına baktı. “Seninki daha duruyor. İç de öyle gidelim.”

Betül onu duymazdan gelerek sandalyeden kalktı. “Benim iştahım kapandı.” diyerek çıkışa doğru yürüdü. Gözün-

den akan bir damla yaşı hızla sildi. Kendine bir kez daha tüm öfkesiyle kızdı. Bu adama karşı böyle âciz olmak, onu delirtiyordu. Anlamalıydı artık. Kerem'in hayatında bir yeri yoktu. Bunu anlamalı ve hayatını buna göre yaşamalıydı.

"İçeride bekleseydin ya boşa üşüdün." diyen Kerem ile düşüncelerini bir kenara bıraktı. Arabanın kilidinin açılması ile direkt arabaya bindi. Soğuktu. Hava soğuktu, Kerem soğuktu ve kalbi de buz tutmuş bir hâldeydi.

Kerem arabayı çalıştırarak "Çok mu üşüdün?" diye sordu. Betül "Umurunda mı?" dememek için dilini ısırarak zorunda kalmıştı. Bunun yerine "Nereden çıkardın?" diye sordu.

-Burnun ve yanakların kızarmış.

-Benimle bu kadar ilgilenme. Sonra yanlış anlarım.

-Sen benim karım değil misin?

Yine başlıyorlardı işte. Kerem yine onunla oynuyordu. Önce bir ışık yakıyordu ve sonra hiç acımadan o ışığı geri söndürerek Betül'ü karanlığına mahkûm ediyordu.

-Benimle oynama.

-Ben seninle hiçbir zaman oynamadım. Seninle evlendik ve benim karım oldun.

Betül bir şey söylemedi. Bu gece yeterince hayal kırıklığı barındırmıştı kalbinde. Yeni bir hayal kırıklığına yer yoktu. Oysa bu gece güzeldi her şey. Abisine sevdiği kızı istemiş-

Dikenli Gül

lerdi. Abisi, ailesi mutluydu. Uzun zamandır ailesini öyle mutlu görmemişti. Ailesi için her şey bir düzene girmişti. Betül için aynı durum söz konusu olmasa da önemli değildi. Zaten bu evliliği ailesi için yapmamış mıydı?

-Betül sana bir şey sormak istiyorum.

-Sor.

-Cevap vereceksin...

-Cevap vermekten kaçan sensin, ben değil.

-Değdi mi?

Ne sorduğunu çok iyi anlasa da anlamamış gibi davranarak "Neye değdi mi?" diye sordu. Kerem bunun üzerine gülümsemişti. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

-Açık konuşmamı istiyorsun demek. Peki, konuşalım. Bütün hayatını mahvetmene, sevmediğin ve sevilmediğin bir adamla evlenmene, mutsuz olmana... Bu böyle uzar gider. Söyle bakayım değdi mi?

Betül dürüst bir şekilde "Değdi." dedi.

-Emin misin?

"Evet." diye gülümsedi Betül. Zoraki bir gülümsemeydi bu. "Benim amacım zengin bir koca bulmaktı ve seni buldum. Ailem güzel bir evde, rahat bir şekilde yaşıyor. E beni dersin görüyorsun, istediğim gibi yaşıyorum. Kısacası amacıma ulaştım ben. Neden değmesin ki?"

-Gerçekten bu kadar basit bir kadın mısın?

-Basit? Ben sadece kendi hayatımı kurtarmaya çalıştım.

-Benim hayatımı mahvederek.

-Senin hayatını ben değil, sevdiğin kadın mahvetti.

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordu Kerem. Sesinde açık bir öfke vardı. Az önceki keyifli hâli bir anda yok olmuştu.

-Seninle evlenmeyi o mu kabul etmedi?

-Evet.

-İşte kendin cevabını veriyorsun. O seni seçmedi, sevgini seçmedi. Ben hiçbir şey yapmadım.

Kerem hiçbir şey söylememişti. Betül'ün de zaten bir şey dinleyecek hâli kalmamıştı. Bu gece için yaşadıkları yeterliydi. Daha fazlasına yeri yoktu. Dört bir yanı hayal kırıklıkları tarafından çevrelenmişti.

O gece üzerinden iki gün geçmişti. Bu koskoca iki gün boyunca Kerem hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Yine eskisi gibi soğuk ve mesafeliydi. O gece bir hatıradan ibaretti. Belki de bir rüyaydı. Tabii yaşadığı hayal kırıklıklarını saymazsa...

Saat akşam beşe geliyordu ve bugün için son dersin de bitmesine sayılı dakikalar kalmıştı. Zaten bugün girdiği derslerden doğru düzgün hiçbir şey anlamamıştı. Aslında başarısız bir öğrenci değildi ama işte aklı dersler dışında her şeyde olunca böyle oluyordu. Fakat artık buna bir son ver-

Dikenli Gül

mesi gerektiğinin farkındaydı. Kendi hayatını kurması için üniversite şarttı. Kerem Bey'in onu küçük gören nedenlerinden biri de ortadan kalkmış olurdu.

Hocanın dersten çıkması ile derin bir nefes aldı. Şimdi lüks hapishanesine gitme zamanıydı.

"Hemen gidiyor musun?" diye sordu yanında oturan arkadaşısı Bade. Bu kızla kursa başladığı ilk gün tanışmışlardı. Aynı yaşıydılar ama birbirlerinden tamamen farklıydılar. Bade, neşeli, hayatı yaşamayı seven biriydi. Betül ise tam tersi fazla durgundu. Aslında o da Bade gibi hayatı yaşamaktan yanaydı ama üzerinde olan sorumluluklar buna engel oluyordu.

Bade evli olduğunu duyunca ilk başta inanmamıştı ama yüzüğünü görünce kabullenmek zorunda kalmıştı. Tabii bir de Kerem'in fotoğrafını gazetelerde görünce bir şok daha yaşamıştı. Betül'ün Kerem gibi hem zengin hem de yakışıklı bir adamla evli olmasını kendine inandırması zor olmuştu.

-Evet, gideceğim.

-Bir yerlere gidelim diyoruz, sen de gelsene!

Gitmek istiyordu aslında. Biraz olsun yaşadığı hayattan ve o hayatın kısıtlamalarından kurtulması gerekti. Bir mola vermesi gerekti. Patlamak üzereydi. Ruh hâli büyük bir çöküş içerisindeydi.

"Tamam, gidelim." dedi ama kendinden pek emin çıkmamıştı sesi. Kursu neredeyse bir aydır geliyordu ve Bade

dışında tanıdığı hiç kimse yoktu. Şimdi kimlerle gideceğini bilmemek de onu germişti.

“Hadi gidelim!” diye bağırان Bade ile sınıftan çıktılar. İki tane erkekle bir kız daha vardı yanlarında. Kızın adı Nisan’dı. Erkeklerin adı ise Taner ve Onur’dı. Onur’un arabasıyla gideceklerdi. Konuşmalarından onu anlamıştı. Hepsi yaşıtlarıydı. Kendini yaşıtlarının arasında biraz daha rahat hissetmişti. Ona üstten bakan biri olmadan hayatı yaşamak gerçekten güzeldi.

Taner öne geçmişti. Kızlar hep birlikte arkaya oturmuşlardı. Betül kendini onların zafeli sohbetine kaptırdı. Hayatları hocalardan, derslerden ve gezmekten ibaretti. Dolayısıyla konuları da kumar kapsıyordu. Betül için ise bunların tam tersiydi. Kendini kasarak hareket etmekten, rahat hareket etmeyi unutmuştu.

“Kocan merak etmez mi? Haber verseydin.” dedi Nisan.

“Etmez.” diye dürüstçe cevapladı.

-Adam koskoca şirket yönetiyor, dünya kadar işi var Betül. Bir zahmet de böyle basit şeyleri yapmasın.”

Bunlar basit şeyler değildi. Bir insanı merak etmek demek, ona değer veriyor olduğunu göstermekti ama Kerem’in Betül’e değer falan verdiği yoktu. Hatta elinden gelse yerin dibine sokup bir de üzerini çiğnerdi. Yine de Bade ile gerilmemek için bir şey söylemedi.

Dikenli Gül

“Gerçekten yalıda mı yaşıyorsun?” diye sordu Onur. Bir yandan yola bakıyor, bir yandan da dikiz aynasından arada arkaya bakıyordu.

-Evet.

“Şanslı kızmışsın.” diye atladı Taner.

“Belki de.” demekle geçiştirdi. Şanslı olduğunu pek düşünmüyordu ama bunun tartışmasına girecek değildi. Üstelik bu hayatı isteyen kendisiydi. Şimdi kendi elleriyle kurduğu hayatın sonuçlarından yakınmaya da hiçbir şekilde hakkı yoktu.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, sadece Nisan’ın “Onur, kamyon...” diye bağırmasını duydu ve sonrası karanlıktı. Her şey bir anda terse dönmüştü. Gözleri kapanmadan önce sadece ağzından ufak bir çığlık kaçmıştı.

Bölüm -14

Öfke damarlarında dolaşıp duruyordu. Öfkenin yanında bir de endişe vardı tabii. Bunu ilk başta kabul etmek istemese de geçen zamanla kendini öyle çok göstermeye başlamıştı ki; kabullenmekten başka bir şansı kalmamıştı.

“Sakin ol!” diyen Burak’ın uyarısını umursamadı. Sakin olamazdı. Betül’ü görür görmez ne halt yediğini soracaktı. Tabii bunun yanına ek olarak soracak bir sürü sorusu vardı. Aklı hâlâ almıyordu. Bir anda telefonu çalmıştı, arayan karısıydı. En azından o öyle sanmıştı ama bir polis memuruyla konuşunca aklına bin türlü ihtimal gelmişti. Kaza bunlardan sadece biriydi ama adını bile duymadığı bir adamın araba-sında olması, her şeyi tersine çeviriyordu.

Acil kapısının önünde onlar gibi kazada yaralanan kişilerin aileleri de bekliyordu. Bir saatin sonunda içeriden bir doktor çıkabilmişti.

-Hepinize tek tek bilgi vereceğim, lütfen sakın olun ve adını söylediğim kişinin ailesi gelsin lütfen.

Dikenli Gül

Herkes susmuş bir şekilde doktora bakıyordu.

“Nisan Tek” dedi ve ailesi doktorun yanına yaklaştı. “Bacağımda bir kırık var, ameliyata alacağız. Bunun dışında ufak tefek sıyrıkları var. Taner Dinç, yoğun bakımda. Başına şiddetli bir darbe almış ama çekilen filmlerde bir kanama görmedik. Şu an için gözlem amaçlı tutuyoruz, hasta kendinde. Kanama olmazsa servise çıkarırız. Bade Seyhan, ufak tefek sıyrıkları var, taburcu edeceğiz. Onur Mert, bacağımda ve kolunda kırık var, bunlar için ameliyata alınacak. Son olarak da Betül Atay, onun da ufak tefek sıyrıkları var. Ayak bileğinde ufak bir incinme var. Bunun dışında durumu iyi ve onu da birazdan taburcu edeceğiz. Yoğun bakımdaki hastamız hariç diğerlerini görebilirsiniz.” dedikten sonra tekrar içeri girmişti.

Kerem ne düşüneceğini bilemedi. Öfkesi ve endişesi birbiriyle yarışır bir hâldeydi.

“Oğlum kıza ters bir şey söyleme.” dedi babası. Kendine engel olamayarak bütün öfkesiyle babasına baktı.

-Sen karışma baba!

Babasının bir şey söylemesine izin vermeden içeri geçti. İçeride yataklara baktığında Betül'ün duvar dibinde olduğunu gördü. Serum takılmıştı. Yüzü solgun duruyordu ve ayak bileği sarılıydı. Yanına yaklaştığında kaşının üzerinde bir bant olduğunu gördü. Dudağı da patlamıştı. Bu görüntü daha da öfkesinin artmasına sebep oldu.

Göz göze geldiler. Betül'ün gözlerinde korkuyu gördü. İlk defa onun korktuğunu gördü. Bu şaşırmasına sebep olmuştu ama öfkesi öyle yoğunlu ki, şu an odaklandığı tek şey öfkesiydi.

-Ne işin vardı o arabada?

Sesi fazla sert çıkmıştı. Betül'ü korkutmak ya da sindirmek gibi bir derdi yoktu; sadece öfkesi çok fazlaydı ve gerçekten de o arabada ne işi olduğunu fazlasıyla merak ediyordu.

"İyiym, sağol..." diyen Betül'ün sesi boğuk çıkmıştı.

-İyi olduğunu görebiliyorum. Soruma cevap ver!

-Arkadaşlarımla bir yere oturmaya gidiyorduk. Sonra da bu kaza oldu.

-Senin ne zamandan beri arkadaşların var?

-Gerçekten ilgileniyor musun?

"Ben senin kocanım!" dedi Kerem sert bir tonda. Bu kadını onu çıldırtmaya çalışıyordu resmen.

-Evet, bunu hatırlaman iyi oldu.

-Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?

Betül birkaç saniye gözlerini kapadıktan sonra yüzünü ekşiterek açtı.

-İnan şu an hiçbir şey yapacak hâlim yok.

-Belli... Şimdilik bu konuyu kapatıyorum ama tekrar açacağım. Bu hâlde olmanın açıklamasını yapacaksın.

Dikenli Gül

“Benim yapacak bir açıklamam yok. Kaza oldu ve buradayız.” diye kestirip attı Betül ama Kerem onu duymazdan geldi. Bir an önce taburculuk işlemlerini yapıp buradan çıkmak istiyordu. Hastaneleri oldum olası pek sevmezdi ama bu hastane onun için ayrıydı. Bir zamanlar buraya mutlulukla gelirdi, şimdi ise bir an önce çekip gitmek istiyordu. Artık burası, ona eski anılarını hatırlatan bir yerdi ve bu da canını yakıyordu.

Taburculuk işlemleri için hasta kayıta gitti. Hızlı bir şekilde taburculuk işlemlerini yaptıktan sonra tekrar acil kısmına geldi. Elindeki taburculuk evrakını gösterdiğinde hemşire hanım damar yolunu çıkarmak için Betül’ün yanına gitmişti. Kerem de az biraz nefes alabilmek adına acilin önündeki koridora çıktı. Biraz olsun rahat bir nefes almıştı ki; baştan beri istemediği şey başına geldi. Tam karşısında Derya vardı. Beyaz önlüğüyleydi ve bunu itiraf etmekten nefret etse de çok güzel duruyordu. Kerem’i görünce bir anda paniklemişti ve hızla aralarındaki mesafeyi kapattı.

-Kerem ne işin var burada?

-Sana ne?

-Kerem bir şey mi oldu? Sana ya da ailenden birine?

Kerem alayla gülümsedi.

-Şunu keser misin artık?

-Neyi?

-Biz ayrıldık Derya. Hatırlatayım, ayrılan sendin. Şimdi beni ve ailemi merak ediyormuşsun gibi davranıp durma.

Derya'nın yüzündeki endişeli ifade, yerini sert bir ifadeye bırakmıştı

-Bu kadar kırıcı olmak zorunda değilsin.

-Bak, sen benden ayrılmadın mı?

-Ayrıldım.

-Ben evli değil miyim?

“Evlisin.” diyen Derya'nın sesi titremişti.

-O hâlde bizim konuşacak neyimiz olabilir? Ya da ben neden sana kırıcı olmayayım ki?

“Yaşadıklarımızın hatırına...” demişti ki, Kerem devam etmesine izin vermedi. Bugün öfkesiyle sınanıyordu gerçekten. Herhâlde nerede patlayacağını merak ediyordu kader.

“Ben de sana dair hiçbir şeyin hatırı kalmadı. Bu yüzden...” dedi ama adının seslenilmesi ile susmak zorunda kaldı. Yan tarafına döndüğünde Betül'ün topallayarak ona doğru gelmeye çalıştığını görmüştü. Hızlı adımlarla yanına giderek koluna girdi.

-Ağırlığını bana ver.

Betül bir şey söylemeden Kerem'in söylediğini yapmıştı. Yavaş adımlarla çıkışa doğru ilerlediklerinde arkalarından Derya'nın baktığını biliyordu Kerem ama işte her şey için çok geçti. Artık o evli bir adamdı. Çok yakında Derya da

Dikenli Gül

evlenecekti. Hayatlarını bu hâle getiren oydu. Kerem'e bir seçme şansı bırakmamıştı.

Hastaneden çıkıp arabaya bindiklerinde Betül ona doğru döndü.

“Hâlâ onu seviyorsun değil mi?” diye sordu. Sesinde açık bir öfke vardı. Bu öfke Kerem'i şaşırtmıştı.

-Sen beni kıskanıyor musun?

-Soruma cevap ver.

-Ne fark eder Betül? Sen amacına ulaşmadın mı? Benimle evlenmekteki amacın zengin olup aileni rahat ettirmek değil miydi? Bunların hepsine ulaştın işte. Şimdi benim kimi sevdiğim seni ne ilgilendirir ki?

-Ben senin karınım.

-Yani?

-Bunu bilmek hakkım.

Kerem hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Kafası allak bullaktı. Betül'ün ona hesap sorar hâli pek hoşuna gitmemişti doğrusu. Alışkın değildi böyle bir tavra. Özellikle de Betül tarafından böyle sorgu suale çekilmek, şaşırtmıştı onu. Çünkü evlenme amacı belliydi. Şimdi ise sanki normal bir evlilik yapmışlar gibi davranıyordu.

Gerçekten kader tarafından sınanıyordu ve işin kötü yanı, bu sınavı kaybedeceğini hissediyordu.

“Çok korkuttun beni!” diyen Merve’nin sesi de yüz ifadesi de fazlasıyla endişeliydi. Aslında herkes onun için endişelenmişti. Ondan pek haz etmeyen Seval Hanım bile endişelenmişti ve eve geldikleri andan itibaren ilgilenmişti.

“Ben de çok korktum.” diye itiraf etti. Gerçekten o kazardan sonrası karanlıktı onun için. Gözünü ilk açtığında vücudunda ağrı hissetmişti ve birkaç saniye zaman ve mekân karmaşası yaşamıştı fakat diğerlerine göre biraz daha şanslıydı. Ufak sıyrıklarla atlatabilmişti.

“Tanımadığın adamların arabasına binersen daha çok korkarsın.” dedi Kerem açık bir öfkeyle.

-Tanımadığım değil, kurstan arkadaşımıdı hepsi.

“Kerem uzatma artık!” diyerek Feridun Bey’in araya girmesiyle Betül rahat bir nefes alabildi. Eve geldiklerinden beri ne zaman kaza konuşulsa böyle imalı sözler edip duruyordu ve bu artık fazlasıyla can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı.

“Her neyse, hepimize geçmiş olsun.” diye arayı yumuşatmaya çalıştı Merve.

“Evet.” demişti Seval Hanım da. İlk defa bir konuda Betül’ün yanında tavır sergiliyordu ve bu gerçekten inanması güç bir durumdu.

“Annenlerin haberi var mı?” diye sordu Merve.

-Hayır, haber vermemişler, ben de verdim. Şimdi beni görmeden inanmayacaklar. Hoş görseler de annem takip duracak. En iyisi bilmemeleri daha mantıklı.

-Doğru söylüyorsun.

“Sen ne yapıyorsun kızım, bu ara göremez olduk seni?” diye araya girdi Feridun Bey.

“İşler yoğun... Pek fırsat bulamıyorum.” demişti Merve. Betül onun yüz ifadesinden, ses tonundan bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ona daha önce bahsettiği şüpheleri, belli ki daha başka bir boyuta geçmişti. Gözü Burak’a kaydığında onun umursamaz bir şekilde telefonuyla uğraştığını gördü. Gerçekten bir şeyler vardı ve bu çok yakında ortaya çıkacaktı. Betül çıkmamasını isterdi. Merve’nin üzülmelerini hiç istemiyordu ve onun aileden gitmesini de istemiyordu. Bu ailede onu anlayan tek kişi oydu ve kendini gerçekten onun yanında fazlasıyla rahat hissediyordu.

Gecenin geri kalanı, normal sohbetlerle devam etmişti. Kerem’in öfkeli bakışlarını tüm gece üzerinde hissetmişti ama dönüp bir kere bile bakmadı. Onun öfkelenmesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Üstelik o hayatını yaşarken ona soruyor muydu? Betül neden soracaktı ki?

Herkesin birer birer odasına çekilmeye başlaması ile Betül de uzandığı koltuktan kendini zorlukla kaldırdı. O merdivenleri nasıl çıkacağını bilmiyordu. Aslında Burak gitmeden ondan yardım isteyebilirdi ama o bu aralar telefonuyla baya meşguldü. Etrafındaki hiçbir şeyi göremez hâldeydi. Feridun Bey ve Seval Hanım da az önce çıkmışlardı odalarına. Zaten onlardan yardım istemesi pek de uygun olmazdı.

Kendi başının çaresine kendi bakacaktı. Kerem'den asla yardım istemezdi.

Sendeleyerek bir kaç adım atmıştı ki, "Bekle!" diyen Kerem'in sesi ile durmak zorunda kaldı. Yanına geldiğinde "Yardım istemek zor olmasa gerek." diye lafını da söyledikten sonra bir eliyle belini sardı. Betül'ün elini de omzuna doğru atmıştı.

-Kendim gidebilirdim.

-Evet, iki adımı zor atıyorsun.

-En azından bu şekilde azarlanmamış olurdum.

Merdivenlere gelmişlerdi. Kerem yavaş bir şekilde çıkmasına yardım ediyordu.

-Ben seni azarlamıyorum.

-Sahi mi? Bugün bütün gün yaptığın eylemin adı ne o hâlde? Benim dilimde "azarlanma" tam olarak bu oluyordu.

Kerem cevap vermemişti. Betül de bir cevap beklemiyordu zaten. Aslında azarlanma falan değildi onun canını sıkan. O kadındandı. Kerem'i onunla konuşurken bulmak, çıldırmasına sebep olmuştu. Buna hakkı olmayabilirdi ama umurunda bile değildi. Bu adam onun kocasıydı. Kerem ile birbirlerini gerçekten seviyor olsalardı şimdiye kadar zaten evlenmiş olurlardı. Betül de onların hayatının kıyısından bile geçemezdi. Fakat şu an her şey farklıydı. Kerem ile evliydi ve o hayatı bizzat kendi yaşıyordu.

Dikenli Gül

Odaya girdiklerinde Kerem ondan uzaklaşmıştı.

-Üzerini değiştirebilirsin sanırım.

Betül ona dik bir şekilde bakmakla yetindi. Onun varlığını hiç umursamadan üzerindeki kıyafetleri çıkarıp geceliğini giydi. Tabii bunları tek ayakla biraz zorlanarak yapmış olsa da üzerini değiştirebilmişti.

Kerem'e doğru döndüğünde onun gözlerinde farklı bir ifade gördü. Takdir etmiş gibi bakıyordu. Ne için öyle baktığını bilmiyordu ama soğuk bakışlarından kurtulduğu için mutluydu. Kısa süreliğine bile olsa.

O da üzerini Betül'ün yanında değiştirmişti. Bu büyük bir ilerlemeydi. Daha önce hep banyoyu tercih etmişti. Yatağa uzandığında telefonu aklına geldi.

-Telefonum ne durumda?

Bütün akşam aklına hiç gelmemişti telefonu.

-Camı kırılmış, onun dışında bir şey yok gibi duruyor.

-Alabilir miyim?

-Neden? Acil araman gereken biri mi var?

Betül'ün kaşları çatılmıştı. Bu adam onunla dalga geçiyordu anlaşılan.

-Sana ne? Telefonumu verir misin?

-Hayır.

-Sebep?

-Çünkü arabada unuttum. Bu saatte inip de arabadan alamam. Hava buz gibi.

-Yalan söylüyorsun.

Kerem umursamaz bir tavır takınarak "İnanmayabilirsin." dedi.

"Annemleri arayacaktım." demek zorunda kaldı. Ailesi onu merak etmiştir. Normalde her gün düzenli annesini arardı.

-Sen hastanedeyken annen aradı.

"Açtın mı?" diye şaşkın bir şekilde sordu.

-Evet.

-Söylemedin değil mi kazayı?

-Söylemedim tabii ki.

-Oh, ne söyledin peki?

-Akşam için hazırlandığımı söyledim. Önemli bir iş yemeğine gideceğimizi, yarın onu arayacağını da ekledim.

Rahat bir nefes alabilmişti. Kerem'den böyle bir incelik beklemiyordu ama anlaşılan arada bir iyi yanını da gösterdiği oluyordu. Kendine engel olamayarak ona doğru uzandı ve dudağına bir öpücük bıraktı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki... Kendi bile doğruluğundan emin olamamıştı. Arkasını dönüp yatağa uzanarak "Teşekkür ederim." dedi.

-Ne için?

-Her şey için.

Dikenli G l

-Ben senin kocan değil miyim?

-Yani?

-Şöyle, seninle ilgilenmek görevlerim arasında sonuçta.
Evli olunca böyle oluyormuŐ .

Betül gülümsedi. " yi geceler." dedi.

- yi geceler.

Bölüm -15

“Gitmeniz gerek.” dedi babası. Kerem böyle emrivakilerden çok hoşlanmazdı ama babasına karşı gelmesinin de pek bir ehemmiyeti yoktu. Sonuçta yine onun istediği oluyordu.

-İki gün mü demiştin?

-Evet, iki gün... Eşinle gitmen daha iyi... Adam ile kadın evliler ve birlikte yönetiyorlar işlerini.

-Burak ile Merve'yi neden göndermiyorsun?

Feridun Bey koltuğuna iyice yaslandı. Yüzü biraz daha gerilmişti.

-Bunu gerçekten bana soruyor musun?

-Neden sormayayım baba?

-Abinin hâlini görmüyor musun? Ne iş umurunda ne Merve...

Kerem az çok fark etmişti ama çok da önemsememişti açıkçası. Burak her zaman biraz farklıydı. Bazı şeyleri ken-

di iç dünyasında yaşamayı severdi. Çok fazla üstüne gitmek, en iyisiydi. Gerçi söz konusu babası olduğunda bu pek de mümkün gözüküyordu.

-Belki de sadece bunalmıştır. Olamaz mı?

-Umarım öyledir oğlum. Yoksa büyük bir felaket bizi bekliyor.

İşte babası bu konuda haklıydı. Annesi mesela tam bir felaket çıkarma kapasitesindeydi ve bu felaketin sonuçlarını herkes çekmek zorunda kalırdı. Kerem zaten yeterince istemediği şeylerin sonuçlarına katlanıyordu. Daha fazlasına gerek yoktu.

-Betül'ün ayağının durumu da önemli bizim gidebilmemiz için.

-Bir hafta oldu neredeyse Kerem. Dün kendi merdivenleri çıkabildi.

Aslında bu sadece bir kaçma çabasıydı. Betül'ün ayağının iyileştiğini zaten biliyordu.

-Anladım baba. Tüm yolları kapatmışsın yine.

-Kerem hiç mi Betül'ü benimsemedi? Ona alışmış gibi gözüküyorsun.

Alışmıştı. Daha doğrusu alışmış gibiydi. Eskisi kadar ona öfkeli değildi. Yine laflarını söylemekten geri durmuyordu ama bunları daha sakın bir şekilde dile getiriyordu. Gün içinde hiç konuşmuyorlardı ama akşam konuşuyorlar, aynı

yatağı uyumak için kullanıyorlardı. Aralarındaki fiziksel bağ; evlendikleri ilk gece ve geçirdiği kazadan sonra dudağına bıraktığı öpücükten ibaretti.

-Bilmiyorum baba. Eskisi kadar öfkeli olmadığım doğru ama bu, onun neden benimle evlendiği gerçeğini unutmamı sağlamıyor .

-Betül kötü bir şey yapmadı.

Kerem oturduğu koltuktan kalktı. Babasıyla bu konuyu tartışmak saçmaydı. O her hâlükârda Betül'ü ve onun yaptığını savunurdu zaten.

-Para için kendini sattı baba. Bundan daha kötü bir şey var mı?

-Karın hakkında konuşuyorsun. Düzgün konuş.

"Ben doğruyu söylüyorum. Bunu ona da söyledim zaten. Ama merak etme baba, yavaş yavaş alıştım bu duruma. En azından Betül bunu saklamamıştı. Bu da bir şeydi. Odama geçiyorum." dedikten sonra babasının bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla odadan çıktı. Artık bu konu hakkında konuşmak gereksizdi. Olan olmuştu ve yaşanılacak ne varsa yaşayacaklardı. Kaçış yoktu.

Valizine son bir kez daha baktı. İki gün kalacaklardı ama yanına fazladan kıyafetler almıştı. Doğrusu şaşırmıştı. Kerem onu ilk defa bir iş gezisinde yanında götürecekti. İçindeki kısırtılara engel olamıyordu. Aslında sakın kalmalıydı. Boş bir hevese kapılıp da hayal kırıklığı yaşamamak için

mantıklı davranması gerekti ama işte gel gör ki, bunu kalbine anlatamıyordu.

Hayatında ilk defa İzmir'e gidecekti. Gerçi pek otelden çıkacağını düşünmüyordu ama Kerem'in iyi tarafına denk gelirse gezebilirlerdi de. Betül ise o iyi tarafına denk gelmeyi gerçekten çok istiyordu.

Odanın kapısının bir anda açılması ile hızla arkasını döndü. Bir an korkmuştu.

"Korkuttum mu?" diyen Kerem ile rahat bir nefes aldı.

-Bir an boşluğuma geldi.

"Anladım." diyen Kerem kapıyı kapatarak yanına doğru geldi. Valizine öylesine bir baktıktan sonra "Benimki hazır mı?" diye sordu.

"Seninki?" diye şaşkınca sormuştu Betül.

-Valizim.

-Ben mi hazırlayacaktım?

Kerem gülümseyerek ona doğru yaklaştı. Aralarında çok az bir mesafe vardı. Nefesleri birbirlerinin yüzüne vuruyordu. Betül yanaklarının yandığını hissediyordu. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle? Neden bu kadar yakınlaşmışlardı ki şimdi? Kalpten gidecekti. Az kalmıştı. Çok az...

-Sen benim karım değil misin?

"Karınım..." diyebildi fısıltı şeklinde. Gözleri Kerem'in mavi gözlerinde takılı kalmıştı. Nefes almaya bile korkuyor-

du. Tam bir aptal gibi davranıyordu ama umurunda değildi. Hayat bir anlıktı ve Betül bu hayatı yaşamak istiyordu. Doya doya yaşamak...

“Hazırlaman gerekmez miydi?” diye soran Kerem elinin tersiyle yanağını okşadı. Betül gözlerini kapatmamak için kendi içinde büyük bir savaş vermişti.

“Neden yapıyorsun buna bana?” diye sordu. Ona cevap verebilecek bir hâlde değildi. Kerem yine onu dağıtmıştı.

-Ne yapıyorum?

-Kafamı karıştırıyorsun.

Kerem gülümseyerek ondan uzaklaştı. Bir anda Betül üşüdüğünü hissetti. Az önceki mutluluk hâli, yerini büyük bir hayal kırıklığına bırakmıştı. Yüzünün asılmasına engel olamadı.

“Ben hazırlarım kendi valizimi.” dedikten sonra kendi valizini hazırlamaya başlamıştı. Betül ise sadece onu izlemekle kalmıştı. Kerem ona ne yapıyordu bilmiyordu ama bedeninin tüm kimyasını altüst ediyordu.

“Uçakla mı gideceğiz?” diye sordu. Konuşmamak daha berbattı.

-Hayır, arabayla.

-Hım...

-Araba falan tutmuyordur inşallah.

-Yok, yani bilmiyorum aslında. Hiç şehir dışına çıkmadım.

Kerem kısa bir an ona baksa da tekrar valizini hazırlamaya devam etti.

-İyi işte, ilk benle gideceksin.

-Memnun değil gibisin?

-Memnun olmasam ne olacak?

Betül'ün kaşları çatılmıştı. Kerem yine laf sokmadan duramayacaktı anlaşılan.

-Gelmesem daha iyi belki de.

-Saçmalama Betül. Şaka yaptım.

-Sen?

“Evet, ben. Şaka yapamaz mıyım?” diyen Kerem hazırladığı valizden tekrar başını kaldırarak ona baktı.

-Bilmem. Yapabiliyormuşsun, yeni öğrendim.

-Öğrenmen gereken o kadar çok şey var ki...

“İzin verirsen eğer...” dedi Betül sesi titriyordu. “Ben seninle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Kerem bir süre öylece ona baktı. Bir şey söylemeyecekti. Öyle de olmuştu. Kerem hiçbir şey söylemeden tekrar valizini hazırlamaya koyulmuştu. Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi, bilmiyordu Betül ama en azından bir umudu vardı artık. Kerem direkt reddetmemişti. Bu da bir şeydi.

Tam bir aptal gibi davrandığının farkındaydı ama elinde değildi ki. Başta bu evliliği yapma amacı, sadece ailesinin ve kendinin hayatını kurtarmaktı ama işte şimdi her şey

daha farklıydı. Aslında Kerem'i ilk gördüğü andan itibaren her şey farklıydı. Onun mavi gözlerine baktığı o ilk an, kalbi çoktan uçup onun kalbine konmuştu bile. Betül'e düşünme fırsatı bile vermemişti. Onunla geçirdiği her gün biraz daha ona bağlanıyordu. Bazen kendine çok kızılıyordu ama bazen de kalbine söz geçiremiyordu.

Gözlerini kısa bir an yoldan ayırarak yanında oturan kadına baktı. Yola çıkalı neredeyse bir saat olmuştu ama tek kelime konuşmamışlardı. Kerem normalde bu sessizlikten rahatsız olmazdı ama nedense şu an bu sessizlik onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Betül'ün bir şeyler söylemesini bekliyordu. Konuşacakları bir şeyler olmalıydı.

“Çok sessizleştin.” diyerek ilk lafı kendi attı.

-Etrafı izliyorum sadece.

-Etraf senden daha çekilir durumda diyorsun yani.

“Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Bugün sana ne oldu?” diye sordu Betül meraklı bir ifadeyle. Yönünü Kerem'e doğru çevirmişti.

-Ne olmuş bana?

-Bana şaka yapıyorsun.

-Her insan şaka yapabilir.

Ben yapamazsın demedim zaten. Sadece sen bana şaka yapmazdın, onu söylüyorum.

-Demek ki, o zaman içimden gelmiyormuş.

“Şimdi ne değişti peki?” diye sordu Betül. Sesinde açık bir merak vardı. Kerem aslında Betül’ün bu huyundan hoşlanıyordu. Ne düşünüyorsa bunu açıkça sözleriyle dile getiriyordu. Bu her insanın yapabileceği bir şey değildi. Çoğu insanın hissettikleri ve düşünceleri farklıyken söyledikleri çok daha farklı olabiliyordu.

-Çok soru soruyorsun.

-Sen de çok çabuk değişiyorsun.

-Nasıl yani?

-Bilmem... İyi misin kötü müsün ya da sinirli misin neşeli misin? Bilmiyorum.

-Hangisi olmamı tercih ederdin?

-Kendin olmanı tercih ederdim.

Kerem de bunu isterdi. Kendisi gibi olmayı, kendisi gibi davranmayı ve bu yüzden de Betül’ü çok kırdığı olmuştu. Ailesine olan kızgınlığını ondan çıkardığını inkâr edecek değildi. Tabii Betül’e de kızgındı. Hâlâ düşüncesi aynıydı. Betül zenginlik için onunla evlenmişti. Ama işte ona baktığında böyle bir kurnazlık içinde olabileceğine inanamıyordu. Hoş inandığı ne varsa yalan olmuşken belki de artık inanmayı bırakmalı ve herkesin her şeyi yapabileceğini kabullenmeliydi.

Arabayı bir dinlenme tesisinin önünde durdurduktan sonra Betül’e doğru baktı.

-Ben en başından itibaren hep kendim oldum zaten. Ya sen?

“Ne demek istiyorsun?” diye soran Betül’ün sesi titriyordu.

-Sen en başından beri kendin miydin?

“Ben...” demişti ki Betül, Kerem cümlesini bitirmesine izin vermedi.

-Sen en başından beri kendin değildin. Evet, şu an kendisin. Bunu görebiliyorum.

-Ben de hep kendimdim.

Kerem sadece gülümsemekle yetindi. Betül’ün para için her şeyi yapabilecek bir kadın olduğunu düşünmüştü ama şu an bu düşüncelerinin boş olduğunu biliyordu. Ailesi olmasa belki Betül için paranın hiçbir değeri yoktu ama işte işin içine aile girince her şey değişiyordu.

-Hadi in de bir şeyler yiyelim.

Arabadan çıkarak Betül’ün çıkmasını bekledi. Onun da arabadan inmesiyle birlikte dinlenme tesisine doğru ilerlediler. Hava hâlâ fazlasıyla serindi. Betül’ün titrediğini gördüğünde “Üşüyor musun?” diye sordu.

-Biraz.

Betül’ü kendine doğru çekti ve sarıldı. Onun şaşkınlığının farkındaydı. Kendisi de şaşkındı.

İçeri girdiklerinde cam kenarı boş bir masaya oturdular. Garson gelip siparişlerini alarak yanlarından uzaklaşmıştı.

Dikenli Gül

Kerem, Betül'e baktığında yüzündeki gülümsemede takılı kaldı. Gözlerinin içi gülüyordu. Gerçekten mutluydu ve mutlu olduğunda da çok güzel gözüküyordu. Gerçi her kadının mutlu olduğunda güzel gözükürdü.

-Neden bana öyle bakıyorsun?

-Nasıl bakıyorum?

Betül'ün yanakları kızarmıştı. Utandığı her hâlden belliydi.

-Bilmiyorum... Değişik bakıyorsun.

-Karım olan kadını tanımaya çalışıyorumdur belki...

-Bunun için biraz geç kalmadın mı?

Kerem umursamaz bir tavırla arkasına yaslandı. Betül'ün cevapları zekiceydi. Hepsinde birer tuzak barındırıyordu. Ağzından laf almaya çalıştığı her hâlden belliydi fakat unuttuğu bir şey vardı. O da Kerem istemediği sürece asla ağzından laf alamazdı.

-Sana olan öfkem yeni azalmaya başladı.

Betül'ün gülümsemesi bir anda solmuştu. Kaşları çatılmış bir hâlde ona baktı.

-Seninle evlendiğim için mi bana öfkелisin?

Garson yemeklerini getirmişti. Kerem, garson işini bitirene kadar tek kelime etmedi. Onun masadan uzaklaşması ile "Hayır." dedi. "Para için tanımadığın bir adamla evlendiğin için öfkeliyim sana."

-Bu benim hayatım ve ben yaptığımdan pişman değilim.

-Doğrusu artık bu senin hayatın değil. Bizim hayatımız. Bu saatten sonra pişman olsan da yapacak bir şey yok. Artık her şey için çok geç.

Betül tekrar gülümsedi.

-Yani artık senden kurtuluşum yok öyle mi?

-Öyle gözüküyor.

“Kerem...” dedi Betül, sesinde kuşku vardı. Biraz da merak... “Fikrini değiştiren ne oldu?”

-Anlamadım?

-Yani nasıl oldu da beni ve bu evliliği kabullenme kararı aldın?

Ne diyecekti ki? Artık Derya’dan tamamen umudu kes-tim ve yoluma bakmaya karar verdim mi? Bunu söylediği takdirde yanlış anlaşılacağından emindi. Bu yüzden söylememek en mantıklısıydı. Üstelik bu iki günü ne kendine ne de Betül’e zehir etmek istiyordu. Hatta bu iki gün ailesi olmadan Betül’ü daha iyi tanımaya çalışacaktı. Çünkü Betül’ün de dediği gibi artık onu ve bu evliliği kabullenme kararı almıştı.

“Öyle olması gerekti.” diyerek konuyu kapattı. Artık hayatında huzur istiyordu ve bunun için de ne gerekecekse yapacaktı.

Bölüm -16

Şaşkıındı. Tam olarak ne düşünmesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu. Mutlu olması gerekti aslında. Önceden Kerem ile değil konuşmak, iki kelime bile etmesi mümkün olmuyordu. Şimdi ise karşılıklı oturup konuşabiliyorlardı.

Aslında merak ettiği çok fazla şey vardı. Kerem'in bu değişiminin sebebini bir türlü bulamamıştı ve bu içten içe Betül'ü rahatsız ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kerem. Ne düşünmüyordu ki? Kafası allak bullak olmuştu. Ne diyeceğini bilemedi bir süre. Gerçeği söylemesi gerekirdi. Onun bu değişiminin sebebini deli gibi merak ettiğini söylemek isterdi ama işte bu anın bozulmasını istemiyordu. Onun gözlerinde ilk defa kızgınlık ve nefret görmüyordu. O gözlerde ilgi görüyordu. Hatta sıcaklık... Bunlar önemliydi. Çok önemli.

“Hiç dalmışım öyle.” demekle yetindi ve yemeğini yemeye başladı. Artık daha fazla düşünecek bir şey yoktu. Haya-

tında ne yaşaması gerekiyorsa onu yaşayacaktı. Hem mutlu olmalıydı. Sonuçta baştan beri bu evlilik için uğraşmıştı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, yemek boyunca bir daha konuşmamışlardı. Tekrar arabaya bindiklerinde de Betül kendini fazlasıyla yorgun hissederek uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığında havanın kararmak üzere olduğunu gördü. Etrafına baktığında İzmir'e gelmiş olduklarını gördü.

"Uyandın mı?" diye soran Kerem'in sesiyle ona doğru döndü.

-Yorulmuşum.

"Anladım." demekle yetindi sadece.

-Daha çok var mı?

-Hayır, az kaldı.

Betül yan tarafına dönerek etrafını izlemeye başladı. Hayatında ilk defa İstanbul dışına çıkmıştı. İzmir'i dizilerde görürdü hep ama şimdi buradaydı işte. Bir arabanın içinde sokaklarından hızlı geçmesinin bir önemi yoktu. Sonuçta bu şehrin rengârenk yapısını görmesine engel olamıyordu. Belki bu iki günlük süreçte otel dışında hiçbir yere çıkmayacaktı, bu yüzden etrafı büyük bir ilgiyle izledi.

Kendini öyle kaptırmıştı ki; arabanın anayoldan ayrılıp çevresi ağaçlarla kaplı olan dar bir yola girmesiyle moralinin bozulmasına engel olamamıştı. Kerem de bunu fark etmiş olacak ki "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Dikenli Gül

-Etrafı izlemek güzeldi.

-Yarın işim erken biterse sana bir İzmir turu attırırım. Olmaz mı?

“Gerçekten mi?” diye bir anda sordu. Sesindeki heves ve heyecanı saklayamamıştı.

Kerem onun bu heyecanı ve hevesi karşısında gülümseyerek “Gerçekten.” dedi ve arabayı durdurdu. “Geldik.”

Betül etrafına baktığında devasa bir otelin önünde durduklarını gördü ve onlara doğru bir görevli geliyordu. Arabadan indiler. Kerem anahtarı görevliye verdikten sonra Betül’ün yanına gelerek elini tuttu. Betül herhâlde bugün heyecandan ve şaşkınlıktan ölmezse bir daha kolay kolay öleceğini zannetmiyordu. Öyle karmakarışık bir hâldeydi ki... Kafası bir türlü olup bitenleri algılayamıyordu.

İçeri girdiklerinde Kerem resepsiyon kısmına doğru ilerledi. Güler yüzlü hoş bir kadın “Hoş geldiniz, rezervasyonunuz var mıydı?” diye sordu.

-Olması gerekiyor.

-İsim alabilir miyim?

-Kerem Atay.

“Kerem Bey hoş geldiniz.” diyen kadın bir anda daha da ciddileşmişti. “Kusura bakmayın biz sizi yarın bekliyorduk.”

-Önemli değil.

Dilek Taygun

“Hemen Önder Bey’e haber veriyorum. Siz lütfen ayakta kalmayın.” diyerek onları koltuklara doğru yönlendirdi. Yanlarından hızla ayrılmıştı.

-Önder Bey kim?

-Otelin sahibi.

“Anladım.” demekle yetindi sadece. Etrafına baktığında otelin gerçekten fazlasıyla lüks olduğunu gördü. Hayatında ilk defa bir otele gittiğini varsayacak olursak karşılaştırma yapması pek doğru olmazdı ama bu otel kadar lüks ve gösterişli otel sayılıdır diye düşünmekten kendini alıkoyamadı.

-Çok yorgunsan odaya geçebiliriz.

-Adama ayıp olmaz mı?

Kerem bir kez daha gülümsemişti. Betül bu gülümsemelerin anlamını bir türlü çözememişti.

-Senden daha önemli değil.

-Dalga mı geçiyorsun sen benimle?

-Hayır, sen benim karım değil misin? Sonuçta herkesten daha önemli olmalısın.

Betül’ün yüzü düşmüştü. O bir zorunluluk gibi görünmek istemiyordu. Bir zorunluluk sonucu önemli olmak da istemiyordu. O gerçekten önemli olmak istiyordu. Gerçekten değer verilmek ve gerçekten sevilmek istiyordu. Ama bunların hiçbirini Kerem’e söyleyemezdi. Sonuçta bu evliliği para için kendisi istemişti. Kerem olmaz dediği hâlde olma-

Dikenli Gül

ya zorlamıştı. Şimdi ondan sevgi isteyemezdi. Payına düşen, zorunluluktan doğan sevgi kırıntılarıydı.

-Bir şey mi oldu?

-Yok, yol biraz kötü yaptı.

“Gel odaya geçelim biz.” demişti ki Kerem, onlara doğru genç bir adam geldi. Kerem’in yaşlarında olduğu belliydi. Üzerinde mavi bir takım elbise vardı. Saçları kısa kesilmişti. Sert yüz hatları vardı. Onların yanına geldiğinde hafifçe gülümsedi.

-Hoş geldiniz, kusura bakmayın beklettim. Ben Ozan, Önder Bey’in kardeşiyim. Biz sizi yarın bekliyorduk, dolaşısıyla abim burada değil ama birazdan gelir.

Kerem ayağa kalktı.

-Hayır, gerek yok. Zaten eşimle biz yorgunuz. Sabah görüşürüz.

-Peki, size odanıza kadar eşlik edeyim.

Betül de oturduğu koltuktan kalktı ve o an Ozan ile göz göze geldiler. Adamın bakışları bir anda değişmişti. Hatta çehresi kasılmıştı. Olduğu yerde donup kalmıştı. Kerem de bu durumu fark ederek önce Betüle baktı, sonra da Ozan’a doğru döndü.

“Bir sorun mu var Ozan Bey?” diye sordu. Sesindeki gerginlik açıktı.

-Hanımefendi?

-Eşim Betül.

Ozan kendini zorlukla toplamıştı. “Kusura bakmayın, benim için önemli olan birine benzettim.” dedikten sonra önden asansöre doğru ilerlemişti. Kerem de Betül’ün elini tutarak peşinden gitti. Kerem’in yüzü fazla asıktı. Betül ise şaşkıındı.

Asansörde Ozan bir an olsun başını yerden kaldırmamıştı. Asansörün durması ile önden Ozan çıktı, peşine de Kerem ve Betül. Koridorda biraz ilerledikten sonra bir odanın önünde durdular.

-Valizleriniz öncesinde çıkarıldı. Sabah kahvaltıyı hep birlikte yaparsak memnun oluruz.

Kerem zoraki bir sakinlikle “Olur, iyi akşamlar.” diyerek Betül’ü neredeyse itercesine odaya soktu. Kendi de odaya girdikten sonra kapıyı kapattı.

-Adamın yüzüne kapattın kapıyı.

-İyi akşamlar dedim.

-Adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden resmen kapıyı suratına kapattın.

-Bakıyorum da çok ilgilendirdi bu adam seni.

Betül bir an ne diyeceğini bilemez bir hâlde karşısındaki adama bakakaldı. Saçmaladığının farkında mıydı acaba? Onu nasıl böyle suçlayabilirdi ki? Gözleri dolmuştu. Sinirli bir şekilde odanın ortasına doğru ilerledi.

Dikenli Gül

-Buraya gelmem hataydı, gelmemeliydim.

Gözleri dolmuştu ama ağlamayacaktı. Bu zevki ona yaşatmayacaktı.

“Betül...” dedi Kerem ve bir anda belinden ona sımsıkı sarıldı. “Özür dilerim. Saçmaladım. Ve sen de iyi ki geldin.”

Bir şey diyemedi. Nutku tutulmuştu âdeta. Nefes almaya korkar bir hâldeydi. Kerem’deki bu davranış değişiklikleri, iyiden onu endişelendirmeye başlamıştı. Evet, şu an her şey iyiydi ama ya sonra değişirse? Kerem yine aynı olursa buna katlanabilir miydi?

“Gel haydi odamızı gezelim...” diyen Kerem, belinden ellerini çekerek bir elini tuttu ve bulundukları oturma kısmından açık kapıya doğru ilerledi. İçeriye girdiklerinde ilk göze çarpan devasa boyuttaki yataktı. En az beş kişinin rahatlıkla sığabileceği büyüklükteydi. Yatağın her tarafında altın işleme detayları vardı. Gözlerini zorlukla yataktan ayırdığında odanın da fazlasıyla büyük olduğunu gördü.

“Güzelmiş...” diyen Kerem istemsizce “Evet” diye cevap verdi.

Kerem elini bırakarak kapalı olan kapıya doğru ilerledi. “Burası banyo...” dedikten sonra hemen kapının orada duran valizleri getirdi. “Artık uyuyabiliriz sanırım.”

Betül’ün şaşkınlığı her saniye biraz daha artıyordu. Aslında bunda şaşırılacak bir şey yoktu. Evlendiklerinden beri zaten birlikte uyuyorlardı. Sadece o ilk hafta ayrı uyumuşlardı. Zaten onda da Kerem eve gelmemişti.

Kendini toparlamaya çalışarak zorlukla başını salladı ve Kerem'in yanına getirdiği valizini açarak içinden geceliğini çıkardı. Ne çok açık ne de çok kapalıydı. Normal bir gecelikti. Her gece giydiklerine göre belki biraz açık olabilirdi ama sonuçta onlar karı kocaydı. Bunun bir önemi olmamalıydı. İçindeki utangaç yanını susturmaya çalışarak banyoya girdi. Üzerini değiştirerek geceliğini giydi. Bunu ilk defa giyecekti. Annesinin çeyizine koyduğu bir gecelikti bu. Bembeyazdı. Aynadaki yansımasına baktığında yanakları kıpkırmızı oldu. Geceliğin ince askıları her an düşecek gibi duruyordu. Göğüs kısmı çok açık değildi ama askıların düşmesi ile orası da her an açılabilirdi. En azından boyu normaldi. Dizlerine kadar geliyordu.

Siyah saçlarını sıkıca başında topuz yaptı. Aslında açsa daha iyi olurdu. En azından açıkta kalan kısımları, saçları kapatabilirdi ama saçları açıkken uyuyamazdı. Kendine bir kez daha utanılacak bir şey olmadığını hatırlattı. Kerem onun kocasıydı. Daha önce birlikte olmuşlardı. Utanılacak ya da çekinilecek bir şey yoktu ortada.

İçeri girdiğinde Kerem'in çoktan yatağa girmiş olduğunu gördü. Üzerinde gri bir tişört vardı. Altını göremiyordu, yorgan çekiliydi. Dikkatli bir şekilde elindeki telefona bakıyordu. Doğrusu bir gün o telefonu ele geçirmeyi çok isterdi. Kerem'in ne yaptığını, kimle ne konuştuğunu delicesine merak etse de bunları, o telefonu eline almadan öğrenemezdi. Bu da çok zor görünüyordu.

“Ne bekliyorsun orada gelsene.” diyen Kerem ile bir anda sıçradı. Banyo kapısının önünde öylece durduğunun farkında bile değildi. Tam bir aptal gibi davranıyordu. Neredeydi o özgüvenli kız?

Kendini toparlayarak yatağa doğru ilerledi. Kerem’in bakışlarını üzerinde hissediyordu ama umursamadı. Yatağa girerek yorganı o da beline kadar çekti. Kocasına doğru döndüğünde onun da telefonunu bırakarak ona doğru döndüğünü gördü.

Kerem hiçbir şey söylemeden bir eliyle yüzünü okşadı. Bu his güzeldi. Onun dokunması, Betül’e kendini iyi hissettiriyordu ama bir yandan da kızılıyordu. O ilk geceden sonra ona bir kez bile dokunmamıştı ve dokunmadığı gibi de onu hep yok saymıştı. Şimdi ne oldu da böyle değişti bilmiyordu ama yeniden bir hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu.

-Yeniden aynı şeyleri yaşayamam. Bu sefer kaldıramam.

-Anlamadım?

-Evlendiğimiz ilk gece... Benimle birlikte oldun. Bu evliliği kabul ettiğini gösterdin ama sonra öyle davranmadın. Beni yok saydın, küçük gördün, aşağıladın. Eğer yine aynı-sını yapacaksan...

-Ben seni hiçbir zaman aşağılamadım Betül. Sen bu evliliği para için yaptın ve ben bunu sana söylemekten hiçbir zaman sakınmadım. Şimdi de sakınmıyorum. Sen benimle param için evlendin ve bu beni delirtiyordu. Öfkelen-diriyordu.

“Peki ya şimdi?” diye sordu Betül titreyen bir sesle. Onun sözlerinde haklı olduğunu biliyordu.

-Şimdi benimle param için evlenmiş olman umurumda değil.

-Neden?

-Çünkü artık hayatımda huzur istiyorum ve sen benim karımsın. Seninle huzurlu bir hayat istiyorum.

Bu sözler çok değerli ve özeldi. Gözünden bir damla yaş aktı. Kerem hemen elinin tersiyle sildi ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Birkaç saniye öylece durdular. İlk adımı kim ne zaman attı bilmiyordu Betül. Ama dudakları aynı anda hareket etmeye başladı. Birbirlerini delicesine sarmaladılar. Kerem’in onu yatağa doğru itmesine izin verdi. Onun ağırlığını üzerinde hissetmesiyle gülümsemesine engel olamadı.

“Ezmedim değil mi seni?” diye sordu Kerem dudaklarından ayrılarak. Nefes nefeseydi ikisi de.

-Hayır, böyle çok iyi...

-Çok iyi?

-Evet. Senin tarafından sarılıp sarmalandığımı hissediyorum. Hayat bu şekilde daha kolay ve güvenli geliyor bana.

-O kadar kendinsin ki... İşte bu hâlin bana huzurlu hissettiriyor.

Betül gülümsedi. Her şey o kadar güzeldi ki. Böyle bir güzelliğin içinde sonsuza dek yaşamaktan başka hiçbir şey

Dikenli Gül

istemiyordu. Sonsuza dek böyle de kalabilirlerdi. Birbirlerine sımsıkı sarılmış bir vaziyette...

-Neye gülüyorsun?

-Biliyor musun hayatımda babam ve abim dışında ilk defa bir erkeğe böyle sımsıkı sarıldım.

Kerem'in yüzünde güzel bir gülümseme belirmişti. Mavilerinin içi gülüyordu âdeta.

-Böyle sarılabileceğin ilk ve tek erkek, ben olacağım...

Bölüm -17

Yanında uyuyan kadına baktı. Dün gece söylediği sözleri düşündü. Açık bir şekilde Betül'ü karısı olarak kabul etmişti ve hiç bırakmayacağına dair söz de vermişti. Tam olarak öyle söylememiş olsa bile “Bundan sonra böyle sarılabileceğin tek erkek ben olacağım.” sözü, tam olarak o anlama geliyordu. Bu söylediklerinin onu rahatsız etmesi gerekirdi ama hiç de rahatsız hissetmiyordu kendini. Aksine üzerinde garip bir huzur vardı. Uzun zamandır ilk defa güzel bir uyku uyumuştı. Tabii bunun en büyük sebebi Betül'dü. Onun tarafından sarılıp sarmalanmıştı. Garip bir evlilikleri vardı doğrusu.

Betül'ün yatakta dönmesi ile bakışlarını tekrar ona çevirdi. Gözlerini açmıştı o da ve göz göze geldiler. Uyku mahmuru gözleri, bembeyaz teni, o kadar güzel duruyordu ki; kendine engel olamayarak dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı. Karısının kızaran yanakları karşısında gülümsemeden edemedi. Bu kadar masumken aynı zamanda nasıl para için

Dikenli Gül

onunla evlenebilirdi ki? Kafası karmakarışık. Onun tanıdığı Betül ile ilk başta gördüğü kadın arasında dağlar kadar fark vardı.

“Günaydın.” dedi Betül uyku mahmuru sesiyle.

-Günaydın.

-Çok mu oldu uyanalı?

-Hayır, yeni uyandım sayılır.

-Emin misin?

Kerem gülümsedi.

-Hayır, bir saat oldu uyanalı ama bu benim ne yazık ki bırakamadığım bir alışkanlığım. Her zaman aynı saatte uyanırım.

“Biliyorum.” dedi bir anda Betül.

-Biliyorsun?

-Evet, her sabah aynı saatte kalkıyorsun. On dakika yataкта oyalanıyorsun, sonra kalkıp duş alıyorsun ve üzerini giyiniyorsun.

-Demek öyle... Başka neler yapıyorum peki?

Betül yataкта doğrularak oturdu. O an Kerem'in gözü geceliğinin açıkta bıraktığı yerlere kaysa da kendini frenledi. Şu an konuşuyorlardı ve bu konuşma fazlasıyla değerliydi.

-Çayını şekersiz içiyorsun. Yumurtanı çok pişmiş seviyorsun. Her gün beş tane zeytin yiyorsun. Salatalık sevmiyorsun.

Kerem şaşkın bir şekilde gülümsedi.

-Salatalık sevmiyor değilim, sadece kahvaltıda tüketmiyorum.

-Öğrenmiş oldum.

-Sen bunları ne zaman öğrendin?

-Aslında sadece seni izledim.

-Hiç fark etmedim. Normalde birisi beni izlediğinde fark ederdim.

-İzlemek sadece gözle olmaz ki... Dinlemekle olur, kalple olur.

Kerem, Betül'e doğru yaklaştı ve bir eliyle yüzünü kavradı. "Sen nasıl izledin peki beni?"

Betül titremeye başlamıştı. Ama bu üşüdüğü için değil, duyduğu heyecan yüzündendi. Kerem onu sakinleştirmek istercesine yanağını okşadı.

-Ben seni kalbimle izledim.

Artık kendini tutmadı. Bu konuşma şimdilik burada bitmişti ama çok yakında yeniden açılacaktı. Ama önce bu kadını bayılıta kadar öpmesi, her hücresine şefkatle dokunması gerekti. Önce elleriyle sevecekti onu, sonra ise kalbiyle. Bunu gerçekten istiyordu. Betül, onun dönüm noktasıydı.

Odadan çıkmaları tam iki saati almıştı. Planlanan kahvaltıya da yirmi dakika geç kalmışlardı fakat Kerem fazla-

Dikenli Gül

sıyla rahattı. Bunu dert etmiyor gibi duruyordu. Betül de umursamadı. Kerem umursamadığına göre umursanacak bir şey yoktu.

Asansöre bindiklerinde Kerem kaşlarını çatarak bir kez daha elbisesine baktı. Üzerinde tüm bedenini saran yeşil bir elbise giymişti. Boyu dizlerine kadar geliyordu. Ayağında bilek boy topuklu botları vardı. Elbisesinin altına kalın siyah çorap giymişti.

-Bu elbise fazla bedenini sarıyor.

-Yo, tam üzerime göre.

-Bence değiştirmelisin.

-Şaka yapıyorsun değil mi? Geldik.

O an asansör durmuştu ve Betül, Kerem'i beklemeden çıktı asansörden. Biraz daha kalsa tekrar odaya gitmekten korkuyordu.

-En azından saçlarını bağlasaydın.

-Neden?

-Böyle çok çekici görünüyorsun.

-Senin için iyi bir şey değil mi? Sonuçta ben senin karım ve yanına yakışmam önemli değil mi?

Kerem öfkeyle homurdandı:

-Yanıma falan yakışmanı istemiyorum. Seni sadece ben görmeliyim.

-Herkesi kör edemeyiz değil mi?

“Doğru...” dedi Kerem bir eliyle belini kavrarken “Ama seni bir odaya hapsedebilirim.” dedi.

-Ciddi olamazsın.

-Gayet ciddiylim.

-Kereem...

-Gayet ciddiylim ama işte sana kıyamam.

Betül gülümsedi. Kahvaltı bölümüne geçtiklerinde dün akşam onları karşılayan adam, yanında bir adam ve kadınla birlikte oturuyordu. Betül ve Kerem’i görünce ayağa kalkmıştı, diğerleri de onun peşinden kalkmışlardı.

Yanlarına vardıklarında Ozan açık bir şekilde bakışlarını Betül’den kaçırıyordu. Betül bu duruma takılmamaya çalışarak diğerlerine döndü ve onların şaşkın bir şekilde kendisine baktıklarını fark etti. Ne olduğunu anlamaz bir şekilde Kerem’e döndüğünde onun da şaşkın olduğunu gördü.

-Bir sorun mu var Önder Bey?

-Ben çok üzgünüm. Kusura bakmayın. Kardeşim söylemişti ama bu kadar olacağını düşünmemiştim.

-Neyden bahsettiğinizi öğrenebilir miyim?

-Eşiniz...

-Evet, eşim?

-Bir zamanlar bizim için çok önemli olan birine çok benziyor da.

“Kime?” diye sordu direkt olarak Kerem. Sesinde bariz bir öfke vardı. Bu durum Betül kadar onun da canını sık-mıştı.

-Kardeşimin nişanlısına.

-Öyle mi? Kendisine ne oldu?

“Öldü...” dedi Ozan direkt olarak Kerem’e bakmadan. Sesinde ne duygu vardı ne özlem. Sadece hissizlik vardı.

-Oturmaz mısınız? Abim ve yengem Ela.

Kadın hoşça gülümsedi, “Hoş geldiniz.” diyerek elini uzat-tı Kerem’e. Onunla tokalaştıktan sonra Betüle de kibarca sa-rılmıştı. “Buyurun.” diyerek masaya yönlendirdi. Masadaki gerginlik, neredeyse elle tutulur bir hâldeydi. Betül için böyle gergin ortamlar yeniydi. Evet, yaşadığı evde fazlasıyla gergin-di ama en azından onlara alışmıştı. Şimdi ise hayatında ilk defa gördüğü insanlarla bu kadar gergin bir hâldeyken nasıl kahvaltı yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Üstelik ben-zetildiği kişinin bir ölü olduğunu öğrenmek de hoş değildi.

“Biraz gergin bir başlangıç yaptık.” diye gülümsedi Ela. “Siz bizim kusurumuza bakmayın... Çok sevdiğimiz birinin kaybettik ve şimdi ona benzeyen birini görünce donakaldık. Betül Hanım...” dedi ve gözleriyle onu inceledi. “Gerçekten Gizem’e çok benziyor.”

“Hayatım...” diye araya girdi Önder Bey. “Bu konuyu ka-patalım. Hem bizim için hem de Kerem Bey ve Betül Hanım için hoş bir konu değil.” dedi.

“Haklısın canım...” dedi Ela Hanım. Gözlerinde kısa bir an hüzün belirse de hemen neşeli hâline bürünmüştü.

Betül için kahvaltının geri kalan kısmı, ilk kısmından daha iyi geçmişti. Genel olarak iş üzerine konuşmuşlardı. Arada ailelerinden de bahsetmişlerdi. Bir tane kızları olduğunu öğrenmişti mesela. Üç yaşındaydı. Kızlarını çok sevindikleri ise bahsederken yüzlerinde oluşan gülümsemeden belli oluyordu. Önder Bey çok gülmeyen bir adama benziyordu. Şu son bir saatte Betül bir kez gülümsediğini görmüştü. Gerçi ona “gülümsemek” demek doğru olur muydu, bilmiyordu. O an da kızından bahsettiği andı.

Ozan ise hiç konuşmamıştı. Betül arada onun bakışlarını üzerinde hissediyordu ama ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Nedense bu benzerlik, onu fazlasıyla hursuz etmişti.

“Ne zaman döneceksiniz?” diye sordu Önder Bey.

-Bu akşam...

Kerem’in cevabı ile Betül’ün bakışları onu bulmuştu. Normalde böyle planlamamışlardı. Kalacaklardı iki gün ve hatta daha fazla kalabiliriz bile demişti Kerem.

-Kesinlikle olmaz. Size oteli gezdireceğim ve akşam da bize yemeğe geleceksiniz. Yarın dönersiniz.

“Çok isterdik ama...” demişti ki Kerem, Önder konuşmasına izin vermedi:

Dikenli Gül

-Konu kapanmıştır. Biz artık sizinle iş yapacağız ve birbirimizi tanımamız gerekir. Şimdi kahvaltınızı yaptıysanız biz oteli gezelim. Ela, Betül Hanım'a eşlik eder.

-Tabii ki seve seve.

"Betül gelmek istersen..." demişti ki, hemen cevap verdi Betül:

-Hayır, Ela Hanım ile kalabilirim.

Aslında deli gibi onunla gitmek istiyordu ama artık küçük bir çocuk değildi. Güçlü bir kadın olduğunu göstermeliydi. Bir çocuk gibi her yere onun peşinden gidemezdi.

"Peki." diyerek Önder Bey ile uzaklaşmıştı.

-Kerem Bey size çok düşkün...

Betül gülmemek için kendini zor tutmuştu. Kerem'in ona karşı düşkün olduğu falan yoktu, sadece bu evliliği kabullenmişti ve ona göre davranıyordu ama bunu herkesin bilmesine gerek yoktu.

"Evet, öyledir." dedi.

-Biz de Önder ile yeni evlendiğimizde böyleydik, demek isterdim ama ne yazık ki hiçbir zaman böyle olmadık. O hep soğuktu.

-Abim herkese karşı öyle biliyorsun yenge.

-Biliyorum Ozan ama ben herkes değilim.

Ozan gülümsemişti. Betül sadece tebessüm etmekle yetinmişti.

Ela'nın telefonu çalması ile hemen çantasından çıkarak "Bunu açmam gerek, bakıcı arıyor... Birazdan gelirim." diyerek masadan kalktı. İşte bu durum Betül için hiç iyi olmamıştı. Zaten gergindi, daha da fazla artmıştı gerginliği. Zoraki bir şekilde çayından bir yudum aldı. O an telefonuna gelen mesajla biraz rahatladı. Belki de Kerem yanına gelmesini istiyordu. Heyecanla mesajı açtığında Kerem'den değil de Merve'den geldiğini görünce içindeki hayal kırıklığına engel olamadı. Yüzü de asılmıştı. Mesajı açtığında ise hayatının en büyük şokunu yaşamış oldu.

"Canım günaydın sana harika bir haberim var. Derya bugün evleniyormuş."

Gözlerinin dolmasına engel olamadı. Olamazdı bu. Kerem onunla oynamış olamazdı. Sadece bir sinirle böyle iyi davranıyor olamazdı. Aptaldı işte. Derya evlenene kadar bu evliliği kabullenmeyen adam, durduk yere evliliklerini ve onu kabullenme gereği duymuştu. Bu tam bir aptallıktı. Elleri titrerken zorla yazabildi.

"Kerem'in haberi var mı?"

Telefonun mesaj kısmını kapatamıyordu. Bir an önce cevap alması gerekti ve bu cevap istediği gibi olmamalıydı. Kerem'in haberi olmamalıydı. Olmaması gerekirdi. Lütfen olmasındı...

"Evet, canım düğün kutlamasına gittiğimiz çift vardı ya, ilk Kerem'e söylemiş. Bugün kızla karşılaşınca da bana söyledi işte."

Dikenli Gül

Yaşadığı hayal kırıklığı öyle büyük ve keskindi ki; ne yapacağını bilemez bir hâlde bocaladı.

“İyi misiniz?” diye soran Ozan ile bakışları onu buldu. İyi değildi. Berbattı. Kendini kandırılmış hissediyordu ama bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. Söylememesi gerekirdi.

“Hayır.” demekle yetindi sadece ve oturduğu yerden kalkarak “Benim biraz hava almam gerek.” dedi.

“Yengemi bekleyin birlikte...” demişti ki, onu duymazdan gelerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Açık bir alana çıkması gerekti. Yüreği daralıyordu. Nefes almak her saniye biraz daha zor bir hâl almaya başlamıştı. Tüm bedeni titriyordu.

Dışarıya çıktığında soğuk hava tüm bedenini sardı ama umurunda değildi. Buna ihtiyacı vardı. Acı ve pişmanlık dışında başka bir şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı. Nereye gittiğini bilmeden yürümeye devam etti. Sadece insanlardan uzaklaşmak istiyordu. Rahatça ağlayabileceği bir yer bulmalıydı. Saatlerce yalnız kalabileceği bir yer.

“Betül Hanım...” diyen Ozan’ı yanında fark etmesiyle irkildi.

-Lütfen beni yalnız bırakın.

“İyi gözükmüyorsunuz.” dedi.

-İyi değilim... Gider misiniz?

-Eşinizi çağırırım, ben gideyim.

-Size ne? Eşimi çağırmak isteseydim kendim çağırırdım. Ben yalnız kalmak istiyorum.

“Bu hâlde?” dedi sesi fazlasıyla sertti. “Sizi yalnız bırakmam söz konusu olamaz.”

Karşısındaki insanı kırmak istemiyordu. Aslında hayatı boyunca kimseyi kırmak gibi bir derdi yoktu ama insanlar ısrarla onu kırıyordu. Kimse kararlarına saygı duymuyordu. İsteddiği zaman yalnız bile kalamıyordu. Hayatında ilk defa gördüğü adam bile onun kararlarına karışıyordu. Öfkesi her yanını sarmıştı.

“Siz kendi işinize bakın. Bana karışmayın.” diyerek yürümeye başlamıştı ki; Ozan bir anda bileğinden tutarak onu kendine doğru çekti. Aralarında az bir mesafe kalmıştı ve bu durum Betül’ü çok huzursuz etti. Etrafa baktığında yeşillik bir alanda yalnız olduklarını gördü. Huzursuzluğu bir kat daha arttı.

Ozan az önce ona Betül Hanım olarak bakıyordu ama şimdi bakışlarında başka şeyler vardı. Nişanlısına bakan adamın bakışları vardı. Sevddiği kadına bakan bir adam gibi bakıyordu. Bileğini kurtarmaya çalıştı ama çok sıkı tutuyordu.

“Lütfen bırakın...” dedi ama Ozan onu duymuyor gibiydi. Korku tüm hücrelerini sardı. Nefes alışverişi öyle hızlanmıştı ki; kalbinin göğsünü delip çıkmaması mucizeydi. “Lütfen...” dedi yalvaran bir ses tonuyla. “Bırakın beni...”

Dikenli Gül

Ozan onu bırakmıyordu ama bir hamlede de bulunmuyordu. Sadece ona bakıyordu. O bakışlara korkarak baksa da oradaki özlemi ve hasreti görebiliyordu.

“Çok özledim...” diye fısıldadı Ozan. Gözleri dolmuştu. Bir anda Betül’ün kolunu bıraktı. “Özür dilerim.” diyebildi sadece.

Ne diyeceğini bilemedi. Karşısında sevdiği kadını özleyen bir adam vardı. Bağırsa çağırsa neye yarayacaktı? Kendini toparlamaya çalışarak “Beni yalnız bırakır mısınız?” diye sordu.

-Maalesef bırakamam. Otel kapalı, biliyorsunuz ve arazi çok büyük. Kaybolmanız mümkün.

Kaybolmak istiyordu. Betül’ün istediği de buydu zaten. Kaybolmak ve bulunmamak istiyordu.

“Ya kaybolmak istiyorsam?” diye sordu, acı içinde kıvrandığı her hâlden belli olan bir ifadeyle.

-Eşinize bunun hesabını veremem.

“Benim ne yapmak istediğim onu ilgilendirmez!” dedi öfkeden deliye dönmüş bir hâlde. Bu hâli Ozan’ı çok şaşırtmıştı.

-Siz iyi değilsiniz.

“Değilim...” dedi. Uzun zamandan sonra ilk defa kontrolünü kaybediyordu. Kendini şuursuzca hissediyordu. Öyle bir noktadaydı ki; hiçbir şey ve hiç kimse umurunda değildi. Sadece kendisi ve çektiği acıdan ibaretti.

-Bu hâlinizin sebebini söylerseniz belki size yardımcı olabilirim.

Alayla gülümsedi Betül. Normalde böyle terbiyesizlikler yapmazdı asla karşısındaki insana karşı. Fakat şu an gerçekten tüm gemileri yakmıştı.

-Neden bana yardımcı olmak istiyorsun ki?

“Çünkü dedi...” Ne diyeceğini bilemez bir hâlde gibiydi. “Sizi böyle görmek beni istemesem de üzüyor.” dedi.

“Çok mu benziyorum ona?” diye sormaktan kendini alıkoymadı.

Ozan'ın bakışları kısa bir an değişse de hemen kendini toparlayarak sadece “Evet!” dedi.

Bir süre sustular. İkisi de ne diyeceğini bilemez bir hâldeydi. Kafası karmakarışıkta Betül'ün. Canı yanıyordu. Her şeye ve herkese karşı öfkeliydi. Aslında en çok da kendine öfkeliydi. Hayatını bu hâle getiren kendisiydi. Şimdi yaşadıklarının acısını başkalarından çıkaramazdı. Sonuçta herkes ektiğini biçiyordu. Betül için de durum, tam olarak buydu.

-İyi gözükmüyorsunuz.

Gözyaşları yüzünü çevrelerken “İyi değilim ki...” diyebilirdi. Ayakta dahi zor duruyordu. Ozan da bunu anlamış olacak ki; hızla yanına geldi ve kolundan tutarak ona destek oldu. “İleride çardaklar var, oraya gidelim. Yürüyebilecek misiniz?”

Sadece başını sallamakla yetindi. Aslında bu adamla bir yere gitmemesi gerekti. Daha doğrusu tanımadığı hiçbir adamla bilmediği hiçbir yere gitmemeliydi. Ama şu an öylesine kendinden geçmişti ki, hiçbir şeyi umursamıyordu. Sadece bir an önce oturacak bir yer bulmalıydı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Biraz gitmişlerdi ki, çardaklar gözüktü. Hepsi beyaz, pembe ve mor tüllerle süslenmişti. Beyaz yumuşacık minderler, şu an ona çok rahat gözüküyordu.

“Güzelmiş...” diye fısıldadı.

“Ben de burayı çok severim.” diyen Ozan, onu oturtuktan sonra aralarında belli bir mesafe bırakarak yanına oturdu.

-Doğrusu ben de sevdim.

-Biraz daha iyi misiniz?

-Değilim. Uzun bir süre de iyi olabileceğimi zannetmiyorum.

-İsterseniz Kerem Bey'i arayabilirim.

Öfkeli bakışlarla Ozan'a baktı.

-Onu aramak istesem kendim ararım. Ben mümkünse bir süre ne onu görmek ne de sesini duymak istiyorum.

-Peki, sizi bu duruma getiren sebebi söyleyecek misiniz?

-Hayır ve lütfen beni yalnız bırakın. Buradan başka bir yere gitmeyeceğim. Telefonum da yanımda. Bir sıkıntı olursa hallederim.

-Yengemi arayacağım ve o gelene kadar burada bekleyeceğim. O gelince ben gideceğim.

Betül'ün zaten siniri tepesindeydi ve bu adamın tavrı daha fazla sinirlemesine sebep oluyordu.

-Bakın ben kimseyi yanımda istemiyorum, sadece kafamı dinlemek istiyorum. Siz de dâhil başka bir yabancıyı yanımda istemiyorum.

Sözlerinin fazlasıyla açık olduğunu düşünüyordu. Ozan'ın da bunu anlayıp yanından gitmesi gerekirdi. Olması gereken buydu ama ne yazık ki öyle olmamıştı. Ozan gitmek şöyle dursun, bir de iyice arkasına yaslanarak kollarını birbirine doladı.

-Ben yokmuşum gibi lütfen kafanızı dinleyin.

"Ama..." demişti ki, Ozan sözünü bitirmesine izin vermeden ona gülümseyerek "Siz ne zaman buradan giderseniz ben de ancak öyle giderim. Şimdi lütfen inat etmeyin ve kafanızı dinleyin. İnanın varlığımı hatırlamayacaksınız bile." dedi.

Uğraşamayacaktı. Bu adam delinin tekiydi. Karşısında yabancı bir kadın vardı. Bu kadar önemsemesi gereksizdi. Hem işi gücü yok muydu da burada başını bekliyordu anlamıyordu.

-Sizin işiniz gücünüz yok mu?

-Ama olmuyor Betül Hanım... Hani kafamızı dinleyecektik?

Dikenli Gül

Gülümsemesine engel olamadı. İçindeki sıkıntı kısa bir an olsa da geçmişti.

-Kafam o kadar dolu ki, dinlemeye korkuyorum.

-Benimki de öyle...

"Ne yapacağım peki?" diye sordu Betül. Bunu Ozan'a mı, kendine mi sordu, bilmiyordu. Ama gerçekten ne yapacağını bilmiyordu.

-Senin ne yapacağını bilmiyorum ama ben çözümü buldum.

Ayakkabılarını çıkararak dizlerini karnına doğru çekti.

-Neymiş çözümü?

Ozan da yönünü ona doğru çevirmişti.

-Düşünmüyorum. Kafamdaki hiçbir şeyi düşünmüyorum.

-Ama bu kaçmak olmuyor mu? Sen kolay olanı yapıyorsun.

-Hayatı yaşamak istiyorsan çok da zorlaştırmayacaksın.

-Ya zorlaştırırsam?

-İşte o zaman geçmiş olsun. Bütün hayatın bir hiç uğruna yok olur.

Ozan'ın sesindeki kızgınlığı çok iyi anlayabiliyordu. Belli ki, ölen nişanlısına fazlasıyla kızgındı.

-Ben yok sayamam.

Umursamazca omuz silkti.

-Kendin bilirsin, o hâlde üzölmeye devam.

-Üzölmüyorum ben...

-Belli. O yüzden gözyaşları içinde koşarak buraya geldin.

-Sadece ben...

Ozan tüm bedenini tamamen ona doğru çevirdi ve elini kaldırarak "Bak anlaşalım mı? Yalan olmasın aramızda. Olmaz mı?" diye sordu.

-Aramızda?

-Sonuçta biz dert ortağı olduk artık.

-Sana neden güveneyim ki?

"Haklısın ben güvenilir bir adam değilim." dedi Ozan. Sesi fazlasıyla duygusuz çıkmıştı. Betöl yine her zamanki gibi söylememesi gereken bir şeyi söylemişti.

"Ben seni kırdıysam..." demişti ki Ozan gülümsedi.

-Ben kırılmam.

Sadece başını sallamakla yetindi. Ellerinin dizlerinin üzerinde birleştirerek başını yasladı.

-Biliyor musun?.. Kalbim yerinden kopacak gibi ağrıyor.

-Aldatıldın mı?

Ne diyeceğini bilemedi. Bu aldatılmak sayılır mıydı? Betöl'e göre evet sayılırdı. Çünkü Kerem'e güvenmişti. Onun kendisine ve evliliklerine gerçekten bir şans verdiğine inan-

mişti ama işte hiçbir şey böyle değildi. O sevdiği kadından umudu kesince kürkçü dükkânına dönmüştü. Buradaki kürkçü dükkânının kendisi olduğunu söylemesine gerek yoktu herhâlde.

-Bilmiyorum. Aldatılmak mı, tam olarak emin değilim. Bir eylem yok ama başka şeyler var. Saklanan şeyler...

-Kerem Bey'i çok mu seviyorsun?

Sevgi... Kerem'i yeni tanıyordu. Ona karşı hissettiği şeyler vardı. Bunu inkâr edecek değildi. Onunla olmayı onunla vakit geçirmeyi ve ona bakmayı çok seviyordu. Hatta ona bakmayı çok çok seviyordu.

-Onunla olmak hoşuma gidiyor.

-Kaçamak cevaplar veriyorsun.

-Yalan yok, demiştin.

-Peki, öyle olsun.

Bunlar aralarında geçen son konuşmalar olmuştu. İki-si de susmuştu. Betül düşünüyordu. Tüm yaşadıklarını. Kerem'in ona tavırlarını... Her şeyi düşünüyordu. Kime kızması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Bu evliliği kafasına sokan babasına mı yoksa bu evliliği onay veren Feridun Bey'e mi ya da şu anki yaşadığı hayal kırıklığının sebebi olan Kerem'e mi? Aslında hiçbirinin suçu yoktu. Bütün suç kendinindi. Kızması gereken tek kişi de kendinden başkası değildi. Ektiğini biçiyordu.

Ozan'ın telefonunun çalması ile düşüncelerinden sıyrıldı bir anda. Hızla bakışlarını ona doğru çevirdi. O da ona bakıyordu.

-Yengem arıyor.

-Beni sorarsa nerede olduğumu bilmiyorsun.

“Ama Betül...” demişti ki, “Lütfen...” dedi. “Yalnız kalmam gerek.”

-Peki.

Ozan telefonu açıp yengesine işlerle uğraştığını söylemiş, onun nerede olduğunu bilmediğini de eklemişti. Betül ne ara onunla sizli bizli kısımdan senli kısma geçtiklerini anlamasa da takılmadı. Şu an onun sırdaşı sayılırdı. Onu ele vermemişti.

-Birazdan kocan seni arayacak.

-Nereden biliyorsun?

-Yengem abimi arıyor şu an.

Betül telefonunu eline alarak kapatma tuşuna bastı. Ozan'ın şaşkın bakışlarını görse de umursamadı.

-Kocandan mı kaçıyorsun sen?

-Kafamı dinlemek istiyorum sadece.

-Ne kadar sürecektir bu durum peki?

-Sıkıldıysan gidebilirsin.

Ozan arkasına yaslanarak gözlerini kapattı.

Dikenli Gül

-Benim için sorun yok, ben beklerim.

Betül sessiz kaldı. Yanındaki adamın ne kadar güvenilir olduğundan emin değildi ama şu an kafası o kadar doluydu ki, buna takılacak durumda değildi. O da gözlerini kapattı. Temiz havayı içine çekti. Rüzgâr yüzünü hafif üşütürken her şeyin bittiğini düşündü. Acısının geçtiğini, öfkesinin dindiğini... Bir an için kendini bir kuş gibi özgür hissetti. Herkesten ve her şeyden uzakta mutluydu. Mutlu olmak istiyordu... Gözünden bir damla yaş yavaşça yanağından süzüldü. İçi yanıyordu. Kalbi parçalanıyordu. Nefesi boğazında düğümlenmişti. Kerem'i seviyordu. Onu seviyordu.

Bölüm -18

Deliye dönmek üzereydi. Buraya gelmeleri baştan beri hataydı. Gelmemeleri gerekiyordu. Elini hırs-la saçlarının arasından geçirdi. İki saat olmuştu. İki saattir Betül'e ulaşamıyordu. İşin garip tarafı Ozan denilen adam da yoktu ortada. Her ne kadar Betül'ün nerede olduğunu bilmediğini söylese de yengesine daha sonra telefonunu açmamıştı. Bu durum Kerem'in öfkesini bir kat daha arttırdı.

-Havuz kenarında yok efendim.

Önder Bey başıyla onaylayıp çalışanı gönderdi. "Sakin olun Kerem Bey bulacağız."

Kerem alayla gülümsedi. "Öyle mi? İki saattir neden bulamadık o hâlde karımı?"

"Bakın bizim otelimiz büyük ve fazlasıyla geniş. Hemen bulamayabiliriz ama önünde sonunda bulacağız. Sakin olursanız..." demişti ki, Kerem öfkeyle onun sözünü kesti:

-Nasıl sakın olayım ben? Benim karım ortada yok, farkında mısınız siz? Üstelik ne garip ki, sizin kardeşiniz de telefonlarınızı açmıyor.

-Ne demek istiyorsunuz siz?

-Ne demek istediğim gayet açık. Kardeşiniz nerede?

Önder Bey'in de en az kendi kadar sinirli olduğunu görüyordu ama umurunda değildi. Betül yoktu. Ondan haber alamıyordu. Ne durumda olduğunu, ne yaptığını bilmiyordu ve bu onun delirmesine sebep oluyordu. Onu önemseydiğini kabullenmişti ama onun için bu kadar endişeleneceğini hiç düşünmemişti. Ondan fazlasıyla nefret ettiğini düşünüyordu. Ama öyle değilmiş işte. Şu an onun için deli gibi endişeleniyordu. Ona bir şey olmuş olma ihtimali delirtiyordu onu.

Önder Bey'in sessiz kalması üzerine "Polisi arayalım!" dedi. Bunu der demez Önder Bey hemen "Hayır!" dedi sertçe. Bu cevap karşısında şaşırılmıştı.

-Sebep?

-Otelimin adını böyle bir şeyle ortaya dökmem.

-Senin otelin benim umurumda mı lan? Benim karım yok ortada.

"Benim umurumda ama otelim. Polise falan gitmeyeceksin!" dedi Önder Bey tehdit eder gibi. Kerem de ondan geri kalmayarak üzerine doğru yürüdü. Aralarında az bir mesafe kala durdu. "Gidersem ne olur?"

Ela araya girerek "Lütfen sakın olun, böyle bir şey çözemezsiniz." dedi.

“Sen karışma Ela!” diyerek Önder sert bir şekilde azarladı karısını.

“Ela Hanım siz bu işin dışında durun.” demekle yetindi Kerem. Önder Bey gibi bir kadını azarlayacak değildi. Betül’e en kızgın olduğu zamanlarda bile onu azarlamamıştı.

“Abi...” diyen sesle Kerem direkt olarak otelin giriş kapısına baktı. Ozan denilen adam karşısındaydı. Yanında da karısı vardı. Öfke tüm damarlarında sinsi bir şekilde dolaşmaya başlamıştı. Sakin kalmak için kendini zorladı. Sakin kalmalıydı. Betül’ün bu durum için mantıklı bir açıklaması elbette ki vardı.

-Telefonunu neden açmadın? Hani Betül Hanım seninle değildi?

-Betül yanında olduğumu söylememi istemedi. Telefonu da o yüzden açmadım.

Kerem’in yüzünde aptal bir gülümseme olmuştu. “Betül?” diyebilirdi sadece. Karısı ne ara bu adamla sizli bizli kısımdan birbirilerine isimle hitap edecek samimiyete geçmişti bilmiyordu ama bunu öğrenmesi gerekti. Daha fazla öfkelenmemesi için karısının ona mantıklı bir açıklama yapması şarttı.

-Efendim?

-Telefonun neden kapalıydı?

-Şarjım bitti.

“Şarjın bitti...” demek diye tekrarladı Kerem. “Peki, bu adamla ne işin vardı?”

-Otelı gezmek istiyordum, Ozan bana eşlik etti.”

“Bey” yoktu. Sadece “Ozan” vardı. Dişlerini sıkarak “Ozan Bey yerine sana Ela Hanım da eşlik edebilirdi.” dedi.

Betül buz gibi bir sesle “Bunun ne önemi var? Ne fark ediyor?” dedi.

-Ne mi fark ediyor?

-Evet.

-Tanımadığın etmediğin bir adamla iki saattir ortada yoksun. Bu adamla daha sen bugün tanıştın.

-Seni ilgilendirmez bu durum.

Kerem artık sakın kalmakta fazlasıyla zorlanıyordu. Bu tartışmayı yabancıların önünde yapması her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Son bir gayretle sakın kalmak için kendini zorladı.

-Betül odaya gidelim.

Sesi fazlasıyla sert çıkmıştı ama bu, ne Kerem’in ne de Betül’ün umurunda değil gibiydi. Karısının karşı çıkmasını beklemişti ama Betül her zamanki gibi onu şaşırtmıştı. Hiçbir şey söylemeden asansörlere doğru ilerlemişti. Kerem de peşinden asansöre bindi. İkisi de asansörde susmayı tercih ettiler. Kerem aslında bir konuşmaya başlarsa susamayacağından korkuyordu. Ağır şeyler söylemek istemiyordu. Önce dinlemek istiyordu. Betül’ün neden böyle bir şey yaptığını dinlemek ve ona göre konuşmak istiyordu ama biraz

daha Betül onu zorlamaya devam ederse bu sakinliğini koruyamamaktan korkuyordu. Öfkeli olmayı sevmiyordu. Öfkeli olduğunda kendini sevmiyordu. Bu yüzden sakin kalmak için tüm gücüyle çabalayacaktı.

Asansörün durması ile Betül önce çıktı. Kerem de peşinden çıkarak odalarına doğru ilerlediler. Kerem kartla kapıyı açtıktan sonra karısının girmesi için bekledi. Onun içeri girmesi ile o da peşinden girerek kapıyı kapattı.

“Betül...” dedi sakin bir sesle. “O adamla ne işin vardı?”

-O adamın bir adı var.

-Adı umurumda mı sence? Lütfen soruma cevap ver.

-Daha önce cevap verdim. Ozan bana oteli gezdirdi.

-Peki, bu Ozan neden telefonlarını açmadı?

Betül alayla gülümsedi.

-Kimsenin bana ulaşmasını istemedim.

-Hım... Sebep?

-Sebebi yok, canım öyle istedi.

-Canın öyle istedi demek?

-Evet.

Kerem için artık son nokta gelmişti. Sakin falan kalamıyordu artık. Betül ile aralarındaki mesafeyi kapatarak ona doğru yaklaştı.

-Ben iki saattir ne yaşıyorum senin haberin var mı?

Dikenli Gül

-Ne yaşıyorsun?

-Bunu gerçekten soruyor musun? Kafayı yiyecektim ben. Sana ulaşamadım. Başına bir şey geldi diye delirdim ben!

Bağırarak istemiyordu ama artık kendini frenleyemediği bir noktadaydı. Betül ondaki sabrı tüketmişti.

-Babana nasıl hesap vereceğinden mi korktun?

Kerem'in kaşları çatılmıştı. Betül'ü iki kolundan da tutarak kendine doğru çekti.

-Ne babasından bahsediyorsun sen? Ben sana bir şey oldu diye korktum. Endişelendim senin için.

-İnanmam mı gerek buna?

-Betül sabrım tükendi.

"Umurumda mı sence?" diye bağırdı Betül. Gözleri dolmuştu. Öfkeyle ona bakıyordu. "Beni kandırmak işine geliyor tabii. Bu sayede babanla da uğraşmak zorunda kalmıyorsun."

-Ben seni hiçbir zaman kandırmadım.

-Sen yalancı bir adamın tekisin.

-Sözlerine dikkat et!

-Sen alçak bir yalancısın!

Betül'ün kollarını bırakarak aralarına belli bir mesafe koydu.

-Pişman olacağın şeyler söyleme.

-Ben zaten pişman oldum bugün. Daha fazla neye pişman olabilirim ha?

-Ne saçmalıyorsun sen?

-Aptal numarası yapacaksın ha? O da iyiymiş. Yap yap sonra hiçbir şey yapmamış gibi ben ne yaptım de.

-Bak seni son kez uyarıyorum, benimle düzgün konuş!

-Umurumda mı sence?

“ARTIK NEDEN SAÇMALADIĞINI SÖYLEYECEK MİSİN?” diye bağırdı. Herhâlde yan taraftaki odalarda birileri varsa herkes sesini duymuştu.

-İlla söyleteceksin öyle mi? Peki söyleyeyim. Biricik sevgilin bugün evleniyormuş... Sen tesadüfe bak ki, biz de bir anda buraya geliyoruz ve sen bir anda bu evliliği ve beni kabul ettiğini söylüyorsun. Ne güzel rastlantı tüm bunlar, değil mi? Dur, sen şimdi onun evliliğini de bilmiyorsundur kesin.

“Biliyordum.” dedi. Bunu saklayacak değildi. Derya’nın evleneceğini biliyordu ama bugün evleneceğini bilmiyordu. Hoş bunun da bir önemi yoktu. Evet, onun evleneceğini duyduğunda canı yanmıştı. Nasıl yanmazdı ki? Ona yıllarını vermişti. Onunla gülmüş onunla eğlenmişti. Bir anda her şey bitti diyemezdi. Ama Derya’ya karşı umudunu o gece o evden çıktığında bitirmişti.

-Ne oldu niye sustun? Sevgilin seni değil de başka adamı tercih etti diye çok mu üzgünsün?

-Şu an tam bir aptal gibi davranıyorsun.

“Aptal...” dedi Betül, gözleri akmaya hazır yaşlarla doluyken. “Haklısın, ben tam bir aptalım. Senin bana ve bu

evliliğe bir şans vereceğini düşünecek kadar büyük bir aptalım. Sana inanacak kadar ve sana değer verecek kadar büyük bir aptalım...” dedi ve daha fazla dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü. Hıçkırıkları nefesini kesiyordu. Aslında bugün fazlasıyla ağlamıştı. Daha fazla gözünden yaş akamaz diye düşünüyordu ama yanılmıştı. Ağlamak istiyordu. Saatlerce, günlerce... İçindeki bu yangın sönene kadar ağlamak istiyordu.

“Betül...” dedi, Kerem de yanına diz çökmüştü. Bir eliyle çenesini kaldırdı. Sinirliydi. Ama bu durum Betül’ün umurunda bile değildi.

-Ben gerçekten seni ve bu evliliği kabullendim. Ben evlenmeden önce Derya’dan umudumu kestim. Onunla ilgili bir kum tanesi kadar bile umudum olsaydı seninle evlenmezdim. Ben düşündüğün gibi ne korkak ne de alçak bir adamım. Şimdi inanmak ya da inanmamak senin bileceğin iş... Kendimi sana inandırmak için uğraşacak değilim.

Betül’ün çenesini bırakarak ayağa kalktı ve banyoya girdi. Öfkeliydi. Kendine, Betüle, babasına, Derya’ya... Kısacası herkese karşı öfkeliydi. Böyle olsun istememişti hiçbir şey ama her şey yine birbirine girmişti. Üstelik bir şey de yapmamıştı. Betül’ün bu olayı bu kadar büyütüp onu böyle suçlaması zoruna gidiyordu. Hiçbir zaman onu kandırmamıştı. En başından neyse o olmuştu. Hiçbir zaman ona fazlasını vaat etmemişti. Betül tüm bunları biliyordu. Hatta o daha azına razı olarak bu evliliği yapmıştı. Şimdi bu tavırları niyeydi?

O adamla baş başa nereye gittiklerini bile soramamıştı. O kadar öfkelenmişti ki, onun için ne kadar endişelendiğini bile söyleyememişti. Hoş söylese de Betül'ün şu an anlayacağını düşünmüyordu. Gözünü öfke bürümüştü. Söylediklerinin ya da yaptıklarının sonuçlarını umursamıyordu.

Burada daha fazla kalamazlardı. Bu adamlarla ortak bir iş yapmak da istemiyordu. Telefonunu eline alarak babasını aradı ve iş için uygun bir yer olmadığını söyledi. Babası fazla uzatmadan tamam demişti. Bu da Kerem'in işine gelmişti. Burada yaşananları, bir de babasına anlatmak istemiyordu. Birazdan buradan gideceklerdi. Daha sonra sakinleştiklerinde özellikle Betül'ün sakinleştiği zaman her şeyi daha mantıklı düşüneceklerine emindi.

Betül'ün tüm bedeni acı içinde kıvranıyordu. Kerem'in sözleri onu rahatlatmak yerine daha beter bir acının içine hapsedmişti. Kendimi sana inandırmak için uğraşacak değilim, demişti. Bu söz, kalbine zehirli bir hançer gibi saplanmıştı. Onun için değeri ortadaydı. Fazla bir şey beklememesi gerekti. Kerem ona ne verirse buna razı olarak kabullenmesi gerekti. Ondan fazlasını umut etmemeliydi. Aksi takdirde sonu böyle hayal kırıklığı, kalp acısı olurdu.

Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Bedeni titrerken ayağa kalkmak zor olsa da başardı. Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledikten sonra kendini yatağa bıraktı. Başı dönüyordu.

Kendini berbat hissediyordu. Tüm bedeni âdeta pelte kıvamındaydı. Hayatında hiç bu kadar güçsüz ve savunmasız hissetmemişti kendini. Bu his berbattı.

Banyonun kapısının açılma sesini duysa da oraya bakmadı. Hatta gözlerini kapadı. Bu, başının dönmesine iyi gelmişti.

“Hazırlan yarım saat içinde yola çıkacağız.” dedi Kerem soğuk bir sesle ve odadan çıktı. Betül ağlamamak için dudaklarını ısırды. Bu adam için bu kadardı. Daha fazla zorlamanın bir âlemi yoktu. Kendi kendine acı çektiriyordu sadece. Hiçbir şey beklemeden ve umut etmeden hayatına devam etmek en kolayıydı. Daha fazla acı çekmemek için böyle yapması gerekti.

Odanın kapısının çalınması ile gözlerini açtı. Kerem kapıyı çalmıştı. Oda servisi falan olmalıydı. Onlarla uğraşacak hâli yoktu. Kapı ısrarla bir kez daha çalınca zorla ayağa kalkabildi. Yürümekte bile zorlanıyordu. Düşmemeye çalışarak kapıya ulaştı. Karşısında Ozan'ı görünce şaşırmıştı.

-İyi misin sen?

“Değilim...” diyebildi sadece. Bir gözyaşı daha firar etti gözünden.

-O adam sana bir şey mi yaptı?

-Hayır, o öyle biri değil.

-Bak eğer varsa bir şey, hemen polisi çağırabilirim...

-Hayır, Ozan... Gerçekten ben kendimi kötü hissediyorum sadece.

-Hava almak istersen...

-İstanbul'a dönüyoruz.

-Ya ortaklık?

"Bilmiyorum." dedi, açıkçası umurunda da değildi şu an. Bir an önce bu konuşmayı sonlandırıp içeri girmek istiyordu.

-Peki.

"Hoşça kal!" diyerek kapıyı kapatacaktı ki, Ozan "Betül..." dedi.

-Efendim?

-Bana telefon numaranı verir misin?

-Ben...

"Bak biz sırdaşız." diye gülümsedi Ozan. "Hem bana borçlusun. Ben seni satmadım, bir gün ben de böyle ortadan yok olmak istersem sen de bana yardım edersin."

Betül kararsız kalmıştı. Telefonunu verip vermemek konusunda... Tanımiyordu Ozan'ı çok iyi ama bugün ona çok yardımı olmuştu. Biraz da onun sayesinde kendini toparlayabilmişti. Üstelik bir telefon numarasından ne olabilirdi ki?

"Peki." diyerek telefonunu verdi ve daha sonra vedalaşarak kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yasladığında kendini fazlasıyla yorgun ve bitkin hissetti. Nasıl bir hayatın içine düşmüştü böyle? Bilmiyordu ama şu an tam olarak kapana kısılmış bir fare gibiydi.

Bölüm -19

İzmir'den döneli iki hafta olmuştu. Bu iki hafta boyunca Kerem ile gerekmedikçe konuşmamışlardı. Aynı odayı paylaşan iki yabancı gibiydiler. Zaten Kerem sabah erkenden işe gidiyordu. Akşam da genelde iş yemekleri oluyordu. Bu iş yemekleri eşli bile olsa Betül bunların da hiçbirinde bulunmuyordu. Kerem'in de zaten öyle bir isteği olmuyordu. Kısacası en başa sarmışlardı. Hoş o durum, şu ankinden daha iyiydi. En azından Betül'ün kalbi o zaman böyle acıımıyordu. Şimdi deli gibi kalp acısı çekiyordu.

Ona bakmamaya çalışsa da her defasında kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu. Ona çok kızgındı. Sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Onun için önemli olmadığını bilmek, daha fazla kinlenmesine sebep oluyordu.

"Bir şey var sende..." dedi Merve. Boğaz ve deniz manzaralı balkonda oturmuş çaylarını içiyorlardı.

-Yoo...

-Yapma, beni mi kandırıyorsun?

Kimseyi kandırmak gibi bir derdi yoktu. Zaten bu konuda pek başarılı değildi. Daha çok kandırılan o oluyordu.

-Kalbim acıyor Merve.

-Görebiliyorum. Gözlerin hep hüzünlü...

-Bu kadar belli oluyor mu?

-Olmaz mı? Herkes farkında.

-Herkes?

-Evet, Seval annem, Feridun babam.

-Bu kadar belli ettiğimin farkında değilim.

-Kerem de aynı.

Betül alayla gülümsedi. Onun aynı durumda olduğunu nedense o düşünmüyordu. Aksine o gelmiş ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmeye başlamıştı.

-Ben pek öyle düşünmüyorum.

-Betül kör mü oldun sen iyiden?

Cevap vermedi Merve'ye. Bu konu hakkında daha fazla konuşacak değildi. Yeterince canı yanıyor zaten. Konuştukça sadece canının yanması biraz daha artıyordu, o kadar.

Telefonuna gelen mesaj ile düşüncelerinden sıyrıldı.

"İstanbul'un havası bulutlu diyorlar. Öyle mi dersin?" diye Ozan mesaj attı. Gülümsemesine engel olamadı.

-Kerem mi mesaj attı?

-Hayır, bir arkadaşım.

Kerem de böyle imalar yapacak ince düşünce neredeydi. O sadece uğraşamam, umurumda değil gibi kelimeleri söylemeyi severdi.

-Arkadaşın?

-İzmir'de tanıştım. Otelin sahibinin kardeşi Ozan...

-Baya iyi arkadaş oldunuz sanırım.

-İyi çocuk.

"*Tıpkı benim havam gibi... Sen nasılsın?*" diye cevap yazdı. İki haftalık süreçte birkaç kez mesajlaşmışlardı. Ozan, onu rahatsız etmeden kısaca hâl hatır sorup mesajlaşmayı bitiriyordu. Doğrusu birinin Betül'e nasıl olduğunu sormasına ihtiyacı vardı. Bu evde kimse, Merve hariç, onun nasıl olduğuyla ilgilenmiyordu. Bu durum Betül'ün daha çok içine kapanmasına sebep oluyordu.

Merve'nin dalgın bir şekilde denizi izlediğini fark edince "Asıl sen iyi misin?" diye sordu. İyi olmadıklarını görüyordu. Kendi içinde depresyonda olsa da Burak ve Merve arasında bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Ve bu şeyler, kötü şeyler olacağını habercisi gibiydi.

-Hayatında biri var.

-Ne?

-Burak'ın hayatında biri var.

-Nereden biliyorsun?

-Bir kadın anlar Betül. Hissediyorum. Onun hayatında başka bir kadın var.

-Bence abartıyorsun. Belki evlilik stresi germiştir onu. Sonuçta altı aya evleneceksiniz. Bu durumdan dolayı kendi içine kapanmış olabilir ya da senle mesafeli olabilir.

Merve acıyla gülümsedi.

-Öyle bir şey değil bu. Gözlerindeki neşeyi görmüyor musun? Bana baktığı anda sönen bir neşe... Ben aramasam beni güncelerce aramaz. Evlilikle ilgili tek bir kelime çıksa ağzımdan, tek kelime etmiyor. Hiçbir şeye karışmıyor. Benimle yan yana bile gelmek istemiyor.

-Senin de işlerin yoğun. Belki seni yormak istemiyordur...

-Keşke böyle olsa ama böyle değil işte.

Ne diyeceğini bilemiyordu. Burak'ı çok iyi tanımıyordu. Ne dese yalan olurdu. Onun da şüphelendiği şeyler olmuştu ama bunları Merve'yi anlatarak durumu daha da zora sokmanın bir âlemi yoktu.

En sonunda dayanamayarak "Sor sen de!" dedi. Merve'nin üzülmesini istemiyordu.

"Soramam..." dedi Merve, o an gözleri dolmuştu. "Başka biri var derse ben ne yaparım bilemiyorum. Ben Burak olmadan düşünemiyorum hayatımı."

-Ya başka biri varsa?

Merve umutsuzca kafasını salladı. "Bilmiyorum..."

Betül sessiz kaldı. Böyle bir konuda akıl vermek, ona kalmamıştı. Hoş kelin merhemi olsa kendine sürerdi. Betül'ün

de durumu bu hesaptı. O daha kendi derdine çözüm bulamamıştı ki.

Kerem'in kafası davul gibi olmuştu. Kendi dertleri yetmiyormuş gibi bir de abisinin derdine düşmüştü. Babasının bağırmasından artık kulakları sağır olacaktı.

"Baba yeter..." dedi zorlukla. Son bir saattir babası ve abisi arasında gelip gitmekten yorulmuştu. İkisinin de yaptığı tek şey bağırmaktı. Ve bu yüzden bir adım bile ileri gidilememişti.

-Ne yeter lan? Siz beni öldürecek misiniz? Birini kurtardım evlendirdim derken şimdi sen çıktın. Merve gibi bir kızı nereden bulacaksın sen?

-Merve, benim sevdiğim kadın değil.

-Öyle mi? Senin sevdiğin kadın kim ha?

Babasına cevap vermesine fırsat vermeden öfkeyle devam etti:

-Yüzünü bile görmediğin, sadece fotoğrafını gördüğün bir kadın. Ne olduğu belli olmayan bir kadın!

-Düzgün konuş baba, onun bir adı var!

-BANANE LAN ADINDAN! NE DİYECEKSİN MERVE'YE? AİLESİNE NE DİYECEĞİZ?

Abisini anlıyordu ama babasına da hak veriyordu. Merve gerçekten çok düzgün bir kızdı ve abisini yıllardır seviyordu.

Onunla nişanlanmayı abisi kabul etmişti. Şimdi ise onu öyle ortada bırakması hiç doğru değildi.

“Abi...” dedi. “Merve’ye bu yaptığın onu mahveder.”

-Biliyorum ama o mahvolmasın diye kendi hayatımı mahvetmeyeceğim. Ben Hazal ile evleneceğim.

“Evleneceksin ha?” diye alayla gülümsedi babası. “Beni çiğneyip o kızla evleneceksin.”

-Bu duruma getiren sensin baba. Artık bizim hayatlarımıza karışmaktan vazgeç! Önce Kerem’e yaptın, aynısını şimdi de bana yapmaya çalışıyorsun. Bak Kerem ve Betül’e! Onların yüzüne iyi bak. Senin sayende ne kadar üzgün olduklarına iyi bak. Herkesin hayatını yönetebileceğini düşünüyorsun ama öyle değil. Ben Hazal ile evleneceğim ve sen de karışmayacaksın buna!

Kerem babasına baktığında onun yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Yanına doğru ilerleyerek “Baba otur...” diye koltuğuna oturttu. Kravatını gevşetti. Burak da tam karşılarında duruyordu. Kerem onun da babası için endişelendiğini görebiliyordu.

“Ben siz mutlu olun istedim.” dedi babası zorlukla.

-Hayır, baba sen bizim hayatımızı yönetmeye çalıştın ve hâlâ bunu yapmaya devam ediyorsun. Amcam ve dedem gibi olmak istiyorsun. Biz Ömer değiliz. Ömer gibi istemediğimiz bir kızla evlenip ona âşık olacağız diye bir şey yok.

-Burak yeter!

Dikenli Gül

Kerem artık müdahale etmesi gerektiğini düşünüyordu. Babasının iyi olmadığı ortadaydı ve abisi hâlâ devam ediyordu ona yüklenmeye.

“Peki.” dedi babası. Sesinde kırgınlık vardı. Kerem, babasını ilk defa böyle çökmüş görüyordu. Babasının bu konuşmayı bitiren son sözleri şu oldu:

-Özgürsünüz. Kerem sen istersen boşayabilirsin karını... Burak sana gelince de istediğinle evlenebilirsin. Bundan sonra yaşayacağınız her şeyin sorumluluğu sizin. Ben karışmıyorum artık. Çıkın odadan.

Kerem de Burak da odadan çıkmamışlardı. Babası ise onlara bakmak yerine yere bakıyordu.

“Baba...” dedi Kerem ama babası elini kaldırarak onu susturdu. “Çıkın odadan hemen!” diye bir kez daha tekrarladı. Sesi titriyordu. Zor da olsa odadan çıktı. Burak da peşinden çıkmıştı.

“Merve ne olacak?” diye sormaktan geri duramadı Kerem. Merve iyi bir kızdı ve ailelerinden biri olmuştu. Her zaman abisini beklemişti. Şimdi abisinin onu yarı yolda bırakması doğru değildi.

-Kerem... Öyle boktan bir durum içerisindeyim ki... Onun, bunların hiçbirini hak etmediğini biliyorum ama âşık oldum. Eğer bunu yapmazsam bütün hayatım boyunca pişman olacağım ve Merve'ye de berbat bir koca olacağım.

Tıpkı benim kocalığım gibi, diye geçirdi içinden. Kerem de berbat bir kocaydı. Betül'ü çok üzmüştü. Onun kalbini kırdığının farkındaydı. Ama kendi kalbi de kırılmıştı.

“Beni en iyi sen anlarsın.” dedi Burak. Doğru söylüyordu. Sevgi, aşk, bunlar farklı şeylerdi. Derya onun için bir zamanlar bu dünyada vazgeçemeyeceği tek şeydi. Şimdi ise bütün hayatı değişmişti. Abisine bir şey demeye hakkı yoktu. Herkes üzülecekti. Annesini düşünemiyordu bile. Annesi o kızı hayatı zehir edecekti. Belki kendi sevgili karısı bile bunu yapabilirdi. Çünkü Merve, onun en iyi arkadaşıydı. O kızı kabulleneceğini düşünmüyordu.

-Herkes karşı çıkacak.

-Farkındayım.

-Her şeye değer diyorsun yani?

-Ben her şeyi gözden çıkardım Kerem. Dönüşü yok artık bunun. Akşam bu konu konuşulacak ve bitecek.

Akşam resmen kıyamet kopacaktı. Burak'ı çok zor günler bekliyordu. Fazlasıyla zor günler...

Betül iştahsız bir şekilde birkaç kaşık çorbadan içti. Geri kalan hiçbir şeyden yemek istemiyordu. Canı hiçbir şeyi istemiyordu.

“Betül çok zayıfladın. Artık yemek yemeye başlasan iyi edersin.” dedi Seval Hanım. Betül şaşırılmıştı. Ondan ilk defa

böyle şeyler duyuyordu. Kabulleniliyor gibiydi bu evde. Kerem dışında tabii...

-Canım istemiyor.

-Canın neyi istiyorsa söyleyelim, onu yapsınlar.

“Teşekkür ederim, şu an böyle iyi.” demekle yetindi. Masada gergin bir hava vardı. Feridun Bey geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Üstelik biraz rengi atmış görünüyordu. Burak ve Kerem de tek kelime etmiyordu. Merve’yi yemeğe Burak davet etmişti. Bu aslında Merve’yi mutlu etmişti. Uzun zamandan sonra Burak tarafından tekrar ailesinin içine davet edilmesi, onu umutlandırmıştı. Betül onun gözlerindeki mutluluğu görmüştü.

“Neden yemiyorsun?” diye fısıldayan Kerem ile bakışlarını ona çevirdi.

“Canım istemiyor.” dedi. Aslında söylemek istediği çok daha farklı bir şeydi ama herkesin önünde onunla kavga etmek istemiyordu. Bu evde böyle şeyler önemliydi. Kerem’in onu umursuyormuş gibi davranması, öfkesini daha da artırıyordu.

“Peki.” demekle yetinmişti Kerem. Bundan sonrası sessizlik içinde geçmişti. Kimse doğru düzgün tabaklarına da dokunmamıştı. En sonunda masadan kalkıp salona geçmişlerdi. Betül, Merve ile aynı koltuğa oturmuştu. Karşılarında da Burak ve Kerem vardı. Feridun Bey ve Seval Hanım da her zamanki yerleri olan tekli koltuklara oturmuştu.

“Çaylarınızı getireyim mi efendim?” diyen hizmetçi kızı, Seval Hanım’dan önce Burak yanıtladı. “Daha sonra ve lütfen kapıyı kapatın. Biz sizi çağırmadan içeri girmeyin.” dedi.

Betül huzursuz olmuştu. İyi şeyler olmayacak gibi görünüyordu. Merve’ye baktığında onun bakışlarının Burak’ın ellerinin üzerinde olduğunu gördü. O da gayriihtiyari oraya baktığında Burak’ın parmağında yüzüğünün olmadığını fark etti.

-Yüzüğün nerede?

“Takmadım.” dedi Burak.

-Neden?

-İstersen balkonda ikimiz konuşalım.

-Hayır, burada söyle.

-Peki... Olmuyor Merve. Sen bu dünyadaki harika insanlardan birisin ve benim için çok değerlisin ama ben seni karım olarak göremiyorum. Öyle sevemiyorum.

“Burak...” dedi Merve, gözleri dolmuştu. Betül ona baktığında tüm bedeninin titrediğini görebiliyordu.

-Bu hayatta seveceğin birini seçebilseydin kesinlikle seni seçerdim ama insan seveceği kişiyi seçemiyor.

“Başka biri var değil mi?” diye sordu Merve gözünden bir damla yaş akarken.

-Evet.

“Ne oluyor burada?” diye öfkeyle araya girdi Seval.

“Sen karışma Seval!” dedi Feridun Bey.

-Ne demek karışma, duymuyor musun sen oğlunun söylediklerini? Saçmalıyor!

-Herkes ne ekerse onu biçecek. Artık biz karışmıyoruz.

“Sen karışma!” diye bağırdı Seval Hanım. “Ben karışırım. Burak saçmalamayı kes!”

“Anne...” dedi Burak sakın bir sesle. “Kendini boşa yorma. Merve’yi de heveslendirme. Bu iş bitti. Ben başka birini seviyorum ve onunla evleneceğim.”

Merve’nin ayağa kalkması ile Betül de kalktı hemen. Burak’a öfke dolu gözlerle baktı. Onu sevmiyor olabilirdi ama bu böyle söylenmezdi. Herkesin içinde başka birini sevdiğini söyleyerek ondan ayrılamazdı. Bu alçaklıktı.

-Burak ben bunu hak etmedim.

“Biliyorum.” dedi, Burak da ayağa kalktı. “Beni hayatın boyunca affetmesen haklısın. Ama benim elimde olan bir şey değil bu. En başından biliyordun her şeyi. Sana karşı olan hislerimi. Ben hiçbir zaman senden saklamadım.”

“Seni affetmeyeceğim...” dedi titreyen bir sesle. Hızlı adımlarla dışarı çıktı. Betül de peşinden gitti.

-Merve...

-Betül şimdi değil. Lütfen...

-Her zaman yanıdayım. Ne zaman istersen o zaman konuşalım ama lütfen güçlü olmaya çalış.

Merve bir şey söylemeden evden çıktı. Betül öfkeyle tekrar salona girdiğinde herkesin susmuş olduğunu gördü. Direkt olarak Burak’a bakarak “BİR KADINDAN, BAŞKA BİR

KADINI SEVİYORUM DIYE AYRILINMAZ!” diye öfkeyle bağırdı. “Senin az önce yaptığın hareket, çok onur kırıcıydı. Ben de affetmeyeceğim seni.”

“Betül sen karışma” diye araya girdi Kerem.

-Neden? O kızın hâlini görmediniz mi? Feridun baba, ya siz? Siz neden susuyorsunuz? Merve sizi ne kadar seviyor bilmiyor musunuz?

Feridun Bey oturduğu koltuktan kalktı.

-Ben artık karışmıyorum kızım kimseye. Ben herkesin hayatını yöneterek mahvetmişim. Bugün Kerem’e de söyledim. İsteddiğiniz an boşanabilirsiniz...

“Feridun saçmalama, kendine gel lütfen!” diye araya girdi Seval Hanım.

“Bitti Seval. Herkes kendi hayatını yaşasın. Kendileri ettiklerini biçsinler de sonra karşıma geçip beni suçlasınlar.” diyerek salondan çıktı. Seval Hanım ise öfkeyle iki oğluna da baktı. “Babanızı bu duruma getirmek için çok uğraştınız mı? Ona bir şey olursa ikinizi de affetmem!” diyerek kocasının peşinden çıktı.

Betül donmuş kalmış gibiydi. Kerem hayatının mahvolduğunu düşünüyordu demek ve artık boşanmak için özgürlerdi. Her geçen gün kalbi biraz daha parçalanıyordu. Biraz daha kendini berbat hissediyordu.

Direkt olarak Kerem’e bakarak “Gözün aydın özgürsün artık. İstedğin an beni boşayabilirsin.” dedi.

-Saçmalama artık.

-Neden? Hem gerçekleri söylemek neden saçmalamak oldu?

-Betül... Ben senden boşanmak istesem seninle evlenmezdim. Artık sus.

Çok şey söylemek istiyordu. Avazı çıktığı kadar bağır-mak da istiyordu ama bunların hiçbirini yapmadı, öfkeyle salondan çıkarak odasına doğru gitti. Kime ne anlatacaktı ki? Ya da kime ne diye bağıracaktı ki?

Odaya girer girmez üzerini değiştirirken yatağına girdi. Telefonunu eline alarak Merve'yi aradı ama açan olmadı. Mesaj kısmını açarak içinden gelenleri yazdı.

"Sen benim için çok değerlisin. O kadar güzel bir kalbin var ki... Böyle bir şey yaşamamı istemezdim. Acımı çok iyi anlıyorum ve her zaman yanımdayım. İstedığın her zaman beni arayabilirsin, konuşabiliriz. Bana ne zaman ihtiyaç duyarsan ben buradayım."

Telefonu kapatarak başucuna koydu ve başını yastığa koyduğunda Kerem girdi içeri. Ona bakmadı. Gelen hışırtı seslerinden üzerini çıkardığını anladı. Çok geçmeden yatak onun ağırlığıyla ezildi. Kerem'in kollarını belinde hissetmesi ile şaşırmasına engel olamadı.

-Ben senden boşanmak istemiyorum. Sana değer veriyorum. Sen benim karımsın. Lütfen daha fazla yıpratma bizi.

-Ben yıpratmıyorum bizi.

-Sen yıpratıyorsun bizi. Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Söylemem de. Ne hissediyorsam onu söylüyorum. Bana güven.

“Kerem...” diyebildi gözleri yaşlarla doluyken. Ona doğru döndü. “Sana güvenmeyi çok istiyorum...”

-Bana güven güzelim. Aksi takdirde ikimize de bu hayatı zehir edersin.

“Ama güvenilir olan abin bile bunu yaptıysa...” demişti ki, Kerem dudaklarından sertçe öptü.

-Ben abim değilim. O farklı, ben farklıyım.

-Onu affetmeyeceğim!

-Kinini biliyorum, sen merak etme.

-Ne kini?

-İki haftadır bana zehir ettin her şeyi. Suratın beş karış dolandın.

-Hak ettin.

“Hayır.” dedi Kerem, saçlarıyla oynarken. “Sen anlamadan dinlemeden kendince kafanda kurdun ve buna da inandın. Yetmedi, bir de bunun için ağladın. Ama artık bitti. Değil mi?”

-Bana dürüst olacaksın...

İki Ay Sonra

Kendini berbat hissediyordu. Arkadaşına ihanet ediyor gibiydi. Yapmak istemiyordu böyle bir şeyi. O kızla tanışmak ya da onu istemeye gitmek istemiyordu. Merve'ye karşı kendini suçlu hissediyordu. Onun iki aydır ne kadar ağladığını, ne hâllere düştüğünü gözleriyle gördükten sonra hiçbir şey olmamış gibi Burak'ın hayatına devam etmesine öfkeleniyordu. Bunu hak etmemiştir Merve.

“Betül lütfen şu yüzünü düzelt artık.”

Kerem'in uyarılarını yol boyunca dinlemişti. Sakarya'ya gelmeleri neredeyse üç saate yakın sürmüştü. Sakarya'nın küçük bir ilçesinin içine girdiler arabayla. Burak, öndeki arabadaydı. Annesi ve babası onunlaydı. Betül'ler de onları takip ediyordu. Yol boyunca somurtup durmuştu. Hoş Burak hariç herkesin suratı beş karıştı. Kerem biraz daha ılımlıydı tabii onlara göre.

-Merve'yi çabuk unuttun.

-Unutmadım ama yapacak bir şey var mı? Herkes kendi yolunu çiziyor. Onun da artık geçmişi bırakması gerek.

-Çok seviyor. Hâlini görsen, on kilo vermiş. Resmen çökmüş.

-Merve benim için de önemli. Fakat bu hayat, Burak'ın... Onu bir şeye zorlayamayız. Herkes ne yaşamak istiyorsa onu yaşamalı.

Betül sessiz kaldı. Kerem'in onu anladığını düşünmüyordu. Hem anlasa da bir taraf tutması gerekirse elbet abisinin tarafını tutardı. Sonuçta kardeşti onlar.

Doğrusu bu iki aylık süreçte her gün umutla beklemişti Burak'ın pişman olmasını. Ama öyle olmamıştı. Bir şekilde anne ve babasını ikna etmişti ve şu an o kızı istemeye gidiyorlardı. Belki bu tavrı yanlıştı ama arkadaşına yapılan haksızlığı sindiremiyordu kendi içinde. Ne zaman ılımlı olmak için çabalasa Merve'nin hâli düşüyordu aklına.

Burak'ın arabasının durması ile Kerem de durdu ve Betüle doğru çevirdi bakışlarını.

-O kızın bir suçu yok.

-O kız, abinin nişanlı olduğunu bilmiyor muydu?

-Başta bilmiyormuş ama sonra...

-Ama'sı yok. Sonra nişanlı olduğunu öğrenmiş, değil mi?

-Evet.

-Buna rağmen abinle görüşmeye devam etmiş. Şimdi bana o kızı savunma.

-Off Betül, zaten her şey zor. Ne olur bir de sen zorlaştırma. Annemle babamın hâlini görüyorsun. Adamla cenazeye gelir gibi geldiler.

Doğru söylüyordu. Betül her zaman kendi istemesinden berbat bir isteme olamaz derken yanılmıştı. Feridun Bey öyle çökmüştü ki... Adam âdeta iki ayda beş yıl yaşlanmıştı. Seval Hanım ise nefretini gayet belli eden bir hâldeydi ve tıpkı bir cenazeye giyinilir gibi simsiyah giyinmişti.

“Peki.” diyebilirdi zorlukla. İsteksiz bir şekilde arabadan indi. Eski iki katlı bir evin bahçesinden girdiler. Onları el-lilerinin başında bir adamla kadın karşıladı. Betül adamla kadına baktığı andan itibaren kendini huzursuz etti. Bakış-ları çok rahatsız ediciydi. Sonra içeriden sarışın bir kız çık-tı. Kısa bir elbise giymişti ve fazlasıyla gösterişli bir makyaj vardı yüzünde. Betül ile aynı yaş-talar gibiydi. Belki birkaç yaş büyük olabilirdi.

“Bu kız mı?” diye sormaktan kendini alıkoyamadı Kerem’e.

-Bilmiyorum. Haydi içeri girelim.

İçeriye doğru girmişlerdi ki; koridorda onları turuncu saçlı bir kız bekliyordu. Resmen saçları turuncuydu. Yüzün-deki belli belirsiz çilleri ile hafif çekinik duruyordu. Üzerin-de ise bir kot pantolon ve tişört vardı. Burak çiçek ve çiko-latayı ona uzatmıştı. Betül derin bir nefes aldı. Diğer kızda

bir şey onu rahatsız etmişti. Fazla iddialı olması mı, bakışları mı, bilmiyordu; ama hoşlanmamıştı ondan.

İçeri girdiklerinde Kerem ile yan yana oturdular. Seval Hanım ve Feridun Bey de yan taraflarına geçmişlerdi.

“Hoş geldiniz tekrardan...” dedi adam.

“Hoş bulduk.” dedi Feridun Bey.

-Tabii tam tanışamadık daha. Ben Süleyman, karım Saniye ve kızım Yaren. Hazal da rahmetli abimin kızı.

“Memnun olduk.” dedi Feridun Bey zoraki bir kibarlıkla.

-Şimdi Feridun Bey siz iş adamısınız, benim kafam sizin kadar çalışmaz ve ağzım sizin kadar iyi laf etmez. Ben her şeyi açık açık söyleyeyim, size de sonra sıkıntı olmasın.

-Buyurun.

“Benim durumum ortada...” dedi. “Zar zor geçiniyorum.”

Ev o kadar da kötü değildi. Betül’ün evleri, bundan daha kötü hâldeydi ama babası hiçbir zaman böyle cümleler kurmamıştı.

“Evet...” dedi Feridun Bey sabırsızca.

-Ben düğün namına hiçbir şey yapamam. Hazal’a da tek kuruş para harcayacak durumum yok.

Betül duydukları karşısında şaşkınlık ve öfke içindeydi. Hazal’a baktığında onun bembeyaz teninin kızardığını gördü. Amcasının söylediklerinden utandığı her hâlden belliydi.

“Devam edin.” dedi Feridun Bey.

-Hazal yirmi beş yaşında... Bu yaşa kadar ona baktım büyüttüm. İyi ya da kötü babalık yapmaya çalıştım. Şimdi siz de hak verirsiniz yaptığım masrafların bir kısmını talep etmek hakkım. Sonuçta kızımın hakkını bölmek zorunda kaldım.

“Bu adam pisliğin teki...” diye mırıldandı Kerem.

“Öyle ama sakın ol!” diye elini tuttu Betül.

“Ne kadar istiyorsun?” diye sordu Feridun Bey küçümseyen bir sesle. Betül onu ilk defa böyle görmüştü.

-Yirmi bin.

Feridun Bey cebinden çek defterini çıkarıp yazdı ve adama doğru uzattı. “Otuz bin... Bizimle hiçbir bağınız yok. Aynı şekilde Hazal’la da...” dedi.

Burak öfkeyle araya girmişti. “Baba...” demişti ki; Feridun Bey ona öfkeyle baktı. “Kapa çeneni!” dedi.

“Hazal’ı götürebilirsiniz. Artık düğününüzü nasıl yaparsınız...” demişti ki, Seval Hanım araya girdi:

-Biz düğün yapmayacağız zaten.

Sesi buz gibiydi. Betül, Hazal’a baktığında onun ağlamamak için kendini sıktığını görebiliyordu. Kendi de bu olanlardan ötürü kötü hissediyorken onu düşünemiyordu. Amcası, onu bir mal gibi satmıştı. Evleneceği adamın ailesi ise ona bir düğün bile yapmadan alıp götüreceklerdi. Onun için zordu. Çok zor.

“Kerem neler oluyor?” dedi. Doğrusu Burak’ın karşı çıkmasını beklerdi ama ağzını açıp tek kelime etmemişti. Baş

önünde oturuyordu. Hazal birkaç saniye Burak'a bakmıştı ama daha sonra hemen bakışlarını çekmişti.

-Annem ve babam nasıl geldi sanıyorsun?

"Düğün olmaması şartıyla mı?" diye fısıldadı.

-Evet.

"Bittiyse pazarlığınız..." dedi Seval Hanım açık bir küçümsemeyle... "Kalkalım." dedi.

Feridun Bey'in de ayağa kalkması ile Betül ve Kerem de kalkmışlardı. Amcası olacak adam "Hazal eşyalarını al, haydi yeni ailenin yanına!" dedi.

Betül tüm olanlara inanamıyordu. Daha eve gireli yirmi dakika olmamıştı ki, geri çıkmışlardı. Üstelik Hazal da onlarla geliyordu.

Arabalara doğru geçmişlerdi ki; Feridun Bey, Kerem'e dönerek "Kız sizinle gelir." dedi.

"Baba..." diye araya girdi Burak. "Hazal tanımıyor abimle Betül'ü."

-Seni çok mu tanıyor? Ya da sen onu çok mu tanıyorsun? Bizi kimlerle muhatap ettin. Kimlerin ayağına getirdin. Şimdi kapa çeneni ve dediğimi yap!

Burak karşı çıkacaktı ki, Kerem araya girdi:

-Uzatma tamam. Huzursuzluk çıkmasın.

Betül hiçbir şey söylemedi. Sadece öfke içinde Burak'a bakmakla yetindi. Ona öfkelenmekten kendini alıkoyamıyordu. Bütün bu olanların suçlusu oydu.

Hazal elinde bir çantayla çıktı içeriden. Kimseyle veda-
laşmadan yanlarına geldi.

“Bu arabayla gideceğiz.” dedi Kerem ona ve çantayı elin-
den alarak bagaja koydu. Hazal’ın arkaya geçmesi ile Betül
de bindi arabaya. Kerem’in binmesiyle yola çıktılar. Önde
yine Burak’lar vardı.

“İyi misin?” diye sordu Kerem. Betül onun sorusu üzeri-
ne dikiz aynasından arkadaki kıza baktı. Çok solgun görü-
nüyordu. Gözleri buluştu ve o an Betül öfkeyle bakmasına
engel olamayarak gözlerini çekti.

“Evet.” dedi Hazal. Sesi soğuktu. O da istenmediğinin
açıkça farkındaydı.

Betül ne hissedeceğini bilemez bir hâldeydi. Kızsa mı,
acısa mı, bilmiyordu. Diline hâkim olamayarak “Değdi mi?”
diye sordu.

Dikiz aynasından direkt olarak Hazal’ın gözlerinin içine
bakıyordu. O da gözlerini kaçırmadan baktı. Değişik bir göz
rengi vardı. Bal rengi gibiydi.

-Neye değdi mi?

.-Nişanlı bir adamla sevgili olup onu sevgilisinden ayırıp
bu hâle gelmenize değdi mi?

“Betül!” diye öfkeyle araya girdi Kerem. “Sana karışma
dedim.”

-Lütfen bırakın, içindeki nefreti kussun.

-Ben nefret kusmuyorum, sana bir soru soruyorum.

-Sizi ilgilendirmez o hâlde. Siz lütfen kendi hayatınızla ilgilenin.

Betül doğrusu Hazal'ın özgüveni karşısında şaşırılmıştı.

-Bir kadının gözyaşlarının üzerine nasıl mutlu olmayı düşünüyorsun?

-O, Burak ile onun arasında; beni ilgilendirmiyor.

"Betül..." dedi Kerem tekrar. "Lütfen artık şu konuyu kapat. Olan oldu ve bitti."

Çok şey söylemek istiyordu ama sustu. Kerem ile arasının bozulmasını istemiyordu. Hem artık olan olmuştu. Ne yazık ki, yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Artık her şey için çok geçti.

Eve geldiklerinde annesi alt kat misafir odalarından birini Hazal'a vermişti. Burak onu odaya götürürken herkes salona geçmişti. Anne ve babasının suratındaki hayal kırıklığını görebiliyordu. Onlara hak da veriyordu. Ses çıkarmadığı için abisinin yanındaymış gibi algılanıyordu ama öyle değildi. Herkes ses çıkardıkça olay daha fazla büyüyor ve uzuyordu. Oysa artık olay bitmişti. Burak çoktan seçimini yapmıştı. Hata veya değil... Doğru ya da değil... O seçimini yapmıştı. Artık onun seçimine saygı duymaktan başka şansları yoktu.

"Bizi ne hâle soktu?" diye söylendi Seval Hanım. "Merve'nin ailesi nerede, bu kızın ailesi nerede? Resmen kızı bir mal gibi sattı bize."

-Seval yeter!

-Ne yeter ha? Sen bu kadar sessiz kalmasan böyle yapamazdı.

-Ne yapsaydım Seval? Evlatlıktan reddetmekle mi tehdit etseydim? Ne olurdu biliyor musun? Yine aynı şeyi yapardı. Hem artık herkes, kendi ektiğini biçecek. Ben kimseye karışmıyorum.

-İyi yapıyorsun. Bizi kimlerle muhatap ediyor görüyorsun.

-Anne yeter...

-Sen sus! Sana da sinirliyim. En başından beri onu destekledin. Senin desteğin olmasa bu kadar yapamazdı.

“Ben kimseyi desteklemedim.” dedi tekrardan ama annesinin anlayacağını düşünmüyordu. Fazlasıyla öfkeliydi ve bu öfkenin uzun süre geçmeyeceği de ortadaydı.

Betül’ün telefonunun çalması ile herkes sustu. Betül telefonda birkaç dakika konuştuktan sonra kapatarak Kerem’e doğru döndü.

“Bugün kız kardeşimin doğum günü. Bizi de çağırıyorlar.” dedi. Kerem sesindeki hevesi görebiliyordu. Hevesini kırmak istemiyordu ama Kerem için Betül’ün babasıyla az önceki adam arasında hiçbir fark yoktu. Hatta o adam biraz daha dürüsttü. Açıkça istemişti parayı. Betül’ün babası gibi kızının arkasına saklanarak değil.

-Şoför bırakır seni.

-Sen?

-Ben gelmeyeceğim.

-Ama neden?

-Bu konuyu tekrar konuşmak zorunda mıyız?

-Kerem...

-Seni ve evliliği kabulleniyor olmam, aileni kabullendiğim anlamına gelmiyor.

Betül'ün gözlerinin dolduğunu görüyordu. Onu üzmemek ya da kırmak istemiyordu ama bu konuda fikrinin değişmeyeceğini biliyordu.

-Ailemi kabullenmeyen, beni de kabullenmesin.

-Saçmalıyorsun.

-Ailemle sorunun ne senin?

Kerem sakın kalmaya çalışıyordu ama bugün sınanma günüydü sanırım. Bir türlü sakın kalamıyordu. Herkes inadına yapıyormuşçasına üstüne geliyordu.

-Betül bana tekrar aynı şeyleri söyletme. Ailenle ilgili düşüncelerim ilk gün ne ise şimdi de aynı.

-Ne demek bu?

-Bak canım, senin ailenin bugün gördüğümüz aileden benim için hiçbir farkı yok.

Betül oturduğu yerden kalktı. Sinirden titrediğini görebiliyordu.

"Kerem saçmalamayı bırak artık!" diyerek Feridun Bey araya girdi.

Dikenli Gül

-Ben saçmalamıyorum, gerçekleri söylüyorum.

Betül hiçbir şey söylemeden salondan çıkmıştı. Kerem onu kırdığının farkındaydı ama yapılan hiçbir şeyi unutmamıştı. Betül'ün ailesini affetmeyi düşünmüyordu. Evet, Betül ile bir yola çıkmıştı. İyi ya da kötü, bu yolu birlikte yürütüyorlardı ama ailesi şimdilik bu yolda yanlarında olmayacaktı.

"Git kızla düzgün konuş!" dedi annesi.

-Anne bunun konuşulacak bir şeyi yok. Ailesini istemiyorum.

-Biliyorum oğlum. Ben de ailesi için seninle aynı düşüncedeyim fakat Betül bizim gelinimiz, senin karın. Uygun bir dille konuş.

Annesinin ilk defa Betül ile ilgili böyle iyimser konuşması onu şaşırtmıştı. Son zamanlarda Betül'e karşı daha ilgili davrandığını fark etmişti ama onu kabullenmiş olma ihtimalini hiç düşünmemişti.

Odasında büyük camdan denizi izliyordu. O kadar büyüleyici duruyordu ki... Aynı zamanda da korkutucu... Tıpkı Kerem gibiydi.

Ağlamayacaktı. Kerem'e kıızıyordu ama onun söylediklerinde haklı olduğunun da farkındaydı. Ailesiyle ilgili bu şekilde düşünmesine sonuçta ailesi ve kendisi sebep olmuştu. Şimdi ona kızmaya hakkı yoktu.

Kerem'in ona verdiği şeye razı olmalıydı. Bunu kabul ederek evlenmişti. Şimdi şikâyet etmeye hiçbir şekilde hakkı yoktu.

Kapının açılma sesi ile arkasına dönme gereği bile duymamıştı. Kerem'in geldiğini biliyordu. Ondan önce kokusu, tüm odayı sarıyordu âdeta. Betül'ün huzur ve güven bulduğu o koku... Başını döndürüyor, mantıklı düşünmesini engelliyordu.

Kerem'in belini saran ellerine teslim olmamaya çalıştı. Biraz daha dirayetli durması gerekti.

"Seni kırdıysam özür dilerim." dedi Kerem fısıltı hâlinde ve boynuna küçük öpücükler bırakıyordu. Betül'ün tüm vücudu bu öpücükler karşısında ürperirken nasıl mantıklı düşünebilirdi ki? Bu haksızlıktı.

"Ailemi..." diyebilirdi, nefesi hızlanmıştı. Öpücükler boyundan omzuna doğru kaymaya başlamıştı. "Hiçbir zaman kabullenmeyecek misin?"

"Bilmiyorum." diyen Kerem, elbisesinin fermuarını indirmişti.

"Şu an..." dedi Betül nefes nefese. "Bu yaptığın doğru değil."

-Hangisinden bahsediyorsun? Seni öpmemden mi, yoksa elbisenin fermuarını açmamdan mı?

-Beni tahrik ediyorsun.

-Güzel, amacım da bu zaten.

"Mantıklı düşünmemi engellemek istiyorsun!" diye öfkeyle soludu Betül.

Kerem onu kendine doğru çevirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Betül içindeki heyecana engel olamı-

yordu. Bu adam az önce onu öfkeden deliye döndürmüştü, şimdi ise arzudan deliye döndürmek üzereydi.

-Hayır, seninle tartışmak istemiyorum.

“Ailem...” dedi tekrar ama Kerem dudaklarını hafifçe öptü.

-Bak canım, ailenle ilgili düşüncelerim ne zaman değişir bilmiyorum. Ne söylesem yalan olur ve ben sana yalan söylemek istemiyorum.

Betül’ün istemsizce yüzü asılmıştı. Ondan bu cevabı alacağını biliyordu ama işte bir umut diye düşünmüştü. Fakat bu da birçok umudu gibi boşa çıkmıştı.

Kerem yüzünü ellerinin arasına aldı ve yüzlerini fazlasıyla yakınlaştırdı.

-Benim için çok değerlisin. Hayatıma istemediğim bir anda girdin. Doğrusu senden nefret bile ettim, seni küçük görmeye çalıştım ama sen o kadar güçlü çıktın ki; benim dünyamı altüst ettin. Seni kaybetmek istemiyorum. Ailen yüzünden seninle arama soğukluk girmesini de istemiyorum. Onlarla olan durumum ne zaman düzelir bilmiyorum ama şu an için bunun zamanı var. Lütfen beni istemediğim şeylere zorlama ve aileni affedebilmem için bana zaman ver.

Söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Üstelik bu sefer umut da var gibiydi. Daha önceleri direkt bu konuyu geçiştirip atardı ama şimdi zaman ver demişti. Bekleyecekti Betül. Pes etmeyip bekleyecekti ve sonunda her şey düzelecekti.

“Anlaştık mı?” diye gülümsedi Kerem.

“Anlaştık.” diye gülümsemesine karşılık verdi. Bunun üzerine kocası alnına öpücük bırakırken “Teşekkür ederim...” diye fısıldadı.

-Neden?

“Bana böyle hissettirdiğin için.” diye fısıldadı Kerem.

-Nasıl hissediyorsun?

“Huzurlu...” diyen Kerem’in elleri artık yüzünü bırakmış, vücudunda dolaşmaya başlamıştı. “Önemli ve değerli... Senin yanında kendimi olduğum gibi hissediyorum.”

Betül’ün gözleri dolmuştu. Mutluluk, güzel duyguydu. Kerem tarafından mutlu edilmek ise paha biçilemezdi. Kendini şu an dünyanın en şanslı kadını hissediyordu.

-Sen iyi bir kocasın.

-Eh işte... İyi bir koca olmayı öğrenmeye çalışıyorum.

Betül gülümseyerek ona sarıldı. Bu adama karşı hislerinin gün geçtikçe daha da güçlendiğinin farkındaydı. Kerem’i seviyordu. Bundan emindi artık. Onu ilk gördüğü andan beri durum buydu.

-İyi ki varsın ve iyi ki hayatımdasın.

-Sen de karıcığım. Sen de iyi ki varsın ve benim hayatımdasın.

Bölüm -21

Hayatının en hızlı bir haftasını geçirmişti resmen. Burak ve Hazal, evde sade bir nikâhla evlenmişlerdi. Onların nikâhı ve hazırlığı derken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Şimdi ise günah çıkarır gibi Merve ile deniz kenarında bir kafede buluşmuşlardı. Artık onu eve çağırması mümkün değildi. Zaten onun da geleceğini düşünmüyordu.

“Mutlu mu bari?” diye sordu Merve. Gözleri, uyuyamadığı gecelerin kanıtı gibi kan çanağına dönmüştü. Çok zayıflamıştı.

-Mutlu ya da değil, boş ver. Artık kendi yoluna bakman gerek.

“Bakamıyorum...” diye fısıldadı. “Ben bunu hak etmedim.”

“Biliyorum.” dedi. Hak etmediğini çok iyi biliyordu. Bu uğurda Burak ile çok kavga etmişti ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Sonuçta hayat onun hayatıydı ve nasıl yaşamak isterse öyle yaşardı. Betül buna engel olamazdı.

Dilek Taygun

-Kız nasıl biri?

“Bilmiyorum.” dedi dürüstçe.

-Aynı evde yaşıyorsunuz...

-Evet, canım ama farklı biri, kız. Sadece yemek için odasından çıkıyor, onun dışında hep odada. Yemekte de zaten kimse hiçbir şey konuşmuyor.

“Anladım.” demekle yetindi sadece.

Soğumaya yüz tutmuş çayından birkaç yudum daha aldı. Onun alışkın olduğu Merve böyle değildi. Hayat dolu, neşeliydi. Şimdi ise o Merve'den eser yoktu.

-Kafanı dinlemeye bir tatile falan mı gitsen?

-Annem ve babam da aynısını söylüyor ama gitsem ne olacak ki? Aklım burada... Nereye gidersem gideyim unutamayacağım.

-Unutamasan bile bu durumu kabullenip yaşamaya devam etmelisin.

-Deniyorum.

Betül masanın üzerinden Merve'nin elini sıktı.

-Sen çok güçlü birisin ve gerçekten çok değerlisin.

-İyi ki varsın Betül.

“Sen de canım.” diyerek arkasına yaslandı. Bugün hava çok güzeldi. Hayat, yaşamak, her şey güzeldi.

-Bu arada Derya ile ilgili konudan haberin var mı?

Dikenli Gül

-Ne konusu?

Derya'nın adını duymak bile tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu. O kadına kızmak gibi bir hakkı yoktu ama işte yine de onun adını duymak bile rahatsız olmasına sebep oluyordu.

-Annesi sabah ölmüş.

-Ne? Kaza falan mı?

-Hayır, kanser hastasıymış. Yaklaşık dört ay önce falan tanı konmuş ama işte geç kalınmış. Kanser tüm organlarını sarmış.

-Üzüldüm.

-Kerem'in de mi haberi yoktu?

Ne diyeceğini bilemedi bir an. Haberi olsa söyler miydi Betül'e?

"Bilmiyorum" dedi ama aklında binlerce soru ile...

Bir saate yakın başka konulardan konuşarak oturmaya devam ettiler. Betül her ne kadar gülümsese de içi endişe doluydu. Yüreğinde bir korku oluşmuştu.

Merve'den ayrıldıktan sonra kendine engel olamayarak telefonu eline aldı ve Kerem'i aradı. Fakat telefon açılmadı. Taksi durdurup eve gitti. Bu duruma takılmamaya çalıştı. Bir toplantıda olabilirdi, acil bir işi olabilirdi. O an uygun olmaya-bilirdi. İlla hemen açmak zorunda değildi. Her telefon açma-yışında da kafasında binlerce senaryo kurması doğru değildi.

Taksinin yalının önünde durması ile arabadan indi. Görevliler onu görünce kapıyı açtılar. Bahçeye doğru yürümeye başladığında Seval Hanım'ın tek başına bahçede oturduğunu gördü. Her zaman özgüvenli ve kendinden emin duran kadın, bugün çökmüş gibiydi. Yanına gidip gitmemek konusunda fazlasıyla kararsız kalsa da en sonunda yanına gitmekte karar kıldı.

Yanına gittiğinde karşısındaki sandalyeye oturdu.

“İyi misiniz?” diye sordu. Seval Hanım birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Betül tam yanından kalkacakken “Hiçbir zaman onu unutamadı.” diye fısıldadı.

-Kimi?

-Derya'nın annesini.

-Bugün öldü ve Feridun da onunla beraber yarı ölmüş gibi.

-Babam cenazeye mi gitti?

-Orada kocası olmasa giderdi ama onun yerine kendini evde çalışma odasına kilitledi.

-Yıllar önceymiş o olay.

Seval Hanım ona doğru döndü. Gözleri ağlamaktan kı-zarmıştı.

-Baban, o kadını çok seviyordu. Ama o kadın, babanı sevmiyordu. Sonuç olarak da nişanlı olduğu hâlde gitti, başka bir adamla evlendi. Ben ise Feridun'u o hâlde kabullendim. Başka bir kadını severken kabullendim. Onu unutacağına inandım.

Her zaman yanında oldum. Ona iki tane çocuk verdim ama yetmedi. Hiçbir zaman ben, “o kadın” olamadım.

Şaşkındı Betül. Ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle bir durumda ne söylenebilirdi ki?

“Kerem’den haberin var mı?” dedi Seval Hanım öfkeyle.

-Aradım, açmadı.

-Açmaz tabii.

Yüreği korkuyla çarparken “Derya’nın yanında mı?” diye sordu.

-Evet.

Betül dayanamayarak tekrar telefonunu eline aldı ve Kerem’i aradı ama bu sefer telefon birinci çalışında meşgul tuşuna basılmıştı. Gözlerine dolan yaşları akıtmamak için kendini sıktı. Ağlamayacaktı.

-Açmıyor değil mi?

-Açmıyor.

-Babasının oğlu işte...

Hiçbir şey söylemedi. Kötü şeyler düşünmek istemiyordu. Kerem’in ona bir açıklama yapmasını bekliyordu. Elbet mantıklı şeyler söyleyecekti. Kafasından bir şeyler kurmak, doğru değildi.

“Yıllarını veriyorsun...” dedi Seval Hanım gökyüzüne bakarak... “Gençliğini veriyorsun ama yetmiyor işte. Onu sevdiği gibi seni sevmiyor, belki de sevemiyor.”

-Bunu bildiğiniz hâlde oğullarınızı neden sevmediği kadınlarla evlendirmeye çalışıyorsunuz?

Bunu belki şu an sorması doğru değildi ama işte kendini bunu sormaktan alıkoyamıyordu. Seval Hanım sevilmemenin ne demek olduğunu iyi biliyorsa bunu neden başka bir kadının yaşamasına sebep oluyordu ki?

Bakışlarını gökyüzünden ayırıp denize doğru çevirdi.

-Merve'nin gelinim olmasını çok istedim. Bizim ailemize her anlamda çok uygundu ve gerçekten çok iyi bir kızdı.

-Merve çok iyi biri...

-Oğlumun onu sevmediğini biliyordu ve bunu bilerek kabul etti. Ben ona nişanlanmadan önce bir ömür seilmeyi beklemenin ne kadar zor olduğunu anlattım ama o hepsini göze alarak Burak ile nişanlanmıştı.

Betül'ün bunlardan tam olarak haberi yoktu. Sadece bildiği tek şey, Merve'nin hislerinin tek taraflı olduğuydu ve onun da bu durumu bildiğiydi. Ama Seval Hanım'ın onu uyardığından haberi yoktu.

-Kerem konusunda da belki bencilce bir hareket ama canım pahasına bile olsa o kızla evlenmesine izin vermezdim.

Bir an olsun Derya ve Kerem'in evlenmiş olma ihtimalini düşündü. Kalbi sıkıştı. Belki kendisi de şu an bencilik yapıyordu ama Kerem'i başka biriyle evli olarak düşünmek canını yakıyordu.

Dikenli Gül

-Yani Betül, düşündüğün kadar kötü bir kadın değilim.

-Ben kötü biri olduğunuzu düşünmüyordum.

“Emin misin?” diye Seval Hanım ona baktı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

-Evet.

-Sen bana benziyorsun. Dik kafalısın, sözünden çekinmiyorsun. Ben de böyleydim.

-Siz hâlâ kendinizden çok eminisiniz.

-Feridun hariç herkese evet öyleyim. Ama ona gelince öyle değilim. Lütfen sen de kendini Kerem'e böyle ezdirme. Onu her hâliyle kabullenme, yaptıklarını sineye çekme.

Seval Hanım'dan böyle öğütler alacağı, kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Doğrusu onu fazlasıyla şaşırtıyordu.

-Kendi oğlunuza karşı beni dolduruyorsunuz, farkında mısınız?

-Ben sadece senin de benim yaşadıklarımı yaşamayı istemiyorum.

-Neden? Siz de oğlunuz gibi düşünmüyor musunuz? Benim bu evliliği para için yaptığımı, ailemin servet avcısı olduğunu...

-Başta öyle düşünüyordum. Zaten öyleydi de. Yanılıyor muyum?

Betül derin bir nefes aldı. Söyledikleri doğrudu.

-Evet, ama ailem para avcısı değil. Bu evliliği ben istedim.

“Bak kızım...” dedi Seval Hanım şefkat dolu bir sesle. “Aileni korumanı anlayabiliyorum ama bu işte en büyük suç, babanın. Bu evliliği aklına sokan babandan başkası değildi. Yoksa sen babanla Feridun arasındaki meseleyi nereden bileceksin ki?

“Doğru.” diye zoraki bir şekilde kabullendi.

-Ailen hakkındaki düşüncelerim hâlâ aynı. En azından babanla ilgili, diyelim. Annenin bir şeyden haberdar olmadığı belli... Sana gelecek olursak da oğlumu sevdiğini görebiliyorum. Senin üzülmene istemiyorum.

Ben de üzülmek istemiyorum, diye geçirdi içinden.

-Üzülmemek için elimden geleni yapacağım.

Seval Hanım cevap vermedi. Sadece gülümsemekle yetinmişti ve sonra tekrar denizi izlemeye başladı. Betül’ün de bir cevap beklediği yoktu. O da sandalyesine yaslanarak kollarını birbirine doladı ve denizi izlemeye başladı. İçi endişe ve korku doluyken böyle hiçbir şey yapmadan beklemek delirtiyordu onu ama elinden gelen başka bir şey yoktu.

Karşısında yüzü kan çanağına dönmüş kadına bakıyordu. Bu kadın, onun sevdiğı kadındı. Bir zamanlar bu kadın için herkesi ve her şeyi bir kenara bırakmaya razıydı ama o bunu istememişti. Şimdi neden buraya geldiğini bilmiyordu. Onun bu hâlini gördükçe kalbi ağrıyordu. Buna engel olamıyordu.

Dikenli Gül

-İyi misin Derya? -

"Annem..." diye fısıldadı.

-Annen?

-Öldü.

Şaşırmıştı. Ayağa kalkarak hemen yanına oturdu ve ona sımsıkı sarıldı. Ne kadar acı çektiği belliydi.

-Çok canım acıyor... Yüreğim parçalanıyor Kerem. Sanki biri boğazımı sıkıyor gibi nefes alamıyorum. Her şey kötü bir kâbus da sanki birazdan bitecekmiş gibi.

Sözlerini hıçkırıkları kesiyordu.

-Şştt sakın ol... Nefes almaya çalış.

-Alamıyorum... Annem aklıma geliyor... Dört aydır her gün onun iyileşmesi için çabaladım. Denemediğimiz tedavi kalmadı.

-Annen hasta mıydı?

-Kanserdi.

-Bana neden söylemedin?

-O an söylemedim... Bilmiyorum, zaten...

-Zaten ne?

-Yok bir şey...

Derya'yı kendinden biraz uzaklaştırarak gözlerine baktı. Bir zamanlar bu gözlerde kayboluyordu. O gözlerin içinin gülmesi için bu dünyada yapamayacağı bir şey yoktu.

-Senin benimle evlenmekten vazgeçmenle alakalı olabilir mi?

Derya sessiz kaldı. Bunun üzerine Kerem oturduğu yerden kalkarak odanın için de öfkeyle bir o yana bir bu yana dolanmaya başladı.

-Sana bir şey sordum. Cevap ver bana!

-Evet, seninle evlenmemi zaten istemiyordu. Ölmeden önce istediği tek şey, onun istediği biriyle evlenmemdi.

-Sen de evlendin.

-Ne yapabilirdim Kerem? Annem ölüyordu... Ölüyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum...

Gözyaşları içinde elleriyle yüzünü kapattı.

"Annen için üzgünüm." dedi soğuk bir sesle. "Böyle bir acıyı bu kadar erken yaşamayı istemezdim."

-Kerem...

-Buraya neden geldin?

Ellerini yüzünden çekerek ona baktı. "Senin yanında olmak istiyorum." dedi Kerem'e.

-Bunun için biraz geç kalmadın mı?

-Benim için her şey bitti. Annem gitti... Ben bir umut; annemin moral bulması, tedavide biraz olsun şansımızı artırır diye denedim. Ama olmadı... Şimdi beni bağlayan hiçbir şey yok.

"Kocan?" diye alayla gülümsedi Kerem.

-O baştan beri onu sevmediğimi ve sadece annem için evlendiğimi biliyor.

-Yani?

“Bizim için...” dedi Derya ve ayağa kalkarak tam Kerem’in karşısında durdu. “Bir şans var artık.”

“Ben evliyim.” diyerek parmağındaki yüzüğü gösterdi.

-O kızı sevmiyorsun.

-O benim karım, Derya! Bizim senle yollarımız, aylar önce ayrıldı ve bunu sen yaptın.

“Ne yapabilirdim ha?” diye bağırdı. “Anlamıyor musun?.. Annem ölüyordu!”

-Bana söyleyebilirdin! Bir çözüm bulabilirdik. Ama sen, bana söylemek yerine kafana eseni yapmışsın. Şimdi de ben yokum artık.

“Kerem...” dedi Derya ağlamaktan ve bağırmaktan kısılmış sesiyle “Benim sana ihtiyacım var.” diye fısıldadı.

-Benim de sana ihtiyacım vardı ama sen bana kapıyı gösterdin.

-Beni seviyorsun...

-Seni çok sevdim fakat şu an aynı şeyleri hissetmiyorum. Şimdi annen için gerçekten üzgünüm. Başın sağ olsun. Başka bir şey yoksa lütfen gider misin?

“Beni kovuyor musun?” diye sordu. Şaşkındı. Böyle bir tepki beklemediği ortadaydı.

Dilek Taygun

-Hayır, senden gitmeni rica ediyorum.

-Pişman olacaksın...

Kerem alayla gülümsedi.

-Ben senin sayende pişman olmaya alıştım, merak etme.

-Pişman olup geldiğinde seni affetmeyeceğim.

-Gelirsem affetmezsin.

-O kadınla mutlu olacağını mı düşünüyorsun gerçekten?

-Düşünmüyorum, mutlu oluyorum.

Derya alayla gülümsedi. "Mutlu falan değilsin." dedi.

Umursamazca omuz silkti. Bu konuşma artık onu sıkmaya başlamıştı. Yeterince saçmalığa maruz kalmıştı zaten. Daha fazlasına gerek yoktu.

-Öyle düşünmek seni rahatlatacaksa öyle düşün.

-Sen böyle biri değildin.

-Ben tam olarak böyle biriydim. Şimdi lütfen git.

Bu sefer Derya pes etti. Bir şey söylemeden gitti. Onun gözlerindeki kırgınlığı görmüştü ama yapabileceği bir şey yoktu. Herkes kendi yolunu çizmişti. Betül vardı onun hayatında. Derya en başında ona güvenecekti. En başından her şeyi onunla paylaşacaktı ve bu sorunu birlikte çözeceklerdi ama o bunun yerine büyük bir saçmalığa imza atmıştı. Şimdi herkes onun yaptığı saçmalığın sonuçlarını yaşıyordu.

Başı ağrıyordu. Kalbinde de saçma bir sızı vardı. Eliyle başını ovarak koltuğuna oturdu. Telefonunun çaldığını gör-

dü. Arayan Betül'dü. Reddetti. Bir kez daha aramıştı. Telefonu sessizde olduğu için fark etmemişti.

Şimdi telefonu açamazdı. Kafası çok doluydu. Kendini toparlaması gerekti biraz. Bütün bu olanları sindirmesi lazımdı.

Aramamıştı. İnat etmiş ve onu aramamıştı. O da inat eder gibi ne akşam yemeğine gelmişti ne de aramıştı. Hoş bu akşam, akşam yemeği de yenmiş sayılmazdı ya... Feridun Bey odasından inmemişti. Hazal ve Burak dışarıda yemek yemeye çıkmışlardı. Sadece Seval Hanım ve kendisi yemeğe inmişti. Zaten ikisinde de iştah olmayınca hiçbir şey yenmeden masa tekrar toplanmıştı.

Şimdi ise saat gece yarısına geliyordu ve Betül hâlâ Kerem'i bekliyordu. Aslında yapması gereken yatıp uyumaktı. Onu beklememeliydi. Ama elinde değildi. Nerede olduğunu merak ediyordu. Derya ile olup olmadığını deli gibi merak ediyordu. Belki de ona teselli veriyordu. Belki de her şey en başa sarmıştı. Bunu düşünmek bile nefesinin kesilmesine sebep olmuştu.

Kapının açılma sesi ile hızla arkasını döndü. Kerem gelmişti. Ceketini elinde, gömleği pantolonunun dışına çıkmıştı. Kravatı ise çözülmüş, iki yakasından sallanıyordu. Dağılmış görünüyordu.

"Dağılmış görünüyorsun." diye fısıldadı.

Kerem ceketini yere fırlatarak “Dağıldım zaten.” dedi. Betül’ün yüzüne bakmıyordu ve bu durum Betül’ü daha kötü yapıyordu.

-İyi misin?

-Değilim.

-Onun yanında mıydın?

-Kimin?

-Derya’nın?

-Hayır, tek başımaydım. Kafamı dinledim.

-Neden bu hâldesin öyleyse? Neler oluyor?

Onun yanında olmadığını öğrenmek, içinin biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı ama onun neden bu hâlde olduğunu anlayamıyordu. Derya ile alakası yoksa neden bu hâldeydi ki?

-Derya geldi bugün. Annesi ölmüş.

-Yani?

-Yani’si beni başından annesini üzmemek için sepetlemiş, yani’si annesi kanser olduğu için başka bir adamla evlenmiş. Kısacası bizim hayatımızı bir hiç için mahvetmiş.

“Mahvetmiş?” diyebildi titreyen sesiyle. Duydukları karşısında ayakta durmak, her geçen an biraz daha zorlaşıyordu.

-Betül alınganlık yapma. Kafam dolu.

-Sen benimle evlendin.

Dikenli Gül

- Evlendim ve hâlâ evliyim.
- Ama hayatını mahvolmuş olarak düşünüyorsun...
- Başta öyle düşünüyordum fakat şu an öyle düşünmüyorum.

Betül sinirle "Az önce hayatımızı mahvetti, dedin!" dedi.

-Betül yeter! Ben başta mahvettiğini söylemek istedim...

-Pişman mısın?

-Ne?

-Benimle evlendiğin için pişman mısın?

"Bak..." dedi sabırsızca, çenesini ovdu. "Ben seninle evlenmeyi zaten istemiyordum ki. Yani istemediğim bir şeyden nasıl pişman olayım? Lütfen artık uzatma bu konuyu."

-Onu mu özledin?

-Neden üzerime gelmeye devam ediyorsun?

"Ben üzerine gelmiyorum." dedi. İçindeki ağlama isteğini bastırmakta zorlanmaya başlamıştı.

-Sen benim üzerime geliyorsun. Neden ha? İstediyin hayatı yaşamıyor musun? Bak para içinde yüzüyorsun. Daha ne istiyorsun benden? Daha ne yapayım sana? Seni kabullendim de. Daha ne yapabilirim ki?

Bu sözler yetmişti işte. Acı içinde gülümsedi. Aza razı olması gerektiğini açıkça söylüyordu işte Kerem. En başa dönmüşlerdi. Ne bekliyordu ki? Onu sevmesini, güzel bir hayat yaşamalarını mı? Öyle olmamıştı işte. Betül sadece

hayal etmekle kalmıştı. şimdi ise o hayal kırıklıkları dört bir yanını sarmıştı.

“Peki...” dedi fısıltı hâlinde. “Ben hayallerime kavuştum evet.” diye alayla gülümsedi. “Para, zenginlik, her şey ben-de... Sen ise bunlara ulaşabilmek için kullandığım bir araçtan farksızsın.”

Kerem de alayla gülümsedi.

-Gerçek yüzünü göstermen ne güzel...

-Hiçbir zaman saklamadım ki...

“Haklısın, ben aptalım. Hayatımdaki kadınlara fazla güveniyorum sanırım...” dedikten sonra odadan ıktı. Kapıyı sertçe kapatmıştı. Betül’n içi ürperdi. Gözyaşları usulca yanaklarından süzülürken dizlerinin üzerine çöktü. Nefes almaya çalıştı. Gömleğinin düğmelerini açarak nefes almaya çalıştı. Her şey üstüne geliyordu. Hiçbir şeyin böyle olmasını istememişti. Sadece mutlu olmak istemişti. Sadece mutlu olmak... Bu kadar zor olacağını bilse bunu da istemezdi.

“Bitti...” diye fısıldadı. Artık bitmişti.s Bir aptal olmaya-caktı. Kerem’den sevgi dilenmeyecekti. Bu hayatı yaşayacak-tı ve bu hayatı yaşarken ona ihtiyaı yoktu.

“**S**en de ağır konuşmuşsun.” dedi Merve telefonda.

-Hak etti. Onun söylediklerinin yanında, ben hiçbir şey söylemedim.

-Betül... Kerem'e zaman vermek yerine öfkelenmeyi tercih eden sensin.

Sessiz kaldı. Son bir kez aynadaki görüntüsüne baktı. Siyah kotu ve askılı kırmızı tişörtü ile iyi duruyordu.

-Bu konu hakkında konuşmayacağım artık. Herkes kendi hayatını yaşasın.

-İki gecedir ayrı mı yatıyorsunuz?

-Bilmem gelmiyor odaya. Nerede yattığı umurumda değil.

-Ah, Betül... Dilin öyle diyor da kalbin?

Derin bir nefes aldı:

-Boş ver kalbimi. Onun bir önemi yok.

-Peki, hazırlandın mı?

-Evet.

-Kimle görüşecektin?

-İzmir'de tanıştım demiştim ya, adı Ozan. O İstanbul'a gelmiş. Normalde görüşmezdim Kerem yüzünden ama şimdi kendi hayatımı yaşayacağım. Dolayısıyla arkadaşlarımla görüşmem de normal.

"Betül..." dedi Merve endişeli bir sesle. "Bu adamın ölen nişanlısı, sana benzemiyor muydu?"

-Öyle söylediler.

-Bak beni yanlış anlama ama sen bir ara o adamın bakışlarından korktuğunu söylememiş miydin?

-Evet, söyledim. Bir ara bana nişanlısına bakar gibi bakmıştı ama çok kısa sürmüştü. Sonra hemen kendini toparlamıştı.

-Böyle bir adamla yalnız buluşman ne kadar doğru?

-Merve koskoca İstanbul'da bana ne yapabilir ki? Hem o ilk tanıştığımızda olan bir şeydi. İki buçuk ayı geçkindir mesajlaşıyoruz, arada telefonla konuşuyoruz. Öyle bir tavır takınmadı.

"Bilmiyorum." dedi Merve gergin bir sesle. "Bak benim içim rahat etmeyecek. Sen bu adamdan ayrıldıktan sonra beni arasan olur mu?"

Gülümsemesine engel olamadı. En azından kendi ailesi dışında birisinin onun için endişelenmesi güzeldi doğrusu.

-Tamam, canım ama şimdi kapatmam gerek. Görüşürüz sonra.

-Görüşürüz, dikkat et.

“Tamam.” diyerek telefonu kapattı. Bir şey olacağını düşünmüyordu ama yine de Merve’nin içini rahatlatmak için arayacağını söylemişti.

Hızlı adımlarla evden çıktı. Şu iki günde bu ev, ona zindan gibi gelmeye başlamıştı. Hoş öncesinde de çok sevdiği bir yer değildi ama hiçbir zaman bu kadar kötü gelmemişti. Bir saniye bile fazladan bu evde durmak istemiyordu. Dün bütün gün ailesinin evindeydi, sadece yatmaya gelmişti. Şimdi ise yine çıkacaktı ve oradan yine ailesinin evine gidecekti. Onların bir şeyler olduğundan şüpheleneceğini biliyordu ama umurunda değildi. Kendine bu evde durarak daha fazla eziyet etmek istemiyordu. Bir süre böyle iyiydi.

Çıkmadan önce aradığı taksi, evin önüne gelmişti. Taksiye binerek buluşmak için sözleştikleri yerin adresini söyledi. Taksinin camını açarak temiz bahar havasını içine çekti. Sahilden gidiyorlardı. Sahilde bulunan parkta oynayan çocukları görünce gülümsedi. Bazıları için hayat sekteye uğrasa da bazıları için devam ediyordu. Devam etmek zorundaydı. Betül için de devam edecekti. Belki kalbi hiç iyileşmeyecekti ama devam edecekti. Her şeye ve herkese rağmen yaşamaya devam edecekti. İstediklerini iyi kötü yapmıştı. Ailesini içine düştüğü zor durumdan kurtarmıştı. Kendi hayatını kur-

tarmıştı. Şimdi de iyi bir üniversite kazanıp mesleğini eline alacaktı. Hayatında bu saatten sonra Kerem olmayacaktı.

Taksinin durması ile düşüncelerini bir kenara bırakıp ücretini ödedi ve arabadan indi. Birkaç dakika geçmemiştir ki, yanında siyah lüks bir araba durdu. İstemsizce arabaya baktığında Ozan olduğunu gördü. Ona gülümsüyordu. O da Ozan'a gülümsedi ve arabaya bindi.

-Arabayla geldiğini bilmiyordum.

“Sana bir sır vereceğim...” diye fısıldadı Ozan.

-Dinliyorum.

-Yükseklik korkum var ama aramızda bak.

“Tabii ki aramızda.” diye gülümseyerek onun şakacı tavrına karşılık verdi.

-Eee, nereye gidiyoruz?

-Sana ben de bir sır vereyim mi?

-Ver bakalım.

-İstanbul'u ancak senin kadar biliyorum. Belki sen, benden fazla biliyor bile olabilirsin.

-Hımm... Öyleyse benim hatırladığım İstanbul'u gezelim bakalım seninle.

-Olur.

Betül uzun zamandan sonra kendini iyi hissetmişti. Kerem ve ailesi dışında başka bir şey düşünmek, genç bir kız olarak bir arkadaşıyla gezecek olmak, ona iyi gelmişti. Yaşını

Dikenli Gül

yaşıyor olmak, onu rahatlatmıştı. Bu rahatlık kısa bir an sürecektir olsa bile tadını çıkaracaktı.

Hayatının en eğlenceli üç saatini geçirmişti. O kadar eğlenmişti ki...

-Çok teşekkür ederim Ozan...

-Ne demek. Ben de çok eğlendim.

-Lunaparka gelmeyeli yıllar olmuştu.

-Benim için de öyle...

“Pamuk şeker yediğimize hâlâ inanamıyorum.” diye gülümsedi Betül. “Kendimi yeniden çocuk gibi hissettim.”

Ozan gülümsedi. “Eve mi gideceksin?”

“Evet.” dedi isteksizce. Eve gideceğinin aklına gelmesiyle kalbinin sıkışması da bir oldu.

-Seni bir yere götürmek istiyorum...

-Nereye?

-Biriyle tanıştıracam; benim için çok önemli biri.

“Ya...” diye gülümsedi. “Olur.”

-Senin için sorun olmaz değil mi?

-Ne gibi?

-Kerem Bey...

“Bir sorun olmaz.” diye geçiştirdi hemen. Kerem’in adını dahi duymak istemiyordu. Şu an onunla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Arabayı bir benzin istasyonunun önünde durdurdu. “Su ister misin?” diye sordu Betül’e.

-Olur.

“Tamam, geliyorum...” dedikten sonra arabadan indi. Betül de telefonunu eline aldı. Şarjının bitmeye yakın olduğunu görünce hızla Merve’ye bir sorun olmadığına dair mesaj attı.

Birkaç dakika sonra Ozan, elinde sularla arabaya binerek dolu olan suyu ona uzattı.

-Kerem’e haber vermeyecek misin?

-Gerek yok, gidelim haydi. Beni kiminle tanıştıracaksın çok merak ediyorum.

Ozan gülümsedi ve arabayı çalıştırdı. Betül de suyunu açarak neredeyse yarısına kadar içti.

-Susamışım, iyi geldi, teşekkürler.

-Afiyet olsun...

Başını cama yaslayarak yolu izledi. Gelen geçen insanlara, arabalara baktı. Herkesin kendine göre derdi vardı. Herkes kendi hayatını yaşıyordu. Tıpkı onun gibi. O da artık kendi hayatını yaşayacaktı.

Gözlerini açamıyordu. Baş ağrıyordu. Kaç defa gözlerini açmaya çalıştığını hatırlamıyordu artık. Son bir kez bir daha denedi. Hafifçe açtı. Önce karanlık gibi geldi, sonra bir ışık

belirdi. Biraz daha zorladı gözlerini açmaya. Birkaç dakika sonra zor da olsa gözlerini tamamen açabilmişti ama garip bir şeyler vardı. Bilmediği bir yerde ve bilmediği bir yataktaydı. Ellerini kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Elleri bağlıydı. Başta inanamadı. Ellerini bir kez daha zorladı ama bağlıydı. Ayaklarına baktığında aynı durumda olduğunu gördü. Korku tüm hücrelerine yayılırken onun sesini duydu.

-Hoş geldin aşkım evinize.

“Ozan...” diyebilirdi sadece.

-Efendim aşkım?

-Kendine gel... Ne aşkı mı?

Ozan yanına gelerek onu yatakta oturtur pozisyona getirdi. Onun kollarından kurtulmaya çalışarak debelendi. O an sertçe kolu sıkıldı.

-Gizem, saçmalamayıcı kes artık! Kendine gel! Kaç yıldır seni arıyordum. Buldum ve aylardır sabrediyordum.

-Ben Gizem değilim.

“Yapma bir tanem...” diyerek yanına oturdu ve saçlarını okşadı. “Hatırlamıyorsun ama hepsini hatırlayacaksın. Bak her yerde resmimiz var.”

Etrafa baktığında her yerin resimlerle dolu olduğunu gördü. Bir an nefesi kesildi. Kendini görüyordu âdeta. Sadece saç renkleri ve göz renklerinde fark vardı ama onun dışında her şeyiyle benziyorlardı.

-Görüyorsun değil mi? Resimlerin, resimlerimiz...

-Bak ben Gizem değilim... Ben Betül'üm. Arkadaştık biz. Lütfen hatırla...

"Hayır." dedi, alnına bir öpücük bıraktı. Betül'ün midesi kasıldı.

-Benden kaçmana izin vermeyeceğim artık. Sen benim-sin. Evlenecektik. Unuttun mu?

Kendini öfkeyle ondan çekti.

-Bırak beni, delisin sen! Kafayı yemişsin.

Bir anda saçlarının çekilmesiyle acı içinde kıvrandı. "Sen beni unutmuşsun anlaşılan." diyerek yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Ama ben sana kendimi hatırlatırım sevgilim, sen hiç merak etme."

Kendini geriye çekmeye çalışırken gözyaşları yanağından süzülüyordu. Nasıl bir belanın içine düşmüştü böyle? Ne yapacaktı? Korku öyle bir işlemişti ki tüm hücrelerine, hareket bile edemiyordu.

-Lütfen korkuyorum...

-Korkma sevgilim... Ben senin yanıdayım. Artık bizi kimse ayıramayacak.

Ağlamaktan nefesi kesilmişti. Korkuyordu. Buradan kurtulması gerekti. Gitmeliydi buradan.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Ne kadar süredir burada olduğunu da bilmiyordu. Odada cılız bir ışık vardı sadece. Perdeler çekiliydi. Gece mi, gündüz mü, belli değildi. Kafayı yemek üzereydi. Bilinmezlik içindeydi. Artık ağlayacak hâli de kalmamıştı. Gözünden yaş bile akıyordu. Yüzünde kuruyan gözyaşları, tenini geriyordu.

Böyle bitecekti belki de hayatı. Buraya kadardı her şey. Bir psikopatın elinde yok olup gidecekti. Kendi aptallığına kıızıyordu. Böyle bir son hayal etmemişti hiç. Hayalleri vardı. Hayatı mutsuz olsa bile yaşamak güzeldi. Yaşamak istiyordu.

Duvardaki resimlere baktı. O kadın kendisine benziyordu. Bunu inkâr edecek değildi ama farklı kişilerdi işte. Ozan'ın bunu göremiyor olması, onu daha çok korkutuyordu. Birçoğunda Ozan ile birlikteydi kadın. Çoğu resimde suratı asıktı. Ozan ise hepsinde gülümsüyordu. Âşık bir adam gibi bakıyordu. Gerçekten bu kadını sevdiği her hâlinden belli oluyordu. O kadın neden öldü ve niye bu hâle geldiler? Bilmiyordu ama Ozan'dan çok korkuyordu. İlk tanıştıkları zaman baktığı gibi bakıyordu. Onun Gizem olduğunu sanıyordu.

Kapı açıldığında korkuyla gerildi. Elinde bir poşet ile içeriye Ozan girmişti. Üzerinde şık bir smokin vardı.

-Her şey hazır... Gelinliğin burada ve biz birazdan evleneceğiz...

Ben evliyim, demek istedi ama bunun yerine “Benim çok tuvaletim geldi.” dedi. Ozan bir an söyledikleri karşısında şaşırmıştı.

-Neden gitmiyorsun sevgilim?

Onu bağladığını unutmuş olduğuna inanamıyordu.

-Bağlıyım...

“Ah, özür dilerim bir tanem...” diyerek hemen yanına geldi ve önce ayaklarını, sonra ellerini çözdükten sonra yanağına bir öpücük bıraktı.

-Beni çok bekletme ama... Önce gelinliğini giyeceksin, sonra düğün yemeğimizi yiyeceğiz...

Sadece başını salladı. Bir şey söylemeye korkuyordu.

“Gel sana lavaboyu göstereyim.” diyerek elinden tuttu. Birlikte koridora çıktılar. Koridorun sonundaki kapının önünde durdu. Betül’ün içini bir korku daha sardı. Bu adam hastaydı. Şu an nereye girdiğini bilmiyordu. Onu buraya tuzağa düşürerek getirmişti ve şimdi yine başka bir tuzağın içine çekebiliyordu.

-Girmeyecek misin?

“Sen açsan kapıyı?” diye fısıldadı ve ipin kesmiş olduğu bileklerini gösterdi. “Bileklerim çok acıyor.”

Bakışları bir an bileklerine kaydı. Gözlerini bileklerinden ayırmadan kapıyı açtı. İçerisinin banyo olduğunu görmesiyle Betül rahat bir nefes aldı. İçeriye girmek için ilerlemişti ki;

bir anda Ozan, önünde dizlerinin üzerine çökerek bileklerini kendine doğru çekti. Geri çekmemek için tüm dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bileklerine değen öpücükler ile midesi bulanmaya başladı.

-Özür dilerim bir tanem. Sana söz veriyorum, daha önce konuştuğumuz gibi bu konuda yardım alacağım. Artık sana zarar vermemek için elimden geleni yapacağım.

“Ben...” diyebilirdi ama ne diyeceğini bilmiyordu. Neyden bahsettiğinden emin değildi.

-Sen çok haklısın ama beni bu yüzden terk ettin. Şimdi söz veriyorum, düzeleceğim. Gidip yardım alacağım ve bir daha asla sana zarar vermeyeceğim. Biz birlikte çok mutlu olacağız.

Betül hiçbir şey söylemedi. Sadece başını sallamakla yetindi. Bunun üzerine Ozan tekrar ayağa kalktı. Hızla banyoya girdi ve arkasından kapattı. Elleri titreyerek suyu açtı. Burası neresiydi? Bu adam onu ölmüş nişanlısı sanıyordu ve daha kötüsü, nişanlısını o bile öldürmüş olabilirdi. Bunu düşünmek bile aklını kaybetmesine yetiyordu. Banyoya bir pencere bulma umuduyla baktığında küçük bir pencere buldu. Klozetin üzerine çıkarak pencereyi zor da olsa açtı. Buradan kaçmasının mümkün olmadığını biliyordu ama en azından nerede olduğunu bilirse belki bir umudu olurdu.

Etrafa baktığında her yerin karanlık olduğunu gördü. Ormanlık bir yerdeydiler. Hiç yakınlardan bir ışık gelmiyordu. Bu durum, onun daha çok korkmasına sebep olmuştu.

Cebindeki telefonu aklına gelince hemen cebini yokladı ve o an gülümsedi. Telefonu cebindeydi. Büyük bir heyecanla açtığında kapanmış olduğunu gördü. Kendine lanet ederek telefonu tekrar cebine koydu.

Kapıya vurulmasıyla irkildi.

-Hayatım iyi misin?

Korkuyla "Evet." diye cevap verdi ve hemen pencereyi kapattı ve daha sonra suyu da kapatarak odadan çıktı. Ozan'ı kapıda bekliyor görmek, hiç şaşırtmamıştı onu.

-İyi misin gerçekten? Yüzün çok beyaz duruyor.

"İyiyim." dedi zoraki bir şekilde.

"Haydi o hâlde gelinliğini giy. Gel bakalım beğenecek misin?" diyerek onu yine az önceki odaya doğru çekti. Odanın içine girdiklerinde elini bırakarak az önce getirmiş olduğu poşetin içindeki gelinliği çıkardı. Güzel bir gelinlikti doğrusu. Ama herhâlde Betül için güzel bir kefen olacaktı. İlk gelinlik giydiğinde onun kefeni olduğunu düşünmüştü ama işte yanılmıştı. Demek ki, baştan karar vermemek gerekmiş. Asıl kefenini birazdan giyecekmiş.

Ozan büyük bir heyecanla gelinliği gösterirken bir anda kaşları çatıldı.

-Beğenmedin mi yoksa?

-Çok güzel.

-Beğeneceğini biliyordum, haydi al da giyin.

Ne o gelinliği almak istiyordu ne de giyinmek. Buradan gitmek istiyordu. Annesinin yanına gitmek istiyordu. Bu son dört ayda yaşadığı her şeyi unutmak istiyordu. Eski hayatına dönmek istiyordu.

Onun hareketsiz kalması üzerine Ozan yanına geldi ve gelinliği ellerinin arasına bıraktı. "Çok heyecanlısın farkındayım, al giyin. Seni dışarıda bekliyorum." dedi.

Betül yine hareketsiz kaldı. Onun çıkması ile gelinliği öfke ile yere fırlattı. Buradan kurtulması gerekti. Bu gelinliği giyemezdi. Ama nereye gidecekti ki? Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Kaçma gibi bir şansı yoktu. Onu kızdırmak, her şeyin daha kötü olmasına da sebep olabilirdi. Belki de suyuna gidip onu ikna etmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı. Böyle olmazdı.

Yere attığı gelinliği tiksinererek eline aldı ve giyindi. Uzun, düz, beyaz bir elbiseydi. Aslında gelinlik için çok hafif kalıyordu. Ayağındaki spor ayakkabılarını çıkarmadı. Elbisenin uzunluğundan gözükmüyordu zaten. Poşetin içindeki topuklu ayakkabıları içeri de bulunan koltuğun arkasına attı.

Vücudunun titremesini durduramıyordu. Sakin olması gerekti. Buradan kurtulması gerekti ve bunun için güçlü durması gerekti. Derin bir nefes aldı. Kurtulacaktı buradan.

Kapıyı açtığında yine karşısında buldu onu. Korksa da belli etmemeye çalışarak "Nasıl olmuşum?" diye sordu.

-Çok güzelsin sevgilim... Her şey hayallerimdeki gibi... Beni affetmene o kadar sevindim ki...

Zoraki gülümsedi. "Nerede evleneceğiz?"

-Bahçeye bizim için harika bir masa hazırladım.

Gülümsedi zorlukla. "Gidelim o hâlde."

Yine Betül'ün elinden tutmuştu. Elini çekmemek için kendisiyle büyük bir savaş içine girse de kendini tutmayı başardı. Bir süre için bu adamın dokunuşlarına ve sözlerine katlanmak zorundaydı.

Dışarı çıktıklarında her yerin süslenmiş olduğunu gördü. İnanamadı. Bu süslemeleri tek başına yapmış olması mümkün değildi.

-Şaşırdın değil mi?

-Sen mi yaptın hepsini?

-Evet, bizim için yaptım.

Ne diyeceğini bilemedi. Her yer o kadar güzel süslenmişti ki; rengârenk ışıklarla bahçe çok güzel gözüküyordu. Büyük bir masa vardı. Masanın üzerine serilmiş beyaz örtünün üstünde çeşit çeşit yemekler vardı.

-Gel masaya geçelim.

Zorlukla ilerleyebildi. Bu adam gerçekten o kadını psikopatça seviyordu ve bu Betül'ün daha fazla korkmasına sebep oldu.

Ozan onun oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de tam karşısına oturdu.

-Çok güzel gözüküyorsun. Sana her geçen saniye biraz daha âşık oluyorum.

Gülümsemekle yetindi. Dişlerini sıkmaktan ağzı ağrı-mıştı.

-Senin sevdiğin tüm yemekleri yaptırdım.

Masaya baktığında birkaç yemek dışında sevdiği hiçbir yemeğin olmadığını gördü ama yine de onun yerine “Teşek-kür ederim.” diye fısıldadı.

-Abimler de sevinecek barıştığımıza.

Betül hemen umutla “Onlar neden yok? Haber vermedin mi?” diye sordu.

-Haberleri yok. Onlara sürpriz olacak. Bir süre baş başa kalalım. Sonra onların da haberi olur.

-Ama böyle yapmamıza bozulmazlar mı?

-Abimden bahsediyoruz aşkım. O, iş dışında hiçbir şeyle ilgilenmez.

Bir şey diyemedi. Sessiz kalmakla yetinmişti.

-Haydi, bir şeyler ye!

Betül zorlukla tabağına bir şeyler koydu. Buradan bir an önce kurtulması gerekti. Tabağından bir şeyler yedikten sonra elleriyle omuzlarını sardı.

-Üşüdün mü?

-Evet.

-Bir şey getirmemi ister misin?

“Olur.” dedi sevincini belli etmemeye çalışarak. Bu, onun için büyük bir fırsattı.

Ozan ayağa kalkarak yanına geldi ve alnını dudaklarına bastırdı.

-Sakın bir yere gitme sevgilim. Her yer dikenli tellerle kaplı. Canının yanmasını istemem.

Betül bir şey söyleyemedi o yanından çoktan uzaklaşmıştı bile. Korku tüm hücrelerindeydi. Söylediklerinin doğru olduğundan emindi ama burada kaderine razı olan bir köle gibi de oturmayacaktı. Ölecekse kaçtığı için ölecekti.

Onun içeri girdiğinden emin olduktan sonra masadan yemek bıçağını alarak hızlı adımlarla bahçenin karanlık kısmına doğru koştu. Arkasına bakmadan koşuyordu. Nefes almayı bile unutmuştu koşarken. Telleri görmesi ile hayal kırıklığına uğrasa da pes etmeyerek elindeki bıçakla telleri kesmeye çalıştı. Elinin kan içinde kalmasının önemi yoktu. Bir an önce buradan kurtulması gerekti. Sonunda geçebileceği kadar bir boşluk açtı ve oradan geçti. Tam koşmaya hazırlanırken bir silah sesi ile olduğu yerde kaldı. Korkuyla titrerken arkasına bakmaya korktu.

-Bir adım daha atarsan seni vururum. Sana, benden kaçamayacağını yıllar önce söylemiştim.

Histeri nöbetine tutulmuş gibi titrerken yapabildiği tek şey, ağlamaktı. Bitmişti işte. Her şey bitmişti.

Bölüm -23

Hayatının en berbat beş saatini geçirmişti. Önce annesi onu aramıştı. Betül'ün eve gelmediğini duyunca zoraki olarak ailesini aramıştı ama onlar da bilmiyordu nerede olduğunu. Merve'yi aradığında ise öfkesi bir anda patlamıştı. Ozan ile birlikte gitmişti ve nereye gittiği belli değildi. Telefonuna ulaşamıyordu. Bunun üzerine Önder'i aramıştı ve onun sesini ilk defa endişeli duymuştu. Kardeşinin yerini bildiğini ama bunu oraya gelmeden söylemeyeceğini söylüyordu. Bu daha da sinirlenmesine sebep olmuştu. Üstelik polise de haber verilmesin demişti. Aslında Kerem hemen haber verirdi ama şu an bu adama ihtiyacı vardı. Yerlerini biliyorsa bu olay büyümeden bitebilirdi. O zaman Betül Hanım ile kendisi hesaplaşacaktı. Onun Ozan ile görüştüğünden bile habersizdi.

Çevre yolunda babası ve Burak ile onu bekliyordu. Yanlarında duran siyah araçla arabadan çıktılar.

“Artık söyleyecek misin?” diye öfkeyle soludu.

Dilek Taygun

-Bak önce bilmeniz gereken bir şey var.

-Neden bahsediyorsun sen?

-Ozan, Betül'ü nişanlısı sanarak götürmüştür.

-Onun nişanlısı ölmedi mi?

-Öldü ama o yaşıyor sanıyor.

-Ne?

-Ozan şizofren.

"Lan..." diye bir anda Önder'e yumruk attı. "Benim karım şu an ne hâlde lan? Madem biliyordun, neden uyarmadın bizi? Neden söylemedin? Betül'e bir şey olursa seni kendi ellerimle öldürürüm."

Zorlukla abisi ayırdı.

-Ben de kardeşimi düşünüyorum. Kardeşime hiçbir şey yapmayacaksın.

-Onu kendi ellerimle öldüreceğim.

-O hâlde tek başıma gideceğim ben. Onu ikna edip karını getiririm.

-Tek başına ha? Hiçbir yere gidemezsin! Bana söyleyeceksin onun yerini!

Burak araya girdi:

-Sakin olun. Biz de geleceğiz. Biz Betül'ü aldıktan sonra sen de kardeşini götüreceksin.

-Tamam, beni takip edin.

Kerem istemese de bu pazarlığa razı oldu. Burak onu yan tarafa geçirerek arabayı kendi sürdü. Önder'in peşinden or-

manlık bir yola girdiler: En sonunda Önder durunca onlar da durarak arabadan indi.

-Neden durduk?

-Ev ileride. Arabanın ışıklarını görürse korkabilir ve tehlikeli olabilir.

-Tehlikeli ha?

-Kerem sakın ol. Ne yaparsa yapsın, o benim kardeşim! Sen karını sağ salım al, ben de kardeşimi.

“Doğru söylüyor.” dedi Burak. “Şu an sakın olmalıyız.”

“Gelin arkamdan.” diyerek orman yolunda yürümeye başladılar. Feridun Bey arkalarından geliyordu. Kerem babasına dönerek “Sen arabada bekle baba istersen?” dedi.

-Hayır, ben de geleceğim. Haydi oyalanmayın.

On dakikaya yakın yürüdükten sonra bir silah sesi duyular. O an Önder hızla koşmaya başladı, diğerleri de peşinden koştular. Kerem deli gibi korkuyordu. Betül'e bir şey olmuş olma ihtimali, nefesini kesiyordu. Ona bir şey olmazdı. Daha hiçbir şey yaşamamışlardı. O gece söylediği her kelime için özür dileyecekti daha. Olmazdı.

Önder'in durması ile durdu. Karşısında Betül'ü gördü. Üzerinde beyaz bir gelinlik vardı ve deli gibi titriyordu. Korktuğu her hâlimden belliydi ve sonra onu gördü. Elinde bir silah vardı ve direkt olarak Betül'e doğru uzatmıştı.

“Betül sakın hareket etme!” diye bağırdı Önder ama Betül onu duyamıyor gibiydi. Orada olduklarını bile görmüyor gibiydi. Delirmiş gibi boşluğa bakıyordu.

Dilek Taygun

-Ozan, ben geldim abim...

"Abi..." dedi Ozan ağlamaklı bir sesle. "Yine beni kandırdı abi, yine kaçıyor benden."

-Tamam, kaçmıyor koçum, ben buradayım. Haydi indir silahını. Ben getireceğim onu sana.

-Getir abi onu bana.

"Tamam, indir sen silahını." dedi kardeşine. Onun silahını indirmesi ile tekrar Betül'e seslendi. "Betül sakın hareket etme, yanına geliyorum!" dedi fakat Kerem'in korktuğu oldu. Betül onları duymuyordu ve hareket etti. İşte o an patlayan silah sesiyle Kerem nefesini tuttu. Gözlerini bir an olsun karısının gözlerinden ayırmadı. Onun acı içindeki çığlığını duydu. Her tarafı kanla kaplanırken gözleri kısıldı ve yere düştü. Kerem ona doğru koşarken bir silah sesi duydu. O an Önder'in "Ozaan!" diye bağırmasıyla öfkeyle soludu ve o tarafa baktığında onun da kanlar içinde yerde yattığını gördü. Hızla karısının başına koştu ve ellerini ellerinin arasına alarak "Geldim, buradayım... Yetişemedim ama..." dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken.

-Kerem...

-Söyle canım, söyle sevgilim...

-Ben ölmek istemiyorum.

-Ölmeyeceksin. Hayır, kurtulacaksın!

"Hiç..." dedi Betül hafifçe öksürürken ağzının kenarından ince bir kan süzüldü. "...iyi hissetmiyorum."

-Geçecek birazdan hepsi. Sadece biraz sabredeceksin. Bizim için savaşıacaksın. Yaşamaktan pes etmeyeceksin. Söz ver bana!

-Çok canım yanıyor...

"Biliyorum ama geçecek. Sen sadece bize inan..." dedi ve karısının başını dizlerinin üzerine aldı. Bir yandan da deli gibi "Ambulansı arayın!.." diye bağıırıyordu.

"Kerem..." diye fısıldadı Betül.

-Yorma kendini, sonra konuşalım.

"Hayır..."dedi ama sesi fısıltıdan ibaretti. "Ben seni..."

-Evet?

-Seni seviyorum...

Kerem'in gözünden yaşlar akarken "Biliyorum." diye gülümsedi.

-Nereden biliyorsun?

-Beni sevmesen benim gibi bir aptala nasıl dayanacaksın ki?

Betül de hafifçe gülümsedi ama sonra bir anda gözleri kapandı. O an Kerem delirdi. Onun başını bırakarak deli gibi bağırılmaya başladı. Abisinin onu kenara doğru ittiğini ve karısına kalp masajı yaptığını gördü. Tek hatırladığı bundan ibaretti. Gerisi sadece karanlıktı. Kocaman bir karanlıktan ibaretti.

Saatler olmuştu hastaneye geleli. Betül dört saatlik bir ameliyatın sonunda yoğun bakıma alınmıştı. O pisliğin durumu ise ağırdı. Ameliyata bile alamamışlardı.

“Niye söylemediniz ha?” diye Önder’in karısına bağırdı. “O adamın bu kadar tehlikeli olduğunu niye söylemediniz bize?”

-Böyle yapacağını düşünememiştik.

-Nişanlısı niye öldü ha?

-Kendini öldürdü.

-Neden?

Ela sustu. Bu sefer Önder’in üzerine doğru yürüdü.

-Sen söyle. Kardeşinin nişanlısı neden öldürdü kendini?

-Onun hastalıklı tavırları yüzünden.

“Madem böyle, neden yatırmadın onu kliniğe?” diye sordu Burak.

-YATIRDIM. GİZEM ÖLDÜKTEN SONRA İKİ YIL KLİNİKTE KALDI. SONRA TOPARLADI. İYİYDİ BİR YILDIR. SİZ GELENE KADAR HER ŞEY İYİYDİ.

Kerem tam bir şey söyleyecekken yoğun bakım uzmanı çıktı içeriden. Direkt olarak Önder’e bakarak “Buraya geldiğinde durumunun ağır olduğunu biliyordunuz. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama maalesef... Başınız sağ olsun!” dedi.

Koskoca bir adam, bir anda dizlerinin üzerine çökmüştü. Bu manzara, ne kadar kızgın olursa olsun, Kerem’i bile etkilemişti. Boğazı düğümlenmişti. Betül’e bir şey olmaması için bildiği tüm duaları ediyordu. Ona bir şey olmaması için her şeyi yapabilirdi. Yeter ki, karısıyla bir şansı daha olsun...

Abisinin getirdiği kahveden zoraki bir yudum aldı. Canlı durması gerekti. Karısı o soğuk yoğum bakım odasında onlar için savaşıırken Kerem'in de güçlü durmaktan başka bir şansı yoktu.

Bekleme salonunda Betül'ün babası ve abisi de vardı. Annesini gece zorla götürmüşlerdi. Kadının hâlini görünce onlara öfkесinin azaldığını fark etti. Betül'ün babasına baktığında onun zaten çökmüş olduğunu gördü.

Birkaç dakika geçmemişti ki; Betül'ün kardeşi Hakan'ın "Babaa!.." diye bağırmasıyla gayriihtiyari oraya doğru koştu Burak ile birlikte.

"Ne oluyor?" diye sordu Hakan'a.

-Nefes alamıyor. Zaten akciğerlerinde sıkıntı vardı.

Kayınpederi olan adama baktığında yüzünün gözyaşları ile dolu olduğunu gördü. "Benim yüzümden..." diye ağlayıp duruyordu. "Kızımı mahvettim..."

-Baba ne olur sus ve nefes almaya çalış.

-Kızım nefes alamıyor. Ben nefes alsam ne olur?

"Betül iyi olacak!" dedi.

Betül'ün babası sessiz kalarak başını salladı sadece.

-Şimdi lütfen siz evinize gidin dinlenin. Biz burada bekliyoruz. Değişiklik olursa size haber veririm.

"Hayır!" dedi Necmi Bey heyecanla. "Ben kızım gözünü açmadan gitmeyeceğim." Hakan da babasına katılarak "Evet, Betül gözünü açmadan bir yere gitmeyeceğiz biz." dedi.

Kerem bir şey demedi. Sonuçta o kabullenmese de bu aileyi, bu aile, Betül'ün ailesiydi ve burada olmayı istemek, en doğal haklarıydı.

Tekrar eski yerine oturdu. Burak da yanına oturmuştu.

-Sen istersen eve git.

-Saçmalama, seni bu hâlde yalnız bırakacak değilim. Hem ben eve gidersem annem ve babam durmaz, gelirler.

Doğru söylüyordu. Anne ve babası gitmemişti. Zorla göndermişti onları. Onu şaşırtan babası değil, annesiydi. Annesinin gözünden akan yaşları görünce inanamamıştı. Betül hiç fark ettirmeden ailenin bir parçası olmuştu.

-Onu seviyorsun değil mi?

“Ona bir şey olmasından deli gibi korkuyorum. O, orada öylece yatarken benim burada canımdan can gidiyor. Ben onsuz olamam abi...” dedi gözünden bir damla yaş akarken. “Bundan sonra olmaz. Onun o güzel sesini duymadan, bana imalı laflarını duymadan olmaz. Onsuz olmaz artık...”

Yoğun bakım kapısı açılınca bir anda korkuyla oturduğu yerden kalktı. Yoğun bakım uzmanına doğru ilerlerken yüreği korkuyla atıyordu. Orada sadece kendi hastası yoktu, biliyordu ama yine de Betül ile ilgili kötü bir haber alacağından deli gibi korkuyordu.

“Betül Hanım hakkında söyleyeceklerim.” dedikten sonra diğer hasta yakınları uzaklaşmıştı. Kerem korkuyla doktora bakarken diğerleri de yanına gelmişti. Burak ona destek vermek ister gibi kolunu tutuyordu.

Dikenli Gül

-Betül Hanım bildiğiniz gibi solunum makinesine bağlıydı. Başını salladı.

-Bir saat önce makineyle uyumsuz solumaya başladı.

“Yani?” dedi endişeli bir sesle. Bunun iyi mi, kötü mü bir şey olduğunu anlamıyordu ve bu daha da gerilmesine sebep oluyordu. Doktor devam etti sözlerine:

-Kendi solumaya çalışıyordu ve biz de makineden ayırmayı denedik. Normalde bunu yarın yapmayı düşünüyorduk ama Betül Hanım'ın tepkileri üzerine şu an yaptık. Yaklaşık yarım saattir kendi kendine soluyor ve bilinci de kendine gelmeye başladı.

Kerem'in gözünden yaşlar akıyordu. “Teşekkür ederim!” diye fısıldadı. Kime, neye teşekkür ettiğini bilmiyordu. Aslında herkese, her şeye teşekkür ediyordu. Betül kurtulmuştu. Bitmişti. Artık her şey bitmişti. Onlar için bu saatten sonra sadece iyi şeyler olacaktı. Burak ile sarıldı. Hakan ve Necmi Bey de birbirlerine sarılmıştı. Sonra Hakan, Kerem'e doğru çevirdi bakışlarını.

“Kardeşim seni çok seviyor.” dedi.

-Biliyorum.

-Onu asla üzme.

“Üzmeyeceğim...” dedi.

Bir daha asla Betül'ü üzmeyecekti. İkinci şanslarını çok iyi değerlendirecekti. Her şeye yeniden başlayacaklardı.

Final

1 YIL SONRA

Balkondan aşağıdaki manzaraya bakıyordu büyük bir mutlulukla. Sonunda olmuştu. Sonunda hayal ettiği her şey gerçekleşmişti. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Kurtulmuştu. O gece bir daha asla kurtulamayacağını düşünmüştü. Her şeyin sonuna geldiğini ve hayatın onun için bittiğini düşünmüştü ama bitmemişti işte. Kerem gelmişti. Onu kurtarmak için gelmişti. Bunu düşünmek bile kalbinde keleklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Bir aylık hastane sürecinin sonunda eve geldiğinde her şey onun için çok zor olmuştu. Sürekli kâbuslarında onu görüyordu. Sürekli o gelecek korkusuyla yaşıyordu. Onun öldüğünü söylemişlerdi ama yine de kendini, ondan korkmaktan geri tutamıyordu. Doğrusu öldüğüne üzülmüştü ama onun acımasızlığı aklına gelince bu üzüntü direkt yerini hissizliğe bırakmıştı.

Son bir aya kadar sürekli psikolojik destek almıştı ve en sonunda kendini biraz daha toparlamıştı. Bunda Kerem'in

büyük bir rolü vardı. Her anında yanında olmuştu. Korktuğunda, gözyaşları ile çığlık çığlığa bağırdığında... Bir deli gibi titrediğinde... Her zaman yanında olmuştu ve bunların hepsinin geçeceğini söylemişti. Öyle de olmuştu. Evet, onda biraz hasar bırakmıştı ama geçmişti. Bu hasar da zamanla geçecekti. Unutacaktı.

Gözlerine kız kardeşi takıldı. Çok mutluydu. Bu bağ evine gelmek, Kerem'in fikriydi. Güzel bir hafta sonu geçirmek için gelmişlerdi buraya. Doğrusu ailesini çağıracağını hiç düşünmemişti ama ailesi de buradaydı.

Seval Hanım, annesi ile oturmuş muhabbet ediyordu. Bu an, o kadar hoşuna gitmişti ki... Hakan, Burak ile sohbet ediyordu. Hazal ve kız kardeşi ise bir köşede oturmuş konuşuyorlardı. Hazal, bu süreçte ona yine mesafeli davranmıştı ama ailesine karşı doğrusu çok kibardı. Başta ona karşı olan davranışlarından utandı. Onların hikâyesindeki tek suçlu, Burak'tı ama işte Merve'nin üzülmesine dayanamamıştı.

Merve'nin de burada olmasını isterdi ama üç ay önce yurt dışına çıkmıştı ve bir süre de orada duracaktı. Kendini toparlaması için bunun şart olduğunu söylemişti. Betül gitmesine çok üzülmüştü ama arkadaşının artık toparlanması gerektiğinin farkındaydı. Toparlanıp kendi hayatına bakmalıydı. Yoksa hayatı bu şekilde yaşayamazdı.

Beline sarılan kollar ile başını huzur bulduğu göğse dayadı. Kocasının sıcak teninin kokusu burnundan içeri süzülürken gözlerini sımsıkı kapadı. Bu adam, onundu. Onun kocasıydı.

Dilek Taygun

“Mutlu musun?” diye sordu Kerem.

-Çok... Hayallerimden daha güzel bir an verdin bana.

-Aslında ben sadece aile olmaya çalıştım.

Gözlerini açarak Kerem'e doğru döndü. “Aile olmak?” diye endişe ve umut dolu bir hâlde sordu.

-Evet, aile olmak... Senin ailenle, benim ailemle bir aile olabilmek.

Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu.

-Sen harika bir adamsın!

-Hayır, ben sadece âşık bir adamım.

-Âşık?

Şaşkınlığı her geçen saniye biraz daha artıyordu.

-Evet, sana deli gibi âşık bir adamım ben.

“Kerem...” diye fısıldadı, ne diyeceğini bilemez bir hâlde. Bir gün bu sözleri duymayı hayal ediyordu hep ama bu kadar erken duyacağını düşünmemişti hiç.

-Seni seviyorum Betül... Çok seviyorum. Bir ömür de seveceğim.

“Ben de seni seviyorum!” diye fısıldadı gözyaşları içinde ve Kerem'e sımsıkı sarılarak dudaklarına bir öpücük bıraktı.

-Hep birlikte olalım.

-Hep birlikte olacağız güzelim... Ben yaşadığım sürece hep birlikte olacağız...